

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BOND
dissolution
OMEGAVERSE

THE Scent OF Hs

PART ONE

ELIANA LEE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİZİM KOKUMUZ

BİRİNCİ BÖLÜM

BAĞIN ÇÖZÜLMESİ OMEGAVERSE

ELIANA LEE

Telif Hakkı © 2023 Eliana Lee

Kapak Tasarımı Maldo Designs

tarafından yapılmıştır.

Words of a Feather Editing tarafından düzeltilmiştir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kendilerinin tüm parçalarını nasıl seveceklerini hâlâ çözmeye çalışan herkes için.

İÇİNDEKİLER

['Omegaverse'](#)

[Tanımlaması İçerik](#)

[Uyarısı Yazarın Notu](#)

1. [Juno](#)
2. [Julian](#)
3. [Juno](#)
4. [Juno](#)
5. [Juno](#)
6. [Juno](#)
7. [Juno](#)
8. [Isaac](#)
9. [Ollie](#)
10. [Juno](#)
11. [Juno](#)
12. [Isaac](#)
13. [Miles](#)
14. [Juno](#)
15. [Ollie](#)
16. [Everett](#)
17. [Juno](#)
18. [Miles](#)
19. [Ari](#)
20. [Juno](#)
21. [Juno](#)
22. [Juno](#)
23. [Isaac](#)
24. [Juno](#)
25. [Julian](#)
26. [Julian](#)
27. [Isaac](#)
28. [Juno](#)
29. [Everett](#)
30. [Juno](#)
31. [Ari](#)
32. [Juno](#)
33. [Ari](#)
34. [Juno](#)
35. [Juno](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

'OMEGAVERSE' TANIMLAMASI

Bu roman, insanların ikincil biyolojik özelliklere sahip olduğu çağdaş, alternatif bir evrende geçiyor. Cinsiyet spektrumuna ek olarak, insanlar üç kategoriden birine girerler - alfa, beta veya omega. Alfalar sürülerin ve genel olarak toplumun baskın liderleri olma eğilimindedir. Betalar çoğunluğu oluşturur ve sıradan insanlardır. Omega'lar en nadir bulunanlardır ve çevrelerindeki kişiler hakkında daha fazla empatik içgörüye sahip olma eğilimindedirler. Onlar şekil değıştirici değildir.

Kokular, düğümler, ısı ve bunlara eşlik eden tüm ilkel eğlence var. *The Scent of Us*, türün daha tatlı tarafına sıkı sıkıya oturuyor ancak karanlık temaları da yok değil.

The Bond Dissolution Omegaverse, koku eşleşmeleri ve ömür boyu bağlarla ilgili gelenekleri araştırıyor ve tersine çeviriyor.

İÇERİK UYARISI

Kahramanımız yolculuğuna zorla bağlanmış bir omega olarak başlıyor. Bu, fiziksel istismar ve cinsel saldırı yaşadığı istismarcı bir ilişkidir. Diğer tetikleyiciler arasında cinayet ve uyuşturucu referansları var. Bunların hiçbirisi sürüsünde meydana gelmiyor.

The Scent of Us, birden fazla açık seks sahnesi içeren, 18 yaşından büyük izleyiciler için tasarlanmış bir ters harem romantizmidir.

YAZARIN NOTU

Bu kitap Avustralya İngilizcesi ile yazılmıştır. Ayrıca birkaç İngiliz karakter vardır ve diyalogları İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Lütfen fazladan u'larımıza, z yerine s'lerimize ve metrik ölçü birimlerimize aldırmayın. Yine de baharatlı nedenlerden dolayı 'inç' kullanımına rastlayabilirsiniz.

JUNO

"Sana bir hediyem var."

Tabii ki Juno istedi. Ne de olsa o bir omega idi. Ancak mutluluk ona tanınan bir lüks değildi, özellikle de alfalarından birinden gelmediğinde.

Duyguları kabarmadan önce derin bir nefes aldı. Bedeni sakinleşirken zihni alfa bağlarına odaklandı. Üç tanesi, içinde derin ve dikenli bir şekilde kök salmış istenmeyen parazitlerdi. Gözünde ince bir kumaş canlandırdı ve hafifçe üzerlerine serdi. Bu, alfalarının anlayamayacağı bir şekilde bağlantıyı köreltecekti. Uzun zaman önce öğrendiği bir hayatta kalma taktiği idi bu.

Gözlerini yavaşça açtığında Julian'ı bir eli arkasında, beklenti içinde beklerken buldu. Juno kayıtsızmış gibi davranarak içini çekti. "Bana kuş mu çevireceksin?"

Rezil olmuş görünüyordu. "Asla yapmam!" diye yemin ettikten sonra elinin ustaca bir hareketiyle birkaç kalemi ortaya çıkardı. "İnce kalemler," diye sırttı.

"En sevdiğim türü almışsınız!"

"0.1mm uç."

"Dur, yapmadın."

"Ellerindeki tüm renklerde. Sanırım on dört tane var?" "Ölüyorum,

Julian. *Ölüyorum.*"

Sonunda çantasından ince kırmızı bir kutu çıkararak, "Ayrıca sana şu pahalı markanın 60 renkli kaleminden oluşan kutuyu aldım," diye ekledi. "İsviçre'den."

Juno keskin bir solukla kendini göğsünden bıçaklıyormuş gibi yaptı. Dili karikatürize bir şekilde sallanırken vücudunun gevşemesine izin verdi. Julian telefonunu çıkardı ve *bir omega öldükten sonra kalemlerle nasıl canlandırılacağını* anlatırken telefonda yazıyormuş gibi yaptı.

Julian, "Bu çok garip, sürekli otomatik olarak penis diye düzeltiyor," diye yakındı ve Juno'nun bundan sonra ölüm maskaralığını sürdürme şansı yoktu. Koltuğunun kenarına oturup Julian'ın onları kaydırmasını sabırsızlıkla bekledi.

Kırtasiyenin ona bu kadar keyif vermesi muhtemelen üzücüydü ama öyleydi.

"Bir süredir bunları senin için almak istiyordum," diye utangaçça itiraf etti. "Nakliye çok uzun sürdü."

Juno onu minnettar bir kucaklamayla sıkma dürtüsüyle savaşıırken tüm numara bir kenara itildi. Ellerini göğsünde kavuşturmakla yetindi. "Teşekkür ederim, Julian. Sadece... teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabilirim," diye cevap verdi, onun gözlerine bakmadan. Söylenmemiş binlerce kelime aralarında asılı kalmıştı.

Julian bir betaydı, alfalarına kıyasla ince ve yumuşak konuşuyordu. Ondandır sadece biraz daha uzundu, alnına dökülen gür siyah saçları ve hiç kirli sakal görmemiş bir çenesi vardı. Onda bir alfanın tehdit edici bulacağı hiçbir şey yoktu, bu yüzden

onların yokluğunda ona göz kulak olmakla görevlendirilmişti.

Juno onun çok güzel olduğunu düşünüyordu. Ona gösterdiği içten ilgi ve az da olsa şefkat Juno'nun ona olan aşkını daha da derinleştirmişti.

Hediyelerini aralarındaki masaya yerleştirmek için öne doğru eğildiğinde en hafif çam kokusu yayıldı. Beta kokuları kendi omega parfümüne kıyasla daha hafifti. Bir alfanınki gibi onu çağırmak için tasarlanmamışlardı - yine de Julian'la birlikte yüzünü onun boynuna gömmek ve içine çekmek istedi. Kendini bir orman zeminine taşıyıp ağaçların arasından süzülen ışığa bakmak istedi. Juno uzanıp onları almadan önce arkasına yaslanmasını bekledi.

Julian ona ilk ve tek kez, birlikte geçirdikleri ilk hafta merdivenlerden inerken tökezlediğinde dokunmuştu. Onu sabitlemek için otomatik olarak uzanmıştı. Ana alfası eve geldiğinde Julian'ın kolundaki kokuyu almış ve bunun için Julian'ı kanlı bir burunla ödüllendirmişti.

Bir daha hiç dokunmadılar.

Juno top gibi kıvrıldı, çizim defterini dizlerinin üzerine koyduktan sonra yeni bir sayfaya geçti. Bu da ondan gelmişti. Amaçsızca karalamaya, şekiller oluşturmaya ve bunların kendisiyle konuşmasını ummaya başladı. Gözleri kâğıdın üstünden Julian'ın kollarıyla buluştu.

"Bana tekrar okur musun lütfen?"

Julian nazik bir gülümsemeyle çantasından Roald Dahl'ın *Matilda*'sının kütüphane kopyasını çıkardı, işaretli sayfaya gitti ve okumaya başladı. Geçen hafta *Cadılar*'ı bitirmişlerdi, bu yüzden *Matilda* bariz bir devam kitabı gibi görünüyordu. Juno genellikle küçükken okuduğu kitapları isterdi - Hatta onun için *Alacakaranlık*'in tamamını okumuştı. Onu *daha önceki* bir zamana götürdüler.

Alfalardan önce. Uyanışından önce.

Julian'ın pürüzsüz sesinin onu yıkamasına izin verirken çizmeye devam etti. Gerginlik vücudundan kaymış, günlerdir ilk kez sakinleştiğini hissetmişti. İkisi de her an sesli kitap önerebilirdi ama ikisi de önermedi. Birlikte geçirdikleri zamanı genellikle bu şekilde geçiriyorlardı, her seferinde birkaç bölüm (özellikle heyecanlı bir bölümse bazen daha fazla). Daha sonra, Julian'ın onun için hazırladığı son çalma listesi ya da bulduğu komik bir podcast ile arkadaşça bir sessizliğe gömülürlerdi. Bazen Juno onun küçük bir karikatür versiyonunu çizer ve gizlice üzerine kaydırırdı. Julian'ın bugünkü versiyonu Noel Baba gibi giyinmişti.

Julian'ın telefonunun vızıltısı istenmeyen bir gerçeklik kontrolü oldu.

"Birazdan gitmem gerek. Dönüş yolunda olduklarını söyleyen bir mesaj attılar." Julian'ın yüzünde ondan ayrılmak zorunda kaldığında her zamanki ifade vardı. Acı. Suçluluk.

Juno ona zayıf bir gülümseme verdi. "Kalemler için tekrar teşekkür ederim." "1'den 10'a kadar mı?" Julian sessizce sordu.

Julian onu böyle kontrol ediyordu. 10, günün inanılmaz bir hediye olduğu anlamına geliyordu. 1 ise her saniyesinde haysiyetinden parçalar koparan bir gündü.

"Bu sabah üç." Uzanıp onun elini tutabilmeyi diledi ama bunu asla göze alamazdı. "Ama seni gördükten sonra 7."

"Ben fazladan dört kişi miyim?" diye gülümsedi. Juno onun gerçekten gülümsediğinde gözlerinin kırışıklıklar içinde kaybolmasına bayılıyordu.

"Çoğunlukla hediyelerdi," diye dalga geçerek ona bir kalem salladı. "En iyi ihtimalle iki puan eklersin." Adam ölümcül bir yara almış gibi göğsünü sıktı ve gürültülü bir şekilde nefes verdi.

Pişmanlık gözlerine geri döndü ve gülümsemesi düştü. "Keşke her gün senin için 10 olsaydı."

Juno iki yıldır 10 gün bile geçirmemişti. İlk ateşinden uyandığından beri, kafası karışmış ve ağrıyordu, yakasında kanayan bir bağ izi vardı.

Bu onun ilk 1'iydi.

"Allah *kahrets*in!"

Juno vahşi kükreme karşısında şiddetle sıçradı. Kalemı sarsıldı, sivri bir çizgi dış hatlarının dışına taşmıştı. Hay sikeyim. *Daha doğru düzgün yapamıyorken neden çizim yaparak zaman harcıyorsun?* Çinli annesine benzeyen küçük bir ses onu azarlardı. Bastıramadan önce boğazında ekşi bir kızgınlık hissi yükseldi. Sırada ne olduğunu bildiği için omuzları gerildi.

"Her zaman bu kadar duygusal olmak zorunda mısın, omega?" Vincent hırladı. Alfa kanepeye yayılmıştı, yüzü oyundan gelen silah sesleriyle aydınlanmıştı.

Nefes al. Nefes ver.

Bir kez daha çizdiği kır çiçekleri kadar sakın ve zararsızdı. Vincent duyulur duyulmaz bir şeyler mırıldandı ve neyse ki dikkatini tekrar ekrandaki katliama verdi.

Üç alfaya zorla bağlanmış bir omega olarak, artık özel duygu lüksüne sahip değildi.

Sayfasının üzerinde uzun bir gölge belirdi ve sakın kalmaya çalışmak için derin nefes almayarak devam etti. Ne yazık ki bu aynı zamanda baş alfanın acı tatlı kokusunu içine çektiği anlamına geliyordu. Vücudundaki her hücreyi uyandırmak için tasarlanmış feromonlarla doluydu. İstemsiz bir ürperme omurgasından aşağı aktı.

"Neden gidip çiçeklerini o çirkin kafatasıyla mahvetmek zorundasın?" Andrew alay etti.

Juno kafatasının kalemle çizilmiş dış hatlarını süsleyen yarım mürekkepli çiçekli tacına baktı. Çalışmalarında güzel ve ürkütücü olanı bir araya getirmeyi severdi. Erotik ve korku. Tıpkı kapana kısılmış, sıcaktan bunalmış bir omega'nın kendisini yakalayanların ısırması için yalvarması gibi.

Belki de kafatasının ağzından sürünerek çıkan parlak bir örümcek eklerdi, bacakları ince ve cılızdı. Andrew örümceklerden nefret ederdi.

Juno monoton bir şekilde, "Sanırım çöp sanatı yapan çöp bir sanatçı olduğum için," diye yanıtladı ve gölgelendirmeye devam etti.

Üçüncü alfası Eric mutfaktan homurdandı. "En azından o saçmalığı çizerken bağda sakın."

Andrew, Vincent ve Eric Zhao. *Pack Zhao*. Kardeşler, alfalar ve tırnak içinde işadamları. Şehirde birkaç yasadışı kumarhane işletiyor, tefecilik işlerini vicdansız bir Ouroboros yılanı gibi besliyorlardı. Tüm parayı aklamak için paravan olarak hizmet veren birkaç işletmeden bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden iki yıl önce onu satın almalarının ne yasal ne de rızaya dayalı olması ahlaki bir zorlama değildi. Onlar ve babası için Juno sadece üzerinde anlaşılmış bir meblağ karşılığında alınan bir üründü. Aşılabilir bir kumar borcunun iptali için nadir bulunan bir omega.

Çünkü bir alfa için, kızgınlığın neden olduğu bir kızışmadan elde edebileceğiniz düğüm düğüm orgazm gibi fizyolojik veya psikolojik bir yüksek yoktu. Ve bir kızışma günlerce sürdüğünde ve bağlı omega'nız her şey boyunca yalvaran, kaygan sıırıslıklam, kavrayan bir karmaşa olduğunda - bu orgazmlardan çok aldınız. Hatta feromonlarınızı yeterince koklarsa kızışma dışında da benzerini yaşayabilirsiniz.

Geri kalan zamanlarda bağ aracılığıyla duygularıyla başa çıkmak sadece rahatsız edici bir yan etkiydi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Vincent kan sıçramış ekrana doğru uludu. "Ona vurdum seni aptal boktan oyun parçası!"

Tabii ki sadece duyguları uygunsuzdu.

"Ve senin için artık *Call of Duty* yok." Andrew konsolu kapattı ve kumandayı Vincent'in elinden aldı. Vincent'in misillemesi, bir haber sunucusunun sesi neşeyle odayı doldurduğunda çabucak sona erdi.

"...bilim insanları, bağ çözme klinik deneylerinin ilk turunun başarılı olduğunu ve bildiğimiz yaşam boyu alfa ve omega bağları kavramını değiştirdiğini söylüyor. Şimdi bize Ulusal Omega Komisyonu'ndan Dr. Anita Kokotis katılıyor."

Bütün kafalar ekrana doğru döndü.

"Sesini aç." Andrew uzaktan kumandayı televizyona doğrulturken Eric soğuk bir tavırla talimat verdi. Vincent kanepenin üzerinden Juno'ya doğru kaydı, onun irkilmesine aldırmadı. Onu kabaca kendine doğru çekti ve burnunun ucuyla kulağının izini sürdü. "Haberleri ilginç buldun mu, omega?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi Juno havalı bir şekilde. "Keşke yine vurulmanı izliyor olsaydım."

Omzunu kavrayışı acı verici bir hal aldı ve dişleri kızın lobuna kapandı. "Sadece bunun için, omega," diye nefes aldı Vincent. "Daha sonra sikimde boğulabilirsin."

Juno, çoğunlukla onun sakinin büyüklüğü ya da küçüklüğü etrafında dönen birkaç hakareti dile getirmemek için mücadele etti.

Kapa çeneni de dinleyebilesin.

"...hem yatırım yapan hem de bağların çözülmesini isteyen alfa ve omega çiftleri arasında şaşırtıcı sonuçlar görüyoruz."

Televizyona bağlamak istedi. *İkisi de mi yatırım yaptı?* Bırakın üçünü, Zhao Sürüsü'nden birinin bile gitmesine izin vermesi mümkün değildi. Bu durumda onun gibi omegalar nerede kalıyordu?

Duruşmalarla ilgili haberler zaten istikrarsız bir zamanda geliyordu. Sosyal medya şu sıralar bağlar üzerine hararetli bir tartışmayla çalkalanıyordu. Gişe rekortmeni Sawyer Callahan ile kendisinden yaşça çok daha genç omega aktris Sage North arasında dengesiz bir bağ olduğu söylentileri yayılmıştı. Bu onların *hashtag çift hedefleri* illüzyonunu büyük ölçüde yıktı. Söylentilere göre adam, kızın ısırığını ona bahşederek bağın kendi tarafını tamamlamasına izin vermemişti. Aralarında zihinsel ve duygusal bir bağ oluşmuştu. Ama sadece koku feromonları bağlandığını yansıtacak şekilde değişmişti.

Lobici kılığına bürünmüş aşırılık yanlısı bir grup olan Alfa Kardeşliği, Sawyer'ın haklarını en yüksek sesle savunan grup oldu. *Sürülerinin başı o, baş olarak karar vermek onun hakkı.* Omega savunucusu gruplar arasında Sawyer'ın kızgınlık döneminde Sage ile bağ kurduğuna dair spekülasyonlar yaygındı. Bu, alfaların bir omega'nın rıza dışı bağlara karşı savunmasını aşabildiği tek zamandı.

Juno bunu çok iyi anlıyordu. Bağlar yalnızca ısırığı alan omega alfasıyla mutlu ve memnunsu oluşurdu. Kızgınlıklar bir omega'nın hayatının en savunmasız dönemiydi. Neredeyse tüm bağlanmamış omega'ların kızgınlık bastırıcı kullanmasına şaşmamalı.

"Ancak rızaya dayalı olmayan tek yönlü bağlarla da ilerleme kaydetmeyi umuyoruz. Denemelerimizin bir sonraki aşaması bu olacak."

Odanın sıcaklığı birkaç derece düştü. Juno, Andrew ve Eric'in arkasından yaklaştıklarını hissetti, kokuları boğucuydu.

"Peki sizi burada ve yurtdışında yapılan sayısız başarısız denemeden ayıran şey nedir?"

"Sadece fizyolojik olarak değil, zihinsel olarak da bir bağ kurmayı hedefleyen bütüncül yaklaşımımızın bu başarıyı getirdiğine inanıyorum. Özellikle güçlü bir zihniyete sahip denekler - cesaret, odaklanma ve kararlılık - en başarılı olanlardı."

Andrew bir kahkaha atarak odadaki gerginliği anında azalttı. "Bunu duydun mu Juno? Güçlü bir zihniyet." Televizyonu kapattı ve kumandayı Juno'nun kafasına doğru fırlattı; kumanda Juno'ya çarpmaktan kıl payı kurtulunca keskin bir nefes aldı. Kalem yere düştü, parmakları titriyordu. Kendini beğenmiş memnuniyeti bağdan açıkça anlaşıyordu. "Sanırım bu seni eliyor, ha?"

Üçü odadan çıktıktan sonra Juno kalemini almak için uzandı. İçinde kıvılcımlanan umudu hissetmemeleri için örümceğinin şeklini oluşturmaya odaklandı. Onu derinlere gömdü, alfalardan sakladı, orada yandı ve yandı.

JULIAN

Bağlı bir omega'ya aşık olmak cehennem gibiydi.

Sorumlu alfalar için çalışırken zorla bağlanmış bir omega ile aşk yaşamak? Her gece Şeytan'ın dikiz deliği seks kulübünü temizlemekle benzer bir aşağılanma seviyesine oturuyordu. Temizlikçi olarak değil, gerçek paspasın kendisi olarak.

Julian, Pack Zhao ile doğrudan akraba olmasa da, aralarındaki dolambaçlı bağ yine de aileseldi. Anne tarafından teyzesi kuzenlerinden biriyle evliydi. Ya da ikinci kuzenleri? Bekle, atladığı bir tür akraba bağı olduğuna da yemin edebilirdi.

Her iki durumda da, geniş ailesi Zhao'nun yörüngesindeydi. Ve bir kovadaki yengeçler gibi, güçlü sürüyü etkilemek için en tepedeki kişi olmak için umutsuzca çabaladılar. Babası gündüzleri onların kara para aklama işlerinden birinde, geceleri de kumarhanelerinde krupiye olarak çalışıyordu. Onların en büyük yalakası olmak için yarışıyor olmalıydı. Bu yüzden Julian'ın hizmetlerini - belirli bir hizmet değil, görünüşe göre sadece ebedi hizmetkârlık - iş deneyimi için teklif etti, bu şekilde yakın çevrelerinde bir yer edinmeyi umuyordu.

Babası, Pack Zhao'nun betaları pislikten biraz daha fazlası olarak gördüğünü fark etseydi, çok fazla zaman ve kalp kırıklığı kurtarabilirdi.

Andrew başlangıçta teklifi geri çevirmişti. Ama bir düğünden sonraki sabah Julian kendini Zhao'nun sürüsünün evine götürülürken buldu. Sonsuza dek minnettar kalacak babasına, Andrew'un fikrini değiştirmesinin muhtemel nedeninin Eric'in onu sağdıçlardan biriyle bahçede dizlerinin üzerinde yakalaması olduğunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi. "Evet, sen yaparsın." Andrew sırtıttı. Julian dilinin ucunda söylenmemiş bir küfür olduğunu anlayabiliyordu.

Julian kaçmadan önce babasını yatıştırmak için en azını yapmaya niyetliydi. Ama Juno'yla tanışınca her şey değişti.

Perili gözlerinin altındaki koyu halkalar ve kan sızan boynuyla ona bir kez baktı ve onun kendisine ait olduğunu anladı. Onun kokusunu aldığında küçük bedeni koruyucu bir şekilde kendi içine kıvrıldı. Onu tekrar hayata döndürmek için yapamayacağı şey yoktu.

O ilk gün, o ilk hafta söylediği her kelimeyi kafasının içinde dikkatle tekrar tekrar çalışmıştı. Onunla ilk göz teması kurduğunda nasıl nefes alacağını unutmuştu. Adını ilk kez söylediğinde yüzünde beliren o melankolik gülümseme onu paramparça etmişti.

"Bana omega değil de Juno demen hoşuma gidiyor. Sanki ben bir insanmışım gibi."

Teorik anlamda omega kokularının alfa kokularına kıyasla ne kadar daha karmaşık olduğunu biliyordu. Ve kesinlikle beta kokularını da. Ama hiçbir şey onu Juno'nun etrafında olmanın ne kadar çağrıştırmacı olduğuna hazırlayamamıştı. Özellikle de hoşnut olduğu kısa anlarda. Şeftaliler, kadife ve pelüş, yaz güneşinde olgunlaşmış. Yakıcı ışıklardan korunmak isteyen sert bir et ısırtığı, akan meyve suyu

Çenesinden aşağı. Ardından pekmezle karamelize edilmiş şekerli bir tatlılık patlaması. Yemyeşil bir topak vanilyalı krema ile tamamlandı. Kaseyi yalayıp temizlemeden önceki son cazibeydi - *mümkün değil* -.

Bu sadece işini zorlaştırıyordu. Ona karşı büyük bir sorumluluk hissediyordu. Yeni bir çürük için buz getirdiğinde, burkulan bileğini sarması için ona yol gösterdiğinde ya da bir gece önce vücudunu tükettikten sonra onu uyumaya zorladığında, bunun insanlık dışı olmasından dolayı boğazı yanıyordu.

Onu kurtarabilmeyi hayal ediyordu. İki yıl önce yanlış yönlendirilmiş bir kurtarma girişimini hatırladı. O zamanlar onunla gerçekten konuşamayacak kadar korkuyordu ve onu kendi haline bırakmıştı. Ara sıra kontrol ediyor (yani garip bir şekilde geziniyor), sonra da özel olarak bolca terlemek için tekrar ayrılıyordu.

Şiddetli yağmur eve saldırmış, kara bulutlar güneşin tüm izlerini silmişti. Elektrikler kesildiğinde ikinci katta, Andrew'un ofisinin yakınındaydı.

Julian kameralar yeniden başlatılmadan ve yeniden bağlanmadan önce sadece dakikaları, hatta belki de saniyeleri olabileceğini biliyordu. Ne bulabileceğini, ne işe yarayabileceğini bile bilmiyordu. En olası koz kaynağı olmasına rağmen, dizüstü bilgisayar dışarıdaydı. Parola korumalı olduğu kesindi ve Julian Andrew'un *parola1* türünden bir adam olmadığını biliyordu.

Üst çekmecedan dantelli bir g-string çıktı. *Açıkça giyilmiş* dantelli bir g-string. Julian irkildi - Juno'nun muydu? Ya Juno'nun değilse? Julian panik içinde bir fotoğraf çekti, bu görüntüyle ne yapabileceğini bilmiyordu.

"Ne yapıyorum ben? Seni öldürecekler."

Orta çekmecedeki deri ciltli bir defter buldu ve açıp baktı. Kahretsin, hepsi Çinceydi. Cumartesi okuluna gitmek zorunda kaldığı için çocukluğunda geçirdiği öfke nöbetleri geri gelip onu kışından ısıırıyordu. Yine de sütunlardan birinde parasal miktarlara benzeyen rakamlar vardı. Eğer yasadışı faaliyetlerinin finansal kanıtlarıysa, bu bir şey olabilirdi. Julian aceleyle ilk birkaç sayfanın ve son birkaç sayfanın fotoğraflarını çekti. Bekle, bu Zhao'nun karakteri değil miydi? Çoğu satırda vardı. Ve *shu shu* yazdığından oldukça emindi. Yani...amca.

Başka bir çekmecedeki bir yığın fatura vardı. Bulanık olmayan fotoğraflar çekmek için elinden geleni yaparken elleri titriyordu. Sürünün sahip olduğu işletmelerle ilgili satın almalara benziyorlardı. Ayrıca Eric'in bilgisayar oyun donanımının parçaları için makbuzlar da vardı.

Gelmiş geçmiş en kötü kurtarıcıydı. En iyi ihtimalle Andrew Zhao'nun iç çamaşırı hırsızlığı yaptığını, ailesine para yardımında bulunduğunu ve muhtemelen vergilerinde biraz oynama yaptığını ortaya çıkarabilirdi.

Bağlanmış omegaların alfalarını terk edemeyecekleri çok açık bir şekilde ortaya çıktıkça, fotoğraflar evindeki sabit diskte tozlanmaya başladı.

Julian, sıkıntısını belli etmemeye çalışarak Juno'nun narin bileklerini yakan kıpkırmızı kesiklere baktı. Juno'nun onun öfkesine ya da acımasına ihtiyacı yoktu. Vincent sık sık ip kullanmazdı ama kullandığında Juno ertesi gün neredeyse katatonik olurdu. Genellikle Julian ona antibiyotikli bir merhem getirir, bir yandan da umutsuzca bunu kendisinin yapmasını ve sonrasında bandajına bir öpücük kondurmayı dilerdi.

Ama bugün çizim yapıyordu, bileklerindeki sıyrıkların her kalem darbesinde kâğıdı sıyırdığını umursamadan.

"Benim için endişelenme Julian," dedi sakın bir sesle. "Bugün 8 yaşındayım."

Juno ona aldığı yeni kalemleri kullanarak kırmızı ve beyaz renklerde üst üste binen bir portre

alışması yapmıştı.

Mavi. Kırmızılar içinde bir kız ve maviler içinde bir kurt, aynı gözlerden dışarı bakıyorlar.

"Şu eski tip 3D gözlüklerden biriyle baksaydınız nasıl görünürdü acaba?" dedi sayfaya hafifçe vurarak.

"Şu kırmızı ve mavi olanlar gibi mi?"

Onaylayarak gülümsedi. "Muhtemelen özel bir şey değildir. Çizmek için kullanmadım, bu yüzden muhtemelen havalı bir etkisi olmayacaktır." Sayfayı yine aynı noktaya, kızın kalın örgüsünün kurdun kürküyle birleştiği yere dokundurdu.

Julian, Pack Zhao'nun onun telefon ve internet kullanımını izlediğini biliyordu. Evde kamera bulundurduklarını da biliyordu. Muhtemelen bu yüzden onu Zhao'yla yalnız bırakmışlardı çünkü onun yanına bile yaklaşamayacak kadar korkak olduğunu görebiliyorlardı.

"Bunu kitap ayracı olarak kullanabilir miyim?" *Matilda*'yı çıkardı, kitap ayracının çantaya geri düşmesi için gevşekçe tuttu. "Bir kütüphane kitabına kulak tıkamak istemiyorum."

Juno elini umursamaz bir tavırla salladı, "Al bunu, sadece dalga geçiyordum. Saklamak istediğim bir şey değil."

Çizimi kitabın sayfaları arasına güvenli bir şekilde yerleştirip çantasına geri koyarken onu dikkatle izledi.

NOC İLE İLETİŞİME GEÇİN BENİ TAHVİL FESHİ DAVALARINA SOKUN

Julian, Juno'nun eve dönerken aldığı mavi selofanla kaplanmış çizimine baktı. Kurdun kürkünün detaylı çizimleri gizlenirken, kızın örgüsü gizli mesajını açığa çıkarıyordu. İşte buydu. Juno'yu bu şekilde dışarı çıkaracaktı. Telefonunu çıkardı, bir irtibat numarası buldu ve hemen aradı.

Merhaba, Ulusal Omega Komisyonu'nu aradığınız için teşekkür ederiz.

Kur galaları ve bağış toplama etkinlikleri de dahil olmak üzere etkinlik sorularınız için lütfen 1'i tuşlayın. Koku eşleştirme soruları için lütfen 2'ye basın.

Omega Köyü ile ilgili tüm sorularınız için lütfen 3'e basınız.

Isı hizmetleri için lütfen 4'e basın. Şu anda sadece alfa başvuru sahiplerini ısı ortağı olarak kabul ettiğimizi unutmayın.

Diğer tüm sorularınız için lütfen hatta kalın, bir operatör sizinle ilgilenecektir-

Hat aniden kesildi. Kafası karışan Julian tekrar aradı.

Merhaba, Ulusal Omega Komisyonu'nu aradığınız için teşekkür ederiz.

Kur galaları ve bağış toplama etkinlikleri de dahil olmak üzere etkinlik sorularınız için lütfen 1'i tuşlayın. Koku eşleştirme soruları için lütfen 2'ye basın.

ile ilgili tüm sorularınız için -

Belki de çağrı merkezlerinde şu anda yeterli personel yoktu? Saat geç olmuştu. Julian sabah tekrar deneyecekti.

Ertesi sabah Pack Zhao tarafından çağrıldı. Yola çıkmadan önce NOC'u arayacak vakti yoktu ama en azından Juno'ya mesajını aldığını ve bugün daha sonra arayacağını söyleyebilirdi. Göğsünde gurur kabarmıştı - bunu başaracaktı. Onu kurtaracak ve onun kahramanı olacaktı.

O ana dönüp baktığında, böyle bir geri zekâlı olduğu için geçmişteki benliğine defalarca yumruk atma isteği duydu.

Julian arabayı garaj yoluna çekti ve kapıda Vincent tarafından karşılandı.

"Tam zamanında," diye homurdandı alfa, onu iterek. "Arka güvertede." Julian içeri girdi ve Vincent kapıyı arkasından kapattı, kilidin tıkırtısı antrede yankılandı.

Onu bekleyen Juno yerine Andrew'du. İş kıyafetlerini giymiş, elinde sabah kahvesi ile arka bahçeye bakıyordu.

"Özür dilerim," diye duraksadı Julian. "Vincent arka güverteye gelmemi söyledi. Gidip onu bulacağım."

Arkasını döndüğünde Andrew'un gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. Avıyla oynayan bir aslan.

"Gerek yok. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

Julian yutkundu ve saygıyla başını eğdi. "Bana haber verirsen gidip onu bulabilirim ve seni kahvenin tadını çıkarman için yalnız bırakabilirim."

Andrew elindeki bardağı masaya bırakırken olağanüstü sakindi. Julian'ın savaş ya da kaç içgüdüsü, varlığının her zerresinin çılgılık atmasıyla altüst oldu.

"Eric, Vincent ve benim Juno'nun yanında sana neden güvendiğimizi biliyor musun Julian?" Andrew yaklaşırken Julian kapının yanında donup kalmıştı. Elleri ceplerindeydi, duruşu gevşek ve rahattı ama yine de korku Julian'ın başının arkasındaki her bir saç telini kaldırdı.

"Çünkü ben bir beta mıyım? Ve g-gey?"

Yalanın üzerinde tökezledi. Andrew'a zar zor odaklanabiliyordu, kalp atışları kulaklarında çok yüksek sesle çarpıyordu. Şimdi yüz yüze gelmişlerdi, Andrew'un geniş gövdesi ve alfa egemenliği onu eziyordu. Bakışlarını daha fazla karşılayamadı ve gözlerini kaçırdı.

"Çünkü bilmiyoruz, Julian." Başını tavana sabitlenmiş kameraya doğru eğdi. "Her zaman izliyoruz."

Andrew uzanıp Julian'ın telefonunu elinden aldığı anda dehşet damarlarını dondurdu. "Ve biz her zaman dinliyoruz."

Ne kadar büyük bir aptaldı. Juno'yu çıkarmak için tek şansı vardı ve onu da mahvetti. Başka bir telefondan aramalıydı. Hatta NOC ofislerini basıp onu duruşmalara sokmalarını talep etmeliydi. Bunu nasıl berbat edebilirdi? Bunun Juno'ya neye mal olacağını düşündükçe kalbi acıyordu. Suçluluk duygusu göğsünde bir tsunami gibi yükseldi. İçinde boğulana kadar onu boğuyor, boğuyor, boğuyordu.

"Onlarla tekrar iletişime geçerseniz, parasını o öder."

Andrew Julian'ın telefonunu cebine koydu, kahvesine doğru yürüdü ve bir yudum aldı; Julian'ın ihaneti sabah rutininde sadece küçük bir kırılmaydı. Julian sendeleyerek geri çekildi, dizlerinin altına çökmek için kendini zor tutuyordu. Baş alfa ona doğru yürüdü ve Julian'ın hâlâ açık olan avucuna bir kâğıt sıkıştırdı.

"Ayrıca, kardeşlerim ailenizin restoran olarak kullandığı ve sizin daire olarak adlandırdığınız o ayakkabı kutusunu satın aldı. Eski ev sahibin doğru alıcıya satmaktan çok mutlu oldu." Sırıtırken Andrew'un keskin köpek dişlerini görebiliyordu. "Tabii ki sen ve ailen başka kalacak yerler bulmak zorunda kalacaksınız. Hem de hemen."

Julian kusursuz kırmızı harflere baktı. "Oh ve bir şey daha?"

Ana alfanın tüm gücü üzerine çökerken kendini hiç bu kadar küçük ya da önemsiz hissetmemişti.

"Babana kovulduğunu söyle. Bir daha asla Zhao Sürüsü için çalışmayacak."

Suçluluk. Utanç. Tam ve mutlak bir yıkım. "Defol git buradan."

Julian tökezleyerek ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

JUNO

Juno evdeki gözetleme odasına hiç girmemişti. Her zaman kaç kameraları olduğunu, ne kadarını kaydettiklerini ve alfaların gerçekte hangi görüntüleri sakladıklarını merak etmişti. Girmesine izin verilmeyen kilitli bir kapının rahatsızlığı, yanından her geçişinde bir sivrisinek gibi çevresinde vızıldıyordu.

Bugün nihayet eşiği geçtiği gündü ve bunu hiç yapmamış olmak için her şeyini verebilirdi.

Ama işte oradaydı. Eric'in omuzlarına örttüğü kolundan yayılan ekşi kokuyla sarmalanmıştı. Eric'in parmakları kızın saçlarının uçlarıyla oynarken, kız onun yanında dimdik oturmuş, gerçek zamanlı olarak ortaya çıkan kâbusa bakıyordu.

"...ve biz her zaman dinliyoruz."

Juno, tek müttefikinin hayatından sürgün edilmesini sadece izleyebildi. Onu kurtarmaya çalıştığı için.

Ah Julian. Keder ve kalp kırıklığı, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlarken istemeden de olsa kabardı. "O bir aptal," dedi Eric, sempatik olmayan bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kim, Andrew mu?" Juno kıs kıs güldü. Dönen parmakları aniden kavrayıp çekince Juno'nun başı öne eğildi.

"Bunu tekrarlamak ister misin, seni küçük sürtük?" Eric onun önünde çok hızlı hareket ediyor, saçlarını daha da sıkarken ekranı görmesini engelliyordu.

Evet, diye içten içe çılgılık attı. "Hayır," diye fısıldadı, onun hoşuna gittiğini bildiği şekilde gözlerini itaatkâr bir şekilde yere indirdi. Meydan okuması solup yerini yapmacık bir boyun eğişe bırakana kadar pelüş halının her bir kıvrımına baktı. Onu serbest bıraktığında adamın acımasız memnuniyetini hissedebiliyordu.

Kapı arkalarından açıldı ve Vincent odaya girdi. "Aww, gösteri bitti," diye suratını buruşturdu. "Biliyorum!" diye bağırdı ellerini çırparken, bir sonraki gösterisini sıraya koyan dengesiz bir ring şefi gibi. "Hadi bir film koyalım."

Siyah beyaz güvenlik görüntüsü kayboldu ve yerini başka bir video aldı. Bu, titrek bir telefon kamerasının merceğinden görüntülenen yuvaydı. Juno ekrandaki çıplak, terli sırtı tanıyınca kalbi durdu. Onun.

"Bak, sensin." Vincent manzarayı resmen çiğniyordu. Filmi çeken kişinin bakış açısından dışarı fırlayan ve kadının içinde kaybolan siki işaret etti. "Bu seni beceren benim." Oynat tuşuna bastı ve kızın inlemeleri odayı doldurdu. "Ve bu da senin kesinlikle hoşuna gidiyor."

Onu kızgınlık döneminde filme almışlardı, lanet olası pislikler. Kendisine doğrultulmuş parlak ışıkları hayal meyal hatırlıyordu ama şu ana kadar noktaları birleştirmemişti. Juno kan tadı alana kadar yanağının iç kısmını sertçe ısırdı ve onlara harap olmuş öfkesinin tatminini yaşatmayı reddetti.

Vincent birkaç dakika daha ekranda kendini izledi, yüzünde manik bir sırıtış vardı, sonra durakladı

Tekrar. "Hoşuna gitti mi? İstersen daha var."

Juno soğukkanlılıkla, "Hayır, ben iyiyim," diye cevap verdi. Vincent'ın gözleri, Juno'nun çalkantılı duygularından çok farklı olan ılımlı cevabı karşısında kısıldı. Vincent onu tekrar heyecanlandırmaya çalışmadan kapı açıldı ve Andrew onlara katıldı. Juno'ya bakmadan önce ekrana bir göz attı.

"Üç alfa bağının sizi paketlemek için yeterince bağlayıcı olmadığını düşünüyorsanız, bu videoları sigorta olarak düşünün diyebilir miyiz? Eğer bizim tatlı, sevecen omega'mızdan başka bir şey olursanız, bu videoları halka açıklayacağız. Porno sitelerinde en çok aranan terimin 'omega heat' olduğunu biliyor muydunuz? Tabii ki mahremiyetin ihlal edilmesine çok *kızacağız* ve kaldırılmasını talep edeceğiz ama internet hakkında ne derler bilirsiniz - sonsuza kadar."

Andrew parmak uçlarını kızın boynunda gezdirerek bağ izlerinin oluşturduğu kabarık yara dokusunu takip etti. "Gördüğün gibi, omega. Bizden asla kurtulamayacaksın."

Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ama Juno'nun beklediği şekilde değil. Onun üzerinde ne kadar acımasızca hak iddia etseler de, alfalar dengesizdi. Her zaman bir birim olarak çalışmışlardı. Artık her zaman bir alfanın onu koruması konusunda ısrar ettiklerine göre, operasyonlarının üzerine oturduğu denge sallanıyordu. Üçünün de bağlarına yeni bir huzursuzluk akımı bulaştı.

Sürülerinde ihtiyaç duydukları şeyin bir *beta* olduğunu kabul etmeden önce öleceklerdi. Ve ondan kurtuldular! Juno hayatının geri kalanında mutlu bir şekilde şerefsizlikle karnını doyurabilirdi.

"Sonra başımı ve boynumu yap. Ve bana bilgi ver."

Juno ellerini Andrew'un omuzlarına masaj yaptığı yerden yukarı doğru kaydırırken sakın bir sesle, "Evet, alfa," dedi. Her iki başparmağını da Andrew'un boynunda aşağı yukarı gezdirmeye başladı ve Andrew'dan memnun bir homurtu çıkardı. Saat geç olmuştu, gece yeni bir güne geçmek üzereydi ve Juno yorgundu. Julian hayatından sürgün edildiğinden beri, itaatkâr omega rolünü oynamıştı. Bir keresinde kendisini yalnız bırakmalarını önermeye cüret etti - tabii ki evde tüm kameralar açıkken. Bunu endişeli bir sempati olarak çerçevelemesine rağmen

- *Tüm 'iş' anlaşmalarında onu da hesaba katmak çok zahmetli olmalıydı* - kokulardan keskin bir kokteyle dönüşene kadar onu hırlayıp yuvaya sürüklemişlerdi.

Bunu bir daha yapmayacaktı.

Gözlerini kapatarak Eric ve Vincent'la olan bağlarına odaklandı. "İkisi de oldukça heyecanlı. Eric...istekli hissediyor, sanırım. Ama Vincent gergin. Neredeyse başı dönüyor." Parmak uçlarını kafa derisine bastırmaya başlarken düşüncelere daldı. Üzerlerinde küçük küçük yılanlar olduğunu hayal etti. Zehirli olanlardan. "Sanırım iyi bir gece geçiriyorlar."

"Neler oluyor?" Andrew mırıldandı. "Sadece Spring Sokağı'nı kontrol ediyor olmaları gerekiyordu. Rutin."

Heyecanları bağın içinde kaynıyor, sistemine hayali adrenalin sarsıntıları gönderiyordu. Sonuç olarak vücudunda gergin bir ter oluşmaya başladı. Keşke bağları sönümleme tekniklerini kullanabilseydi ama Andrew'a rapor vermeye hazır olması gerekiyordu.

Vincent ve Eric'in en iyi halleri olmadan akıl almaz bir kombinasyondur.

Juno tekrar Andrew'un boynuna doğru ilerlemek üzereydi ki ihanetin acı tınısı ağzını doldurdu. Eric ve Vincent'tan geliyordu, bağın içinden keskin ve keskin.

"Bir şeyler oluyor," diye soluk soluğa bağırdı. Andrew ayağa fırladı, ona bağıırken cebinden telefonunu çıkarmak için çabaladı. "Söyle bana!"

Ani ve keskin bir ağrı boynunu yırttı. Öfke. İnançsızlık. Şok. Bir bombardıman altındaydı.

İki cepheye birden fazla duygu, o kadar güçlü ve kafa karıştırıcıydı ki kusmak istedi. Andrew hâlâ ona bağıyor, alfa havlamasıyla itaat istiyordu. Ama sesi bozuk çıkıyordu. Suyun içinden geçiyormuş gibi kabarcıklı ve kalındı. Emir ona ulaştığında gücünü kaybetmişti.

Görüşünde beyaz noktalar oluşmaya başlarken kulaklarında bir çınlama vardı. Nefes alamıyordu; hırıltılı ve soluk soluğaydı. Parmakları boğazına gitti, etini tekrar bir arada tutmaya çalıştı. Sadece tişörtünün yumuşak yakasını hissettiğinde şaşkınlıkla yere baktı.

Eric'in çaresizliği o kadar şiddetliydi ki göğüs kafesi çatırdayarak açılıyormuş gibi hissediyordu. Andrew da oradaydı, paniği tiz bir iniltiye dönüşmüştü. Ama Vincent korkmuştu. Üşümüştü. Soluyordu. Ona karşı hiçbir sevgi beslememesi önemli değildi - o hala onun bağlı alfasıydı ve ondan şiddetle koparılırken her şeyi yaşıyordu.

Canlı bir deney.

Şakaklarında muazzam bir baskı vardı; davul, davul, davul korkunç bir kalp atışını uzaklaştırıyordu. Üç mükemmel dairesel kan damlası altındaki zemini lekeledi. Burnuna dokundu ve burnu kıpkırmızı oldu.

"Sanırım Vincent öldü."

Juno, Andrew'un inançsızlığının ve öfkesinin tüm şiddetini çenesinden aldı ve sandalyesinden yere yuvarlandı. Yerde yatıyordu, vücudu gevşek ve tüm gücünden yoksundu. Boş, cam gibi gözleri tavana bakarken dudakları ses çıkarmadan hareket ediyordu.

Alfaları perişan haldeydi.

Sinir bozucuydu. Daha iyi bir omega onları rahatlatmaya ve yatıştırmaya çalışırdı ama Juno sadece biraz huzur ve sessizlik istiyordu. En azından neden yerde olduğunu anlayacak kadar uzun bir süre. Ve neden çenesinin onu öldürdüğünü.

Andrew'un yüzü kızın üzerinde belirdi, dudaklarından küfürler ve tükürükler uçuşuyordu. İğrenç. Doğru ya. Ona vurmuştu. Ona Vincent'in öldüğünü söyledikten sonra.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bağlı olduğu psikopat alfa Vincent Zhao gitmişti. Artık sadece zıplamasını görmek için ellerini yoklamayacak, vücuduna anlamsızca öfkelenmeyecekti. Bir sadist puşt gitti, ikisi kaldı.

Vay anasını.

"Mutlu musun?" Andrew onu omuzlarından tutmuş sarsıyordu.

Juno'nun kafasında bir saniye içinde binlerce hesaplama ve keşkeler dönüp durdu. Kendini koruma yolunu seçti.

Rahatlamış bir çığlık atarak kollarını Andrew'un boynuna doladı ve onu aşağı çekti. Sanki onun her santimini hissetmek için yanıp tutuşuyormuş gibi vücudunu onunkine bastırdı.

"İyisin, Tanrım, yaşıyorsun, geçti, geçti, geçti." Juno onun saçlarına doğru tutarsızca hıçkırdı. Onun öfkesinin kafa karışıklığına dönüştüğünü hissetti. Gözyaşlarını sildi - *çünkü konuşmak çenesini acıtiyordu.*

- Ellerini adamın yüzünün iki yanında kavuşturdu ve ıstırabın resmi olduğunu umduğu bir ifadeyle baktı.

"Vincent'ı bağda kaybetmek... hayatımda hissettiğim en acı şeydi," diye acınası bir şekilde burnunu çekti. "Beni bırakma. Bana bunu bir daha asla hissettirme. Lütfen, Andrew!"

Juno, Andrew'un yüzünü kaplayan keder karşısında neredeyse kendini suçlu hissedecekti. Neredeyse ama hissetmedi. "Gerçekten gitti mi?" Andrew fısıldadı.

Başını salladı, alt dudağı titriyordu. "Eric'in canı yanıyor. Git onu bul. Onu bana geri getir. Bize."

Andrew onun dudaklarına vaatler ve güvenceler öpücüğü kondurdu. Andrew odadan çıkar çıkmaz onu sildi.

Vincent'in cenazesinde ölüm konuşulmadı. Nasıl öldüğü, nerede öldüğü ve kesinlikle neden öldüğü konuşulmayacaktı. Baharatlı tütsü dumanı etrafında dönüyor, kalan iki alfasının kokularına karışıyordu.

Andrew kızgındı. Artık hep kızgındı. Farklı yapabileceğin, yapacağın, yapman *gereken şeylerin* senaryolarını yeniden oynadığın o baskıcı türden bir öfke.

Andrew son birkaç ayda Vincent'ı daha sıkı kontrol etseydi, Vincent asla Eric'i kumar müşterilerine hap satması için kandıramazdı. Kime sattığını giderek daha az önemserken kazandığı çılgınca paradan dolayı açgözlülük yapmazdı. Fentanil bağlayıcılı eroin sağlayabilecek yeni bir tedarikçiyle tanışmaya asla ikna edilemezdi. Ve o gece, yanlış kişiye yanlış bir şey söyleyip boğazına bir bıçak darbesi almasına neden olacak kadar agresif ve kendini beğenmiş biri olmazdı. Eric, akıntıyı durdurmak için nafi bir çabayla parmaklarını fişkırان yaraya bastırırken kükremez ve kardeşinin kanına bulanmış katiline karşı misilleme yapmazdı. Ve Vincent'ın cenazesi, ayak bileği izlenen Eric'in olaysız bir şekilde ev hapsine dönmesini sağlamak için bir polis varlığına ihtiyaç duymayacaktı.

Farklı şekilde gerçekleşebilecek pek çok şey vardı. Ama Andrew, Eric ve Juno bu konuda konuşmadılar.

Juno bağlar aracılığıyla onları yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Tüm bunların gerçek katalizörü üzerinde durmamaları şarttı - *kendisi*. Eğer kaçmak için Julian'ı kullanmasaydı, statüko korunmuş olacaktı.

Vincent'ın kapalı bir tabuta ihtiyacı olmazdı.

"İkiniz de bu gece benimle yuvamda kalabilir misiniz?" *Onları uyut. Onlara yalan söyle.*

"Elbette, Omega."

"Bu gece ve bundan sonra her gece. Artık ayrı oda yok."

Onu daha sıkı kavrayarak daha da yaklaştılar. Hoşnutsuzluk içinde sertleşmek yerine kendini onların dokunuşlarına bıraktı. Dikkatini dağıtmamaya çalışarak etrafındaki kasvetli yüzlere baktı. Ailesinin (*onlara hâlâ öyle diyebilir miydi?*) aralarında olmaması onu rahatlatmıştı.

Birkaç gün önceki ziyaretleri ancak bu kadarına tahammül edebilmişti.

Juno, ziyaretçilerle geçen uzun bir haftanın ardından yorgun düşmüştü. Her sabah çenesine kapatıcı sürüyordu. Otomatik pilotta hareket ederken, çay ikram ederken ve taziyeleri ezbere cevaplarla kabul ederken yüzler bulanıklaştı. Pack Zhao'nun korunaklı omega hayvanı olarak, bu yüzlerden sadece üçü ona tanıdık geliyordu - babası, annesi ve erkek kardeşi Ben.

"Hey. İyi misin?" Ben sordu, gözleri endişe doluydu. "Birçok kez seni görmeye gelmeye çalıştım ama hep-"

Kenara itildi ve annesi tırnaklarını geçirerek onun kolunu kavradı. Annesi Mandarin dilinde tıslayarak, "Alfa'larına iyi bakıldığından emin misin?" diye sordu. "Anlaşmamızdan pişman olmaları için onlara bir sebep verme."

"Alfalarınız ne derse onu yapın, tamam mı?" Babası yalvardı.

Juno onlara çay ikram etti ve evin içine taşıdı. Artık etrafındaki herkes gibi onlar da birer yabancıydı. Anne babasının davranışlarının hiç de şaşırtıcı olmaması üzücüydü ama Ben'in sahte empatisi biraz canını yakmıştı. Belki de ailesinin yaltaklanan ilgisini daha da fazla toplamak için yeni bir aç ızerinde çalışıyordu.

Evet, bugün hiçbirinin burada olmaması iyi bir şeydi. Başparmağıyla Andrew ve Eric'in ellerinde rahatlatıcı olduğunu umduğı küçük daireler çizmeye devam etti ve günün bitmesini diledi.

"Sanırım doğum kontrolünü çıkarmanın zamanı geldi."

Andrew onun kolundaki hafif kabarık şişliğı okşadı. Hepsi onu sahiplendikten sonraki ilk kızışmadan hemen sonra yerleştirilmişti. Dügüm atmak ve ısırmakla o kadar meşguldü ki bunu önceden yapmak istememişti, Juno daha sonra yapılan testler negatif çıktığında hissettiğı rahatlamayı tarif bile edemezdi. O kutsanmış küçük çubuk için her gün minnettardı.

"Evet," diye kabul etti Eric. "Her şeyden sonra sürümüzün şu anda tam da ihtiyacı olan şey bu. Kefaletle serbest bırakılmam iyi oldu."

Andrew ve Eric bunun böyle olmasını sağlamak için gerekli adımları attıklarını ima eden bir bakış alışverişinde bulundular. Ama Juno'nun odaklanabildiğı tek şey ilk kısımdı. Olamaz. Bir çocuk mu? Onlardan mı? Onlardan asla kurtulamayacaktı. Panik onu ele geçirdi.

Andrew'un gözleri onun sıkıntısını hissederek kısıldı.

"Doğum yapmaktan korkuyorum," diye ağzından kaçırdı. "Ve birden fazlasını taşımaktan." Bakışlarını indirdi ve ürkekçe başka tarafa baktı. "O-Omega'ların alfalar tarafından hamile bırakılması neredeyse her zaman çoğul doğumla sonuçlanır. Demek istediğim, bu kesinlikle senin ailende de var."

Onları kandırın. Onları kandır.

"Sen bunun için yaratılmışsın," dedi Eric, eli kızın karnında gezinirken.

"Yetiştirilmek için yaratılmışsın," diye devam etti Andrew. "Gelecekteki alfa oğullarımızı taşımak için yaratılmışsın."

Çıplak kalçasına çarpan elinin çıkardığı keskin ses havayı parçaladı. "Alfana bir hediye," diye havladı.

Kaçınılmaz bir emirle harekete geçerek bunu yaptı.

Daha sonra Juno yatakta uyuyamadan yattı, alfalarının ritmik horlamaları sessizliğı bozuyordu. Parmakları bilinçaltında implantının izini sürüyordu. Kopan bağı, Vincent'ın son anlarını onunla birlikte korkunç bir şekilde yaşadığını düşündü.

Juno'nun aklında bir plan oluşmaya başladı.

JUNO

Juno günün büyük bir bölümünde yatağında kıvrılıp kalmıştı. Onu kontrol ettiklerinde en ağlamaklı "*iyiyim*" cevabını verdiğinden emin oldu. Giderek şiddetlenen kramplarının acısı, aralarındaki açık bağı besledikçe, artan kızgınlıkları da artıyordu. Dördüncü kez "*İyiyim*" dediğinde, bilmeden onun tuzağına düşmüş olan Eric kaşlarını çatarak "Belli ki değilsin!" dedi.

"Lütfen yakında omega jinekoloğunu görebilir miyiz?" Juno ortasını tutarak burnunu çekti. "İmplantımı çıkarabiliriz ve bu ağrıyı kontrol ettirebilirim."

Juno kesinlikle öyle umuyordu, laktoz intoleransı olan midesini isyan ettiren tam yağlı sütü gizlice yudumlamaktan bıkmıştı. Kilerde onu boş yulaf sütü kutusunu arkadan aşırıldığı acil durum uzun ömürlü süt zulasıyla doldururken yakalayacak kameralar yoktu. Ağrısı, bağ aracılığıyla genel karın ağrısı olarak kaydedilmiş gibiydi. Sihirli kelimeyi ('uterus') söyledi ve Andrew ile Eric'in gözlerinin kamaşmasına neden oldu.

Eric sabırsızca parmaklarını şıklattı, "Geçen sefer doğum kontrol hapını taktırdığımız adam kimdi?"

Üç telli saçları olan bir adamın kurumuş kabuğu. Juno onun omega sağlık hizmetleri konusunda kalifiye bile olmadığından, sadece ceplerinde taşıdıkları bir pratisyen hekim olduğundan emindi. *Vincent'in cenazesinde öldüğünü duymuş. Utanç verici.*

Andrew telefonundan başını kaldırmadan, "Dr. Chua üç ay önce öldü," dedi. "Olamaz,"

dedi Eric sempati duymadan. "Başka kim olacak peki?"

"Viv Teyze'nin kızı bir omega sağlık kliniğinde resepsiyonda çalışıyor. Bizi hemen içeri alır." Andrew ona imalı bir bakış attı ve o da öğürme isteğiyle savaştı. "Sanırım vücudun bir an önce çiftleşmek istiyor."

"Evet, öyle olmalı," diye cevap verdi Juno acınası bir burun çekişle.

Neyse ki randevusu ertesi güne alınmıştı ve gizli süt zulasının azalmakta olduğu düşünüldüğünde bu çok iyi bir şeydi. Juno zamanını en yeni eskizine gömülerek geçirdi, görünüşe göre ani bir ilham patlamasına kapılmıştı. O sabah zamanın nasıl geçtiğini anlamamış gibiydi, Eric ona hazırlanmasını söylediğinde şaşkınlıkla ayağa fırladı. Aceleyle bir kıyafet seçti ve saçlarını olabildiğince hızlı bir şekilde topladı, elindeki en yakın şeyle yerinde tuttu.

Kalemi.

Bir gece önce seçtiği pantolonunun içine tıktığı yırtık kâğıt parçasıyla birlikte gitti. Yatağının üzerine gelişigüzel bir şekilde atmıştı ki onların dikkatli bakışları altında aceleyle toparlanabilsin. Fark edilme ihtimaline karşı henüz üzerine bir şey yazmaya cesaret edememişti. Kâğıtlar açıklanabilirdi. *Beni bu psikopatlardan uzak tutamazdı.*

Juno tam kapıdan çıkmak üzereydi ki Andrew onu durdurdu.

"Saçların açıkken çirkin görünüyorsun."

Sikeyim.

"Sadece bir doktor randevusu. Düşündüm ki-"

Hızlı bir çekiş ve kaçış planının önemli bir parçası engellendi. Kalem omzunun üzerinden dikkatsizce fırlattı.

"Hadi gidelim."

Juno, Andrew ve Eric'in onun niyetini anlayıp anlamadıklarından ya da sahiplenme eğilimlerinin bugün sebepsiz yere aşırı derecede boğucu olup olmadığından emin değildi. İkisi de katılmak için ısrar etti. Eric arabada onunla birlikte arkada oturdu. Andrew giriş formunu doldurdu ve Viv Teyze'nin kızına (adı Sarah'ydı; umurunda değildi) geri verdi. Bırakın çalmaya çalışmayı, kaleme dokunmaya bile fırsat bulamadı. Bekleme odasında yaşlı bir omega karşısına oturmaya çalıştı ve Eric ona öyle bir ters baktı ki kız fikrini değiştirip odanın diğer tarafına geçti.

Hiçbiri iyiye işaret değildi.

Kısa süre sonra bir odaya alındılar ve burada Dr. Singh adında, saçma sapan bir savaş baltası olan bir kadınla karşılaştılar. İlk olarak Juno'ya hitap etti - Andrew ve Eric sadece üstünkörü bir selam aldılar - ve ona alfalarının odada bulunmasına gerek olmadığını bildirdi. "Bazı omegalar sürülerinin varlığıyla rahatlarlarken, diğerleri dikkatleri dağılmadan ve bağları tarafından farklı yönere çekilmeden sağlıklarını özel olarak tartışmayı tercih ediyor. Bu tamamen size kalmış bir şey."

Bir beta olmasına rağmen, Dr. Singh'in iki alfanın uyarı homurtularına verdiği tek tepki, onları bir kez daha süzmek oldu.

Juno onu sevdi. Hem de çok.

"Hayır, Andrew ve Eric'in burada olmasından mutluyum," dedi Juno, sesi sahte bir şekilde parlaktı.

Önce Juno'nun midesini bulandıran doğum kontrolünün kaldırılması konusunu tartıştılar. Sıra 'açıklanamayan' karın ağrısını tartışmaya geldiğinde işe yaradı. Dr. Singh ona bir kan testi istedi ve idrar örneği için küçük bir numune kabı uzattı. "Döndüğünüzde çıkarma işlemi yapacağım," dedi ve Juno'yu bir el hareketiyle tuvaletlere yönlendirdi.

Andrew elbette onu takip etti ama dışarıda beklemek zorunda kaldı. Kapı, bekleme odasının tam görüş alanındaydı. O bile yarım düzine omega ve onlara bağlı alfaların önünde kadınlar tuvaletine girecek kadar yüzsüz değildi. Juno kapıyı iterek açtı, kapı kapanırken kalbi hızla çarpıyordu.

Sonunda yalnızdı.

Vücudu mekanik olarak bir kabin seçip kendini içeri kapatırken, zihni ne yapacağını bulmaya çalışıyordu.

Sonra onu gördü.

Kapının arkasında bir tabela vardı. Ve iki kalem.

Numunenin üzerine baş harflerini yazmak için siyah bir kalem.

Aile içi şiddete maruz kalıyorsa ve sağlık uzmanıyla yalnız konuşmak istiyorsa, örneğin üzerine baş harflerini yazması için kırmızı bir kalem.

Bir çıkış yolu arıyordu ve işte buradaydı.

Ağlama, ağlama, ağlama.

Titreyen parmaklarıyla kırmızı kalemi tutucusundan aldı. Dr. Singh ile tek başına konuşmak yeterli değildi. Alfalar anında şüphelenecek ve onu eve götürdüklerinde ona ne yapacaklarını kim bilebilirdi. *Bugün* onlardan ne kadar acilen kurtulması gerektiğini anlatması gerekiyordu.

Bu büyük bir riskti ama başka seçeneği yoktu. Juno baş harfleri yerine titreyerek üç kırmızı harf yazdı.

S O S.

Gözlerini aşağıya dikerek Dr. Singh'in ofisine döndü. Arkasındaki Andrew'un onu takip ettiğini hissedebiliyordu ve normal yürümeye odaklandı. Bir ayağı diğerinin önünde. Örnek kavanozunu doktora uzattı. Kırmızı mürekkep avucunun içinde saklıydı ve alfalardan uzağa bakacak şekilde nasıl teslim edeceğini hayal etti.

Dr. Singh örneğe üstünkörü bir bakış attı. Juno kusacağına yemin etti.

"Burada bekle, prosedür için ihtiyacım olanı alacağım." Arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla odadan çıktı.

Numuneyi yanında götürmüştü.

Numuneyi yanında götürmüştü.

"Neyin var senin?" Eric tısladı. Sinirden ter içinde kalmıştı, yüzü ve boynu dayanılmaz derecede sıcaktı ve kalp krizi geçirdiğinden oldukça emindi. En azından o zaman yardım çılgılığının işe yarayıp yaramayacağını merak etmek gibi cehennemi bir arafta kalmayacaktı.

"Neşterleri sevmiyorum."

"Ne dediğini duymadın mı? Sana uyuşturucu bir jel sürecekler. Bebek gibi davranma," dedi Andrew küçümseyerek.

İki dakika geçti. Sonra bir dakika daha. "Nerede lan bu kız?"

Andrew kafasını kapıdan uzattı ama resepsiyonda Sarah'yı göremedi. Yerine gelen kişi ona güven verici sözler söyleyince oflayıp pufladı ve kapıyı tekrar çarparak kapattı.

Bir dakika daha geçtikten sonra Dr. Singh hiç istifini bozmadan içeri girdi. Aletlerini hazırladı ve kolunu alkollü mendille temizlemeye başladı. Uyuşturucu krem bölgeye sürüldü ve etkisini göstermesi için beklemeleri emredildi.

Beş dakika daha. Andrew ve Eric telefonlarıyla ilgilenmeden oturuyorlardı, vücutları rahatsız plastik sandalyelerde durgunlaşmıştı.

"Bunu hissediyor musun?" Dr. Singh onun kolunu dürttü. Kremi sürdüğü yerin yanına. Bakışları çok şey anlatıyordu.

"Evet," diye fısıldadı Juno.

"Tamam, birkaç dakika daha." Kolunu güven verici bir şekilde sıktı. "Merak etme. Yakında bitecek."

Tanrım, işe yaramıştı. *İşe yaramıştı.* Buna inanamıyordu.

Juno, Ulusal Omega Komisyonu'ndan memurları görmek için çarparak açılan kapının sesini hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı.

JUNO

ÜÇ YIL SONRA.

"Sana bir hediyem var!"

Juno, Omega Köyü'nün avlusunda yürüyor ve sabahın serin havasının tadını çıkarıyordu.

"Biiiiiitch! Beni duydun mu? Dedim ki-"

Ses şimdi daha yakından geliyordu. Sanki sahibi koşuyormuş gibi yapmacıktı.

Juno kafasını çevirdi ve en iyi arkadaşı Hazel Wu'yu görünce gülmekten iki büklüm oldu. Diğer omega onun peşinden koşuyor, her yere sıçramasınlar diye iki eliyle geniş göğüslerini tutuyordu. Koşarak yanlarına gidip aralarındaki mesafeyi kapatmaya yardımcı olurken, bu tamamen yabancı olduğu bir ikilemdi.

"Kahretsin Haze, kusura bakma," diyerek güldü. Hazel umursamaz bir el salladı, nefes nefese bile kalmamıştı.

Hazel ve Juno neredeyse her yönden birbirlerinin zıttıydı. Juno'nun boyalı sarışınına karşılık Hazel'in doğal siyahı, Hazel'in yemyeşil omega kıvrımları Juno'yu onun yanında bir köprü trolü gibi hissettiriyordu. Adil olmak gerekirse, Hazel her gün spor salonunda vücudunu dövüyordu ve Juno'nun kalp atış hızını yükselten her şeye karşı ölümcül bir alerjisi vardı. Juno bir alfanın (aslında herhangi birinin) dikkatini çekmemek için her gün koku nötrleştirici ürünlerle kendini yıkıyor ve beta olarak geçtiğinde bunu kişisel bir zafer olarak görüyordu. Hazel ise OmegaFans'ta en çok kazananlardan biri olarak çıplak fotoğraflarıyla para kazanıyor ve yan iş olarak kullanılmış kaygan lekeli külotlarını satıyordu.

Yine de, neredeyse üç yıl önce bağ çözme denemelerindeki ilk grup terapisi seansından ayrılırken, Hazel ona bir can simidi atmadan önce bir an için ihtiyatla baktı. "Hotpot yemek ister misin?" Kardeşlik o gün baharatlı Sichuan çorbası ve Asyalı ebeveynleri için asla yeterince iyi olamamak üzerine doğdu.

"Sana bir hediye aldım!" Hazel buruşturulmuş bir kâğıt parçasını Juno'nun eline tutuşturdu. Juno çıktıyı düzeltti, gözleri büyüdü.

"Lume'daki Van Gogh sergisi için bana bilet mi aldın?"

"Evet, gördüm! Tekrar kapatmadan önce siteye gizlice baktığınızı gördüm."

Juno aynı anda hem sevinmiş hem de suçluluk duymuştu. Hazel'in ondan çok daha fazla harcanabilir geliri vardı - yarı zamanlı barista bir OmegaFans yaratıcısı kadar kazanmıyordu, kim bilir - ama her zaman arkadaşının etrafındaki yolunu ödemeye kararlıydı.

"Bana öyle bakma, Junie. Bugün senin özgürlük gününün üçüncü yıl dönümü!"

"Benim... ne?"

Hazel boğazını temizledi, elini ciddiyetle göğsüne götürdü ve okumaya başladı. "Üç yıl önce bu mübarek günde... NOC memurları yardımınıza geldi, o doktorun muayenehanesine girip Zhao'ları kanlı bir posa haline getirdiler..."

Juno, "Kanıt yetersizliğinden serbest bırakılmadan önce sadece kısa bir süre gözaltında tutuldular," diye düzeltti. "Büyük alfa avukat da oradaydı. Takım elbisesi içinde nefis görünüyordu. Adalet gibi kokuyordu." "Avukat bir kadındı ve günler sonra koruma kararını aldırdı. Ama

Evet, sanırım o bir alfabaydı, bu yüzden doğru anladınız."

"Hepsi seni en yakın odaya götürdü. "İyi misin Juno?" diye homurdandılar. "Neden öğrenmiyorsun?" diye cevap verdin, hastane önlüğünün bağlarını tutarken ve-"

"Gerçekten daha az porno izlemelisin, Hazel."

"Üzgünüm, OnlyA'nın tavşan deliğine düştüm, bilirsiniz - OmegaFans'ın alfa versiyonu? Bu... bir deneyimdi." Hazel'in gözleri bir an için dalgınlaştı, sonra kendini hayalden sıyrıldı. "Evet, kesinlikle kızgınlığıma çok yakınlım. Yakında kızgınlık hizmetlerinden rezervasyon yaptırmalıyım."

Juno kuru bir sesle, "Söylemiyorsun," dedi.

Gerçekten de üç yıl olmuş muydu? Pack Zhao ile olan hayatı gerçek değilmiş gibi geliyordu. Onun adını ve yüzünü taşıyan ama bir şekilde o olmayan bir hayalet hafızasına musallat olmuştu. O zamanın tek parlak noktası olan Julian'ı hatırlayınca bir hüznün kapladı içini. O zamandan beri onu internette defalarca bulmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Hazel başını Juno'nun az önce çıktığı binaya doğru eğdi. "Terapi nasıldı?"

"Fiziksel ve duygusal yakınlaşma kapasitem gibi bağlarım da hâlâ çok zayıf." Juno başparmağıyla onu onaylayarak gülümsedi ve Hazel onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı.

Bağ çözme denemeleri hâlâ devam ediyordu ve Juno ile Hazel'in katılımcı döngüsü son aşamadaydı - uzun vadeli izleme. Juno'nun kendisi ve Zhao kardeşler arasındaki bağı azaltmak için yaptığı her şeyin - görselleştirme, meditasyon teknikleri - aslında çözülme sürecinin bir parçası olduğu ortaya çıktı. Yeni geliştirilen ilaçlarla iki yönlü bir farmasötik yaklaşımla birlikte kullanıldı. Juno, bağ işaretlerinin bulunduğu bölgeye yapılan düzenli enjeksiyonları ya da komik büyüklükteki bağ baskılayıcı hapları özelemeyecekti.

İki alfanın bağlarını koparması gerekmesine rağmen, Juno kendi döngüsünde başarılı olan ilk kişilerden biriydi. Eric'in bağı ilk olarak üç ay sonra, son ip kopana kadar iki yöne çekilen bir halat gibi koptu. Andrew bundan sonra altı hafta daha dayandı ve özellikle yorucu bir görselleştirme seansı sırasında zihninden parçalandı.

İğneler ve haplar çoktan bitmiş olsa da, bağ çözülmesinin başarılı olmasını sağlamak için düzenli terapi seanslarına devam etti.

Ve kendi ailesi tarafından istemeden bir sürüye satılmanın ona bıraktığı sorunlarla başa çıkmaya çalışmak.

"Yarın öğle yemeği?"

"Yapamam, dövme yaptırıyorum." Juno boynunun yan tarafındaki küçük çıplak bir bölgeye dokundu.

Zhao sürüsünden kurtulduğundan beri Juno saçlarını sarıya boyamış, boynunu, omuzlarını ve köprücük kemiklerini mürekkeple kaplamıştı. Boğazının ortasında, Andrew'un bağ işaretinin üzerine kocaman bir örümcekle başlamıştı. Denemelerden elde ettiği sınırlı gelirin önemli bir kısmını dövmelere harcamak akıllıca mıydı? Muhtemelen hayır, ama annesinin hayal kırıklığı içinde gıdıkladığını ve bir tane daha yaptırma dürtüsü geliştireceğini hayal etti. Ayrıca, ateşli görüntülerinin ortaya çıkacağı düşüncesi hâlâ aklından çıkmıyordu -bu el bombasının ne zaman patlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu- bu yüzden filmdeki kızla arasına mesafe koyması fiziksel başkalaşımını kısmen hızlandırdı.

Öte yandan, kendi bedeniyle istediği şeyi yapmak da çok iyi hissettiriyordu. Aynada gördüğü kişiden hoşlanmak. Bir omega'nın geleneksel olarak bağ işaretleri aldığı vücut bölgesini kendi seçtiği güzellik ve acıyla tamamen kaplamak.

Bir daha kimsenin ona bağlanmasını istemedi.

"Rezervasyon yaptırmak için can attığım bir sanatçıdan bir günlük yer bulmayı başardım. Gelip mürekkep kirazını patlatmak ister misin?"

"Yok artık." Hazel ona bir öpücük gönderdi. "Gitmeliyim, sana sonra mesaj atarım." Tropikal, meyvemsi bir tatlılık bulutu içinde oradan ayrıldı. Juno zamanında "Van Gogh bileti için tekrar teşekkürler" diye bağırmadı ve nefesinin altında küfretti.

Hazel ona hafta içi bir sabah seansı ayarlamıştı, Juno'nun toplum içine ancak en az insanla birlikte olacağı zamanlarda çıktığını biliyordu. Geniş galeri alanına adımını attı ve senkronize müzikle birleşen ışık projeksiyonlarının onu nasıl hemen etkisi altına aldığını görünce hayrete düştü. Arles, 1888 yılıydı. Çiçekler açmış, yüksek duvarlarda ve zeminde büyümüşü. Genç bir aile vardı, ebeveynler ve yürümeye başlayan çocukları heyecanla işaret ediyorlardı. Birkaç küçük yaşlı kadın birlikte oturuyordu. Bir avuç insan daha mekâna dağılmıştı ama Juno'nun umduğu gibi çoğunlukla boştu. Juno rahatladı ve etrafta herhangi bir alfanın olma ihtimali yerine kendini sergiye odakladı.

Ortadaki banklardan birine oturmaya karar vermeden önce odanın derinliklerine doğru sürüklendi. Saint-Remy de Provence'da bir akıl hastanesi. Yıldızlı bir gece. Aydınlık ve çalkantılı.

Juno orada ne kadar oturduğundan emin olamadan kahve kokusu etrafını sardı, sıcak ve davetkâr.

Bu, kafe vardiyalarında her gün kokladığı kahveye hiç benzemiyordu. Gün ağarıyordu, ufukta beliren sabah güneşini selamlıyordu. Potansiyel, vaatler ve iyimserlikle doluydu. Altan gelen cesur bir makademya akımı vardı, rahat ve yumuşak. Bir sevgiliden gelen kucaklaşma, mırıldanılan bir günaydın öpücüğü ve avuç içine konan bir kupa.

Bu onun kalbini acıttı.

O bir alfaydı, tüm vücudu onun bir alfa olduğunu biliyordu. Juno başını eğerek gizlice ona baktı. Dağınık koyu bukleler, muhteşem çiller ve ateşli öpüşmeler sırasında buğulandığını görmek istediği yuvarlak gözlükler. *Oh lanet olsun.*

Kendi kokusunun açtığını hissedebiliyor, yan bankta oturan bu alfanın siren çağrısına karşı koyamıyordu. Adam döndü ve gözleri buluştu. Juno nefesini tuttu, tamamen parçalanmıştı.

Onu istemek. Onu istemenin ne anlama geldiğinden korkmak.

Gülümsedi ve yanağında bir gamze belirdi. Bu ne cüret. Kokusu, yüzü, omuzları, kolları, bacakları, elleri yetmiyor muydu?

"Sanırım bu beni normal galeriler için mahvetti," diye

kıkırdadı. Juno onun için pek çok şeyi mahvettiğinden emindi.

"Gerçekten mi? Yani diyorsun ki Louvre'a adım attığın anda..."

"Etrafımdaki duvarlara ve yere yansıtılan on beş Mona Lisa yerine neden sadece bir tane küçük Mona Lisa olduğunu merak ediyorum."

"Bunu onlara söylemelisiniz, Fransızların yapıcı eleştirilere çok açık olduklarını duymuştum."

Başını çılgınca salladı. "Hayır, asla yapmam!" diye itiraz etti. "Hayatta olmayı seviyorum," diye ekledi bir süre sonra.

Juno gülmekten kendini alamadı, yüz ifadesi çok içten ve açıktı. Tekrar ona baktı ve onun kendisini izlediğini gördü, biraz şaşkındı. Yanındaki boşluğu işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Başını sallamadan önce tereddüt etti, kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. Arkadaşça oturdular

sessizlik, eski sanatın yeniden yeni olmasını izlemek.

"Benim... evde yapmam gereken bir yığın iş var," diye konuştu alfa, sesi kısıktı. "İki saat sonra tamamen hazırlıksız olduğum bir toplantım var. Ama bir türlü ayrılamıyorum."

"Çok güzel bir sergi."

Yüzünü ona döndü, kara gözleri alev alev yanıyordu. "Beni burada tutan sanat değil."

Kahverengi şeker kafeinle karışmıştı. Juno kendini dünyaya bağlı olmadan süzülüyormuş gibi hissediyordu. Ona yakın olmak hem en iyi hem de en kötü şeydi. Kirpikleri çok uzundu ve çilleri takımyıldızları andırıyordu. Onun kendisine bu kadar yoğun bakmamasını istiyordu ama durursa da ölecekti. Öne doğru eğilip yanağını onunkine bastırması ve kokusunu teninde bırakması çok kolay olurdu. Bunu arzuluyor, tüm gün onun hatırlattıklarını yanında taşımak istiyor ve neden yapmaması gerektiğini bir türlü hatırlayamıyordu.

"Adın ne senin?"

Juno dondu kaldı. Ne yapıyordu ki? Bu alfayı hiç tanımıyordu, sadece güzel koktuğunu ve güzel görüldüğünü biliyordu. Neredeyse onu kokusuyla işaretlemişti. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranıp gardını düşürebilirdi?

Van Gogh'un trajedi onları kuşatmadan önce Auvers-sur-Oise'daki son çalışmaları. Kendini ayakta bulduğu için uygun.

"Bekle ben-"

Koştı, ikisi de isimsizdi, kahve ve macadamias fısıltılarının peşindeydi.

JUNO

Juno Lume'dan gelen alfadan kimseye bahsetmedi. Ne terapistine, ne Hazel'a ne de Omega Köyü'nde birlikte yaşadığı diğer omegalara.

Omega Köyü, Ulusal Omega Komisyonu tarafından yönetilen devasa bir kapılı topluluktur. Çoğu omega burada yaşamak için başvurur ve para öder, alfalarla güvenli bir şekilde karşılaşmanın yollarını arardı. İster ısı hizmetleri, ister sürü kokusu çöpçatanlığı ya da pek çok Külkedisi hikayesini başlatan gösterişli kur yapma galaları yoluyla olsun.

Ancak kendisi gibi küçük bir yüzdesi bağışçıların cömertliği sayesinde oradaydı. Zengin patron alfalar ve sürülerden ek fonlar akıyordu. Birçoğu eski sakinlerine bağlanmıştı ve düzenli bağışlar, omega'larını güvende tuttuğu için NOC'a teşekkür etmenin bir yoluydu. Denemelere katılımı ve başarısı, orada her zaman bir evi olmasını sağladı.

Oradaki ilk yılı hayatta kalma modundaydı, eyaletler arası taşınmanın etkisindeydi ve kendini tamamen denemeye verdi. NOC'un kendi eyaletinde bir Köyü vardı ama 700 km uzakta olmak daha güvenli hissettiriyordu.

İkinci yıl iyileşmeyle ilgiliydi. Terapi ve bolca terapi. Atılım ve coşku anlarını, kendini dünyaya kapattığı izolasyon dönemleri izledi. Yaşamaktan korkuyor ve hissizleşmeyi tercih ediyordu. Hazel onu mümkün olduğunca sık kahve içmeye götürüyordu, her seferinde hayır demesine aldırmadan. Omega Köyü'nün ana kafesinin sahibi olan sevimli yaşlı beta çifti ona bir iş teklif etti - arka tarafta, insanlardan uzakta. Ekstra para harikaydı ama ona sağladığı normallik ve rutin görüntüsü bir nimetti. Aralık ayına kadar devasa, gürültülü kahve makinesini kullanmayı öğrenmiş ve haftada dört sabah kahve pompalamaya başlamıştı.

Üçüncü yıl tekrar ayaklarının üzerinde durmaya başladı. Sanatını daha da ileriye taşımak istedi ve Southern Cross College of the Arts'ta Grafik Tasarım kursuna başvurdu. NOC ona özel bir ilgi göstermek için torpil yaptı ve ilk yılını uzaktan tamamladı.

Bu yıl Juno derslere bizzat katılmaya hazırdı. Belki de.

Aslında başka seçeneği yoktu, o yüzden öyle olmak zorundaydı. Programını aldığı anda patronlarından bolca özür dilemiş, vardiyalarını azaltması ve hatta belki de işten ayrılması gerektiğini söylemişti. Karşılığında aldığı tek şey kocaman bir kucaklama, orada her zaman bir işi olacağına dair bir söz ve taşa dönüşmek üzere olan bir kutu kek olmuştu.

İlk dersi Markalı İletişim için Sanat Yönetmenliği idi. Bu onun seçmeli ders almak için ilk şansıydı ve gelecekte gelir elde etme potansiyeli olan bir ders seçti. Bu hevesli sanatçı için bir çukurda aç kalmak yok!

Orta büyüklükteki konferans salonuna adımını attı, endişesinin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordu. Oturmak için en iyi yer neresiydi? Bu öğrencilerden kaç birbiri zaten

tanıyordu? Bir çeşit

yanlış bir adım atarsa bozacağı sosyal besin zinciri?

Sanırım okulun ilk günü gerginliğinin bir klişe olmasının bir sebebi vardı. "Günaydın. Ders programınızı alın ve oturun. Birazdan başlayacağız."

Ses derin ve pürüzsüzdü, tembel bir Londra aksanı vardı. Sahibi inanılmaz derecede uzun boylu, ince yapılı ve sırık gibiydi. Kalın dolgun bıyığı ve dağınık sakalından haki uzun kolunun hafif yıpranmış yakasına kadar hafif kirli ve pürüzlüydü. Düzensiz bir yaratıcının resmiydi ve bir üniversite hocasına hiç benzemiyordu. Earl Grey kokusu önce kitaplar, sonra da çarşafar arasında geçirilen durgun öğleden sonralarını çağırıyordu; zaman ya da mekân kavramı olmaksızın soyut düşüncelerin içinde kaybolmuş gibiydi. Zengin, şurup gibi bal onu merkeze alıyordu; burnun ucuna konan bir veda öpücüğü kadar tatlıydı. Sadece onun anlayacağı gizli bir not, daha sonra bulunmak üzere cebine atılmıştı. Adam siyah saçlarını alnından geriye doğru iterken gözleri aynı anda buluştu.

Çok günahkardı.

Ne haltlar dönüyordu? Üç yıl boyunca tek bir alfaya bile ikinci kez bakmamıştı. Şimdi ise iki gün içinde ikinci bir alfayla karşılaşmıştı ve bu alfa, yeni uyanmış bir omega gibi parfümünü koku nötrleştirici spreyinden geçirmişti.

Juno onun kokusunu aldığı anda anlamıştı çünkü kafasını kaldırdı ve burun delikleri açıldı. Yumruğu sıkıca sıkılırken çenesi sertleşti ve elindeki kâğıdı kırıştırdı.

"Otur," diye sertçe emretti, sonra sesinin nasıl çıktığını fark edince gözlerini kırıştırdı. "Lütfen," diye ekledi zoraki bir nezaketle.

Juno tamamen utanç içinde konferans salonunun arkasına doğru koştu. Kıkırdayan bir grup kızın birkaç koltuk aşığına aceleyle oturdu.

"Bu adam tam bir çerez."

"Gerçek hayatta çok daha uzun, sence de öyle değil mi?"

"Burada öğretmenlik yaptığina inanamıyorum, daha geçen yıl Cannes Lions Açık hava Grand Prix'sini kazandı - biliyorsunuz, Coke reklamı için? Herkesin ondan beklediği son şey Londra'daki ajansından ayrılmasıydı."

"Kimin umurunda, o şimdi burada mı? Sence onu bana *D* vermesi için ikna edebilir miyim?"

Parfümü sakinleşirken onların boğuk çığlıkları hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Yine de onların dedikoduları karşısında içinde hiç de hoş olmayan bir sahiplenme duygusu belirdi. *Ne oluyor be? Adamla daha beş saniye önce tanıştın.*

"Markalı İletişim için Sanat Yönetmenliğine hoş geldiniz. Ben Ari Mehra ama lütfen bana Ari deyin.

Ben profesör değilim-"

"-ama sen bir babasın," diye mırıldandı kızlardan biri nefesinin altında.

"-sadece bir reklamcı öğretmen oldu. Londra'da Yönetici Kreatif Direktördüm ama işe sanat yönetmeni olarak başladım. Dolayısıyla..." Başının üzerindeki ekranda beliren başlık slaytına saygısızca bir el hareketi yaptı. Bir omega olarak Juno duygulara her zaman diğerlerinden daha fazla uyum sağlamıştı - muhtemelen bir sürünün merkezi olmaktan kaynaklanan evrimsel bir özellikti bu. Adamın sesinde, sanki kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanıyormuş gibi, teslimiyetle karışık bir burukluk sezebiliyordu.

"Sanat yönetmenleri olarak mesajımızı iletmek için elimizin altında koca bir görsel dil var. Fotoğraf, illüstrasyon, film, animasyon, grafik tasarım - araç listemiz sonsuz. Mesajınız için doğru aracı seçme ve bunu mümkün olduğunca etkili bir şekilde uygulama konusunda size temel bir anlayış kazandırmayı umuyorum."

"Aman Tanrım, Priya, beni neyin içine soktun?" "Evet, her neyse. Yemin ederim, eğer bu benim not ortalamamı

düşürürse..."

Juno onlara daha fazla katılamazdı. Sınıfın sesini sevdi.

Sadece, hocasına duyduğu ani aşkı bastırması gerekiyordu.

kokusunu aldım.

Eğitimde gerçekten saklanacak hiçbir yer yoktu. Dersten hemen sonraki derste bir yer kapmayı başarmıştı ve oraya giderken sadece iki kez kaybolmuştu. Juno küçük sınıftaki, aralarında daha önceki geveze kızlardan birinin de bulunduğu yaklaşık on beş öğrenciye katıldı ve oturacak bir yer seçerken gözlerini yere indirdi.

Ari'nin dikkatini çekmemeye o kadar odaklanmıştı ki, çok geç olana kadar bir alfanın yanına oturduğunu fark etmedi. Sörf tahtasından inip doğrudan sınıfa girmiş gibi görünüyordu ve paçuli kokuyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ona bir göz attı, dövmele boynunda durdu ve meydan okumaktan zevk alıyormuş gibi sırıttı. "Hey Prenses Şeftali."

"Evet, bu benim adım değil," diye karşılık verdi Juno.

Hiç istifini bozmadan, sandalyesine uzanmadan önce pençelerini kaşıyan bir kedi taklidi yaptı. Kolunu sandalyenin arkasına atarak parmak uçlarını kızın omzuna yaklaştırdı. Öldürücü bakışlarla onları izleyen Ari'ye baktı.

Diğer alfadan uzaklaştı ve vücudunu mümkün olduğunca koltuğunun uzak tarafına sıkıştırdı. Ari onun hareketlerini izledi ve bu onu daha da kızdırdı.

Kahretsin, hiçbir şey yapmamıştı bile ve onu kızdırıyordu.

Neyse ki sınıfın geri kalanı yerleşti ve o da başlamak zorunda kaldı. Bir daire çizerek kendilerini tanıttılar ve bir buz kırıcı alıştırmayı yaptılar - *son zamanlarda gördüğünüz ve beğendiğiniz bir reklam nedir ve neden?* Ari yardımsever bir öğretmen olduğunu göstermiş, dersin sonunda onlara bu sorunun sorulacağını söyleyerek düşünmeleri için zaman tanıdı.

Artık etrafta daha az insan olduğu için Juno kız grubunun elebaşının hafif yasemin kokulu bir beta olduğunu anlayabiliyordu. Kendini Priya olarak tanıttı, Pazarlama okuyordu ve imalarla dolu bir sesle en sevdiği reklamın "Londra'daki Coke için yapılan bu harika interaktif billboard" olduğunu söyledi.

Ari hiç vakit kaybetmeden yerelde görebileceği daha yeni bir ilan istedi.

Bu ve Priya'nın kekeleyerek verdiği yanıt, onu bu kadar memnun etmemeliydi.

Patchouli alpha, şaşırtıcı olmayan bir şekilde Bodhi adında bir Medya öğrencisiydi. Gördüğü bir Pixelgram reklamının adını verdi ve işe yaraymış olması gerektiğini çünkü reklamdaki kızın ne kadar seksi olduğunu hala hatırlayabildiğini söyledi.

"Beni ele geçiren dövmelerim," dedi ona doğru göz kırparak. Juno gözlerini devirdi. *Uzaktan öğrenmeyi özledim.*

"Eğer cevabınız bu dersi ne kadar ciddiye aldığınızın bir göstergesiye, şimdi gitmekten çekinmeyin. Sanırım hala ceza almadan dersimi bırakabilirsiniz." Ari masaya yaslandığı yerden boyunun tamamına kadar yükseldi. "Aslında, eğer buna benzer bir cevap daha alırsam, ısrar etmek zorunda kalacağım. Peki ne olacak Bodhi?" Adını son derece küçümseyerek söyledi.

"Kalıyorum," diye homurdandı nefesinin altından. Neyse ki ona bir kez daha yaklaşmaya çalışmadı ve sandalyesinde geriye doğru yığıldı.

Sonra Ari'nin dikkati onun üzerindeydi ve o kilometrelerce uzanan esmer zeytin teninin kendisine nasıl baskı yapacağını düşünmemeye çalıştı (ve başaramadı). Çay kokusunun acılığı, çaydaki şekerin onu çağırmasıyla tatlandı. Göz ucuyla Priya'nın önce Ari'ye, sonra da kendisine baktığını fark etti.

"Benim adım Juno. Grafik Tasarım okuyorum," dedi hızlıca, kimsenin yanlış bir şey fark etmemesini umarak. "*Shifter Moon* adlı fantastik dizinin yeni sezonu mu çıktı? Dizideki önemli mekânlardan birini taklit etmek için bir tren istasyonunun tüm cephesini yeniden tasarladılar ve gece mi gündüz mü olduğuna bağlı olarak değişiyor. Bilirsiniz işte... Ay yüzünden... dizideki gibi." Üzerinde bu kadar çok dikkat olmasına alışık değildi ve bocaladı. "İyi yapıldığını düşünmüştüm," diye yarım yamalak bitirdi.

"Sadece tek bir yerde olduğunu düşünürsek, sizce etkili bir aktivasyon muydu?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Bence bunun amacı insanları hem yüz yüze hem de çevrimiçi olarak bu konuda konuşacak kadar heyecanlandırmak. Eğer bir arkadaşınızın onunla etkileşime geçtiği fotoğrafları görüyorsanız, bu bir reklam gibi hissettirmez. Muhtemelen gelecek sezonla ilgili teorileri ya da bu sezon için ne kadar heyecanlı olduğunuzu tartışmanıza yol açacaktır. Yani evet, bence bu etkili olduğu anlamına geliyor."

Onaylayan baş sallaması çok kısa sürdü.

Sınıfın geri kalanında açık hava reklamcılığına odaklandılar. "Sanat yönetmenliği en temel haliyle - Ari'nin deyimiyse "imaj, kopya ve logo". Eleştiri için eşleşmeden önce basit bir briefi ele almak için kendi başlarına on dakika geçirdiler. Bodhi eğildi ama Ari'nin havlamasıyla bölünmeden önce tek kelime edemedi.

"Bodhi, Tom'la şurada eşleş. Juno, sen Priya ile birliktesin."

Priya ona doğru ilerlerken ve otururken hep onu izledi. Sallanan bir kobranın karşısında kendini fare gibi hissediyordu.

"Bir kariyere hazırlanmak yerine eğlenmek için derslere katılabilmek güzel olmalı." Juno ona kuşkuyla baktı. "Pardon?"

"Yani, siz omegaların yaptığı şey bu değil mi? Bir sürüyü avlarken zaman geçirmenin yollarını bulmak ve böylece küçük bir evcil hayvan olmak?" Priya'nın geniş gözleri ve sahte gülümsemesi sinir bozucuydu. Priya onun kokusunu alabildiğine göre koku nötrleştirici spreyinin son kullanma tarihi geçmiş olmalıydı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye cevap verdi Juno soğuk bir şekilde. "Şimdi eleştiriye ilk sen mi başlamak istersin yoksa-"

"Omega olduğun için onu otomatik olarak elde edeceğini sanma."

"Ne?" Juno sabrını hızla kaybederek karşılık verdi.

"Aptalca davranma." Priya başını Ari'ye doğru eğdi.

Juno geri adım atmayı reddederek o zehirli bakışlarla doğrudan yüzleşti. "O bizim hocamız." Not defterini karıştırdı. "Bunu yapıyor muyuz?"

Priya kızın elinden defteri kaptığı gibi bıkkın bir şekilde içini çekti ve Juno hiç şüphesiz bunun sona ermekten çok uzak olduğunu biliyordu.

JUNO

"Ne demek ısı bastırıcıları bırakmak zorundayım?"

Bunun rutin bir kontrol olması gerekiyordu. Yılda iki kez, sağlık durumunun sürekli olarak izlenmesi için kan tahlili yaptırıyordu. Dr. Mahoney'nin sonsuz sempatik bakışlarına bakılırsa, bu seferki sonuçlar çok farklıydı.

"Bu, ne yazık ki bağ çözülmesine uğrayan diğer birkaç omegada gördüğümüz bir şey. Özellikle de iki veya daha fazla alfaya bağlı olan ve hiç baskılayıcı kullanmamış olanlarda. Bunun ilaçların ve vücudun ısınmaya alışkın olmasının bir kombinasyonu olduğuna inanıyoruz. Bastırıcılar normalde sorumlu hormonları düzenler ancak vücudunuz bunu telafi etmek için hormonları aşırı üretmeye başlıyor. Son zamanlarda farklı hissettin mi? Herhangi bir alfaya tepki verdin mi?"

Tabii ki vardı.

"A-Yakın zamanda gittiğim bir sanat sergisinde bir alfa. Ve..." Juno bunu söylemek bile istemedi, çok utanç vericiydi. "Benim hocam. Üniversitedeki."

Şefkatle başını salladı. "Evet, üreme sisteminiz yeni bir ısı döngüsüne girmeye hazırlanıyor gibi görünüyor. Ayrıca koku nötrleştirici ürünlerinizin de etkisini kaybettiğini fark ettim. Vücudunuz potansiyel partnerler aramanızı engelleyen her şeye karşı savaşıyor."

Harika. Birbiri ardına darbeler.

"Daha güçlü baskılayıcılar alamaz mıyım?" Juno umutsuzca sordu. Ama cevabı daha Dr. Mahoney'nin ağzından çıkmadan önce biliyordu. Bunun ne anlama geleceğini zaten biliyordu. Kendi başına ateşler içinde acı çekmek, günlerce acı içinde kilitli kalmak ya da...

Alfalar.

Savunmasız ve kızgın alfalara bağımlı.

"Sizi ısı hizmetlerine yönlendirebilirim. Her şey çok güvenli, bana güvenin. Kızgınlık partnerleri incelenir ve yapışmayı önlemek için diş kapağı takarlar. Önceden görüşmeler yapılır, böylece kızgınlık dönemindeyken onlarla ilk kez tanışmamış olursunuz."

Elbette her şeyin nasıl işlediğini zaten biliyordu. Hazel ona ısı hizmetleriyle ilgili deneyimlerinin daha renkli bir versiyonunu anlatmıştı. Sonunda Juno, bitmek bilmeyen düğüm tariflerini duymamak için kulaklarını tıkamak ve ona şarkı söylemek zorunda kalmıştı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Onlarla önceden tanıştığımı ve onları kendim seçtiğimi biliyorum ama bu onlarla kendimi güvende hissedeceğim anlamına gelmiyor." Juno panik yapmamaya çalışarak ellerini sıktı.

"Sorun değil Juno. Bu sadece bir seçenek. Mutlaka senin de rahat edeceğin bir çözüm bulmalıyız. Kur yapma galalarını düşündünüz mü? Eminim bir NOC temsilcisiyle konuşursan

seni bir sonraki-"

Juno başını sallayarak, "Hayır," diye araya girdi. Etrafı alfa sürüleriyle çevrili rahatsız bir elbise giymekten daha kötü bir şey düşünemiyordu. Kendisinden çok daha çekici, güzel ve daha *az hasarlı* omega'larla rekabet ederken istenmeyen yakınlaşmaları savuşturmak.

Dr. Mahoney farklı bir taktik denedi. "Koku eşleştirme sistemimiz de var. Bunu yöneten omegalar çok sevimlidir. Size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaklardır. Belki gizemli alfanızın izini bulabilir ve kendi şartlarınızla tanışabilirsiniz."

Elbette bunu daha önce de duymuştu. Tüm alfaların galalara bilet almaya gücü yetmiyordu ama birçoğu bilgilerini ve kokularını NOC'de dosyalatmak için yıllık üyelik ücreti ödüyordu. Ayrıca isterlerse ısı hizmetlerine katılabiliyor ve koku kartlarını ısı partnerleri için ayrı bir koleksiyona ekletebiliyorlardı.

O klasörlerde kahve kokulu bir kart var mıydı? Juno, eğer bir alfa bulmaya çalışacaksa, kartları koklamanın bunu yapmanın en az korkutucu yolu olduğunu düşündü.

"Ben... Ben koku eşleştirmesi için randevu alacağım. Teşekkür ederim." Juno işe yaramaz bastırıcılarının bulunduğu çantasına baktı. "Ne kadar zamanım var?" diye sordu sessizce.

"Bir sonraki kızgınlığına kadar mı?"

Juno başını eğerek yerdeki hafif pürüzlü fayansa baktı. Kulakları beyaz gürültüyle o kadar doluydu ki Dr. Mahoney'nin cevabını zar zor duyabildi.

"Kesin bir şey söylemek zor ama önceki ısı döngülerinize dayanarak üç ila altı ay diyebilirim."

Koku eşleştirme bölümündeki omegalar çok güzeldi. Aisha, Marco ve Layla ciddi bir iyilik perisi enerjisi yayıyor, iltifatlar ve güvence vererek etrafında uçuşuyorlardı. Her biri koku eşleştirme yoluyla alfalarını bulmuştu. Aisha sürekli hamile karnını ovuşturuyor, Marco 30 yılı aşkın süredir mutlu bir şekilde bağlı ve Layla da iki ayrı alfaya çekildikten sonra kendi sürüsünü yaratmıştı.

"Çok daha az baskı var."

"Kartlarla istediğin kadar zaman geçirebilirsin." "Güven bana sevgilim, böylesi çok daha iyi."

Yine de işleri kolaylaştırmadı.

Bölümün adına rağmen, ona 'koku eşleşmeleri' gibi kozmik bir fikrin daha çok Hollywood'a özgü bir şey olduğunu söylediler. "Filmler ve TV şovları için iyi, gerçek hayatta pek işe yaramıyor." NOC, hem omega hem de alfanın birbirlerinin kokularına güçlü bir fizyolojik tepki verdiği *koku sempoisi* terimini tercih etti. Ancak koku eşleşmelerinin romantizmini kamusal alandan silmek zordu ve ne yazık ki birçok kişi hala bunun kader olduğunu düşünüyordu, bu da ilişkinin diğer yönleri senkronize olmadığında sürü gerilimlerine yol açıyordu.

"Mesele şu ki," diye özetledi Marco. "Burada ne olacağı tamamen size ve konfor alanınıza bağlı. Sırf güzel kokuyor diye bir alfayla tanışmak zorunda değilsiniz."

Layla sistemlerini açıkladı: Gelen her yeni koku kartı için omegas ekibi kokluyor ve titizlikle kategorize etmeden önce koku profili üzerinde fikir birliğine varıyordu. Alfaların kokuları iki farklı koku notası ile karakterize ediliyordu (omegalar üç, betalar ise evde oynayanlar için bir notaya sahipti), bu nedenle her ikisi de analiz ediliyor ve çapraz referanslandırılıyordu.

"Genellikle, neye eğilimli olduğunuzu görmek için çeşitli kokular veririz, daha sonra bu kokuları daraltırız. Ya da... başlamak istediğiniz bir koku var mı?" Aisha ona bilmiş bir bakış attı.

Birden aklına güneşte ısınmış taze çam iğneleri geldi.

"Beta koku kartlarınız yok, değil mi?" diye sordu çekingen bir tavırla. Aisha başını sallamadan önce kısa bir bakış alışverişinde bulundular. "NOC beta koku kartları taşımamıza izin vermiyor. Dürüst olmak gerekirse, sistemimiz bu kadar çok yeni profil akışını kaldıramaz. Ayrıca ısı hizmetleriyle çalışıyoruz ve sadece alfalar ısı partneri olabiliyor."

Marco alay etti. "Bunu Antoni'ye söyle." Layla eğildi. "Onun bağlı betası."

"Başka biri var mıydı?" Aisha nazikçe sordu.

Juno endişeyle yutkundu. "Kahveli... sanırım, makadamialı." Hepsi heyecanla alkışladı ve yerlerinden sıçradılar. "Kahve, evet - tıpkı Luis'im gibi. O adamı içebilirim." "O adamı gerçekten içersin."

"Sadece macadamia değil, tüm fındık kokuları ile çapraz referans yapacağım. Ne olur ne olmaz!"

Birkaç dakika sonra, masanın üzerinde şeffaf kılıflar içinde bir yığın bembeyaz kartın bulunduğu küçük bir odaya alındı ve kutsanmış bir şekilde yalnız bırakıldı. "Kişinizi bulmanızı izlemeyi ne kadar çok istesek de, bunun özel bir şey olduğunu biliyoruz. Bize ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağız," diye güvence verdi Aisha kapıyı kapatmadan önce.

Juno kahvenin bu kadar çok çeşidi olabileceğini hiç düşünmemişti. Taze kavrulmuş kahve çekirdekleri, yeni demlenmiş kahve, soğuk filtre kahve; tatlı, acı, yoğun. Onu gerçekten rahatsız edenlerden bahsetmiyorum bile

- Yanmış kahve, çok uzun süre bekletilmiş kahve, çok sütlü kahve. Kuruyemişlerle çapraz karşılaştırma yaptığında bile, fındıktan bademlere ve yeni kabuklanmış Antep fıstığına kadar tüm yelpazede koştuğuna yemin etti.

Onu bulduğunda yolun yarısına gelmişti.

Verebileceğini düşündüğü tüm tepkiler arasında, rahatlamak için gözyaşı dökmek listede oldukça alt sıralardaydı. Gözlerini silerken "Bu da nesi," diye mırıldandı.

Belki de bu işe yarayabilir.

Ama yine de asla bir bağ istemezsiniz.

Juno sadece sistemdeki bir profille eşleşecek uzun bir referans numarasıyla etiketlenmiş karta baktı. Bu onun için adil miydi?

Kapıyı açtığında yine ağlamaklıydı, sesi titriyordu. "Bir daha kimseye bağlanabileceğimi sanmadığım halde ona ulaşmamın zalimlik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Üçü birden onun etrafını sardı.

"Ah tatlım."

"Her ne kadar çoğu bağ genellikle yarışlar sırasında gerçekleşse de, bu önceden tartışılmadıkları ve rıza gösterilmedikleri anlamına gelmez."

"Bu alfanın sizin için bir anlam ifade edebileceği açık. Mutluluk için bir şansı hak ediyorsun, bu her ne şekilde olursa olsun."

Juno titrek bir gülümsemeyle koku kartını uzattı. Layla kartı uzatmadan önce birkaç dakika tabletine dokundu.

"Oliver Rivera. Tercih edilen isim Ollie," dedi Layla nazik bir gülümsemeyle. "Rivera Gunnarsson sürüsünden."

"Sen bakarken biz de koku kartlarını alalım." Marco göz kırptı.

Juno parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirdi. Tanrım, çok tatlıydı. Kesinlikle bir Ollie, bir Oliver değil. Ollie

Fotoğraf biraz eskimişti, saçları artık çok daha dağınıktı ve fazladan birkaç çili olduğundan da emindi. Ama o şamatalı gülümseme, gözlüklerin ardında parlayan gözler - işte oydu.

27 yaşında, Filipinli/Avustralyalı ve fotoğrafçıydı. Juno kaydırıldı ve yeni bir profil gördü. "Oh, üzgünüm-"

Aisha şöyle bir baktı. "Bunlar sürünün diğer üyeleri." Juno, Ollie'nin sürü arkadaşının delici bakışlarına baktı.

Isaac Rivera. Prime alpha. 34. Filipinli/Çinli Singapurlu. CFO.

Ollie'nin vahşi ve evcilleşmemiş olduğu yerde, Isaac tamamen düzenli ve keskin hatlara sahipti. Çenesi, düzgünce şekillendirilmiş simsiyah saçları ve net gömlek yakası. Hafif bir aile benzerliği görebiliyordu - aynı altın sarısı ten ve koyu kahverengi irisler, ama en iyi ihtimalle üvey kardeş oldukları açıktı.

Juno son profile doğru kaydırıldı.

Everett Gunnarsson. 32. İsveçli/Avustralyalı. İnşaat Mühendisi.

Biri sadece yüzünün fotoğrafında uzun görünebilir mi? Çünkü Everett *uzun* görünüyordu. Kirli sarı saçları yakından kırpılmıştı ve buz mavisi gözleri elektrik çarpiyordu. Ayrıca üç kişi arasında dövmesi olan tek kişiydi. Tişörtünün kollarında tam bir kol başlangıcı gibi görünen bir dövme vardı. Juno sinir bozucu derecede küçük fotoğraftaki dövmeyle daha yakından baktı.

Layla omzunun üzerinden, "Pazılarını yakınlaştırmakla iyi bir seçim yapmışsın," dedi. "Seni suçladığımdan değil."

Juno irkildi ve aceleyle ekranı sıkıştırarak tekrar uzaklaştırdı. "Dövmelerine bakıyordum!"

"Mmhmm."

Aisha kafasına bir kalem fırlatırken Layla ciyakladı. "Onunla alay etmeyi bırak!" Aisha Juno'ya döndü ve bilgisayarını işaret etti. "Notlarım onların da sürülerinde bir beta olduğunu söylüyor. Elimizdeki tek şey bir isim - Miles Sullivan." Birkaç kez daha tıkladı. "Ooh ilginç, Rivera onların omega annelerinin soyadı."

Bunu duymak Juno'ya küçük bir umut dalgası verdi. Çoğu sürüye başlıca alfalarının isimleri verilirdi ama sürünün kalbindeki merkezi rollerini sembolize etmek için omega isimlerini alma yönünde artan bir eğilim vardı. Bu bir norm değildi ama güç terazisini sembolik olarak devirme yolunda yavaş ve istikrarlı bir ilerlemeydi. Annelerinin neslinden bir sürünün bunu yapması neredeyse duyulmamış bir şeydi.

Marco iki koku kartıyla geri dönmüştü. "Diğer alfalar için."

Juno ilkin koklamak üzereyken durakladı. "Diğer sürü üyelerine ilgi duymamam bir sorun teşkil eder mi?"

"Tanrım hayır, tatlım." Marco onun endişesini elinin tersiyle itti. "Luis benim sürümdeki bir betaya bağlı ama ben değilim. O benim için bir kardeş gibi."

Aisha bilgece başını salladı. "Ben de alfalarımın biriyle aynı şeyi yaşadım."

"Sürüler bugünlerde çok farklı görünüyor. Elbette hâlâ bir omega etrafında toplananlar var ama giderek daha çok senin seçtiğin aile gibi olmaya başladılar." Layla onun elini okşadı. "Ama asla bilemezsin de. Alfalarımın birinin kokusundan etkilenmediğim bir arkadaşı vardı... ta ki bir gün ben etkilenene kadar." Öksürdü, hafifçe pembeleşti ve Marco kıkırdadı.

Kendini yatıştırılmış hissedenden Juno, Isaac'ın kartını burnuna götürdü.

Rom, baharatlı ve yakıcı, topraksı deri kokusuyla topraklanmış. Gizli bir gece yarısı buluşması, iki kadeh tokuşturuldu ve geri devrildi, bir anlaşma yapıldı.

"Woah."

"Beğendin mi?" Marco gözlüklerinin üzerinden ona baktı, kaşlarını kaldırmıştı.

"Evet ama..." Juno bir kez daha kokladı. "Romantik bir çekim anlamında değil. Kendimi güvende hissediyorum."

onu. Beni koruyabileceğini ve bunun için her şeyi yapabileceğini."

Memnun görünüyorlardı. "Eğer sürüye katılırsan o senin baş alfan olacak. Onun hakkında böyle hissetmen iyi bir şey."

Layla ona ikinci kartı uzattı. "Bay Biceps buraya."

Tuzlu okyanus esintisinde keskin okaliptüs ısırıkları. Donmuş bir sabah, burunlar kırmızı, uzak ufukta yüzgeçler arıyorlar.

Juno düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Çok hoş biri. Derin, sanki çok fazla katmanı varmış gibi. Benim içgüdülerim Ollie'ninkilere kıyasla onunkiler kadar güçlü değil ama bir şeyler olabilir."

Üç omega da ona gülümsüyordu.

"*Lütfen elinizi uzatacağınızı söyleyin.*"

"Yapmalısın - yapmazsan Marco kriz geçirir."

"Tanrım, bizi düğüne davet etmelisin!"

Juno kahkahalar atarak sandalyesine geri oturdu. "Evet. Evet, yapacağım. Sadece bundan sonra ne yapmam gerektiğini söyle."

"Öncelikle kilise töreni mi yoksa sivil tören mi istediğinize karar verin..."

"Onlarla temas kurmayı kastetmiştim, düğün olayını değil!"

Aisha, Layla ve Marco'yu uzaklaştırıp onunla süreç hakkında konuşmaya başladığında Juno hiç bu kadar hafif hissetmediğini düşündü.

ISAAC

Isaac sürüsü için Ollie'yi seçtiğinde, bunun nedenlerinden biri kardeşleri arasında en az dramatik olanın o olmasıydı.

Bugün Isaac'ın bazı şeyleri yeniden düşünmesini sağlıyordu.

"Ollie, git üstünü değiştir ve geri gel. Deli gibi görünüyorsun."

Ollie'nin gömleğinin üç düğmesi açıktı, kravatı gevşemiş ve omzunun üzerinden sarkmıştı ve ayağında yıpranmış bir elbise ayakkabısı vardı. Önlerinde bir ileri bir geri volta atıyor, adımları düzensiz sesler çıkarıyordu. Isaac, evde ayakkabı giydiği için onu azarlama dürtüsüne direndi.

"Nasıl orada olmaz? O berbat galalardan birine daha gideceğimizi hiç düşünmemiştim ama bu sefer çok emindim." Saçlarını çok sıkı tuttuğu için garip açılarla yukarı kalkıyordu.

"Takım elbise giydim," diye araya girdi Everett suratsızca. "Ben asla takım elbise giymem." "Takım elbiselerden hoşlanmıyor musun?" Miles başını meraklı bir şekilde eğerek sordu. "Boynum yaka için fazla şişman."

"Çok şişman değil, çok ağaçsı," dedi Miles, Everett'inkinin genişliğini göstermek istercesine kendi boynuna bir işaret yaparken. "Bir dahaki sefere spor salonundaki boyun gününü atlayabilirsin."

Isaac, Everett'in sert bakışlarının etkisiyle Miles'ın yüzünün kabarmamasına şaşırılmıştı. "Bu bir kumardı." Isaac Ollie'nin ayakkabısını çıkarmadan önce göğsüne sert bir el vurarak onu durdurdu. onun için bir çocuk gibi. Ollie'nin kravatını da çözdü ve kafasından çıkardı. "Omega Köyü'nde olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikrimiz yok."

Ollie umutsuzca onun omuzlarını kavradı. "Onu bulmak zorundayım, Isaac. Ben hiç-"

"Bir omega'ya hiç böyle tepki vermemiştim, biliyorum. Ollie, biliyorum." Isaac iki haftadır bu omega hakkında duyduklarından sonra sabırlı olmaya çalışıyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun? O tarihte Lume'da bilet alan herkesin izini mi süreyim?"

"Evet." Gözlerinde çılginca bir parıltı vardı. "Ben de *tam olarak* bunu yapmanı istiyorum."

Isaac kahkahalarını bastırmaya çalışan Miles'a yandan bir bakış attı. "Sence gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor mu?"

Miles elindeki sihirli 8'li topu sallar gibi yaptı ve görünen tahmini okumak için durakladı. "İşaretler evet diyor." Isaac'ın topu ondan almasını bekliyormuş gibi ellerini uzattı.

Lanet olası yanağı. Isaac'ın gözleri kısıldı. "Sen tam bir veletsin." Miles cevap olarak ona bir öpücük kondurdu ve Isaac'ın aklına birden o küstah ağza daha sonra ne yapmak istediğine dair çok net bir fikir geldi. Miles'ın hiç pişmanlık duymaması ve aralarındaki bağın verdiği azgın heyecan Isaac'ın de bu fikre çok sıcak baktığı anlamına geliyordu.

"Alo?" Ollie kafasını Isaac'ın önüne uzatarak Miles'in ona bakmasını engelledi. "CFO olup da bana nasıl yardım edemezsin?"

"CFO'nun ne olduğunu biliyor musun? Ben temelde bir muhasebeciyim. Bu *benim* param değil."

"O zaman evimiz neden bu kadar büyük?!" Miles kıkırdamalarla olan savaşını kaybederken Ollie ellerini öfkeyle havaya kaldırdı.

Isaac titreyen Miles ile sessiz bir heykel gibi duran Everett arasında gidip geldi. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bana yardım et," diye seslendi.

Everett omuz silkti ama Miles ayağa kalktı ve Ollie'nin sırtına bir kol attı. "Tamam Ollie, sakinleşelim ve yarın yeni bir plan yapalım. Evet, kur yapma galası tam bir fiyaskoydu ama sonunda subaylardan biriyle biraz sohbet ettim. Bakalım irtibata geçebilecek miyim ve belki onu bu şekilde bulabilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" Ollie'nin yıpranmış ifadesi eriyerek yavru köpek bakışına dönüştü. "Tabii ki yaparım. Sen benim kardeşimsin."

Ollie Miles'a sıkıca sarılarak onu hayata bağladı. "Teşekkür ederim." Onu serbest bıraktı, çok daha sakin görünüyordu. "Bu arada sohbette şeftali emoji gönderdiğinde üzülüyorum."

"Üzgün olduğumu biliyorum. Duracağım."

"Durmayın." Herkes dönüp Everett'e baktı; Everett biraz mahcup görünüyordu. "Bence bu çok komik."

Isaac bu omega'nın, sürüsünün içinde yarattığı sismik depremin farkında olup olmadığını merak etti.

"Evet, lütfen en kısa sürede kurye ile gönderin. Dosyanızdaki adres doğru. Ücret sorun değil, sadece faturayı gönderin. Teşekkür ederim."

Isaac telefonu kapattı ve inanamayarak ekrana baktı. Miles o sabah NOC görevlisiyle görüşürken duvara toslamıştı (Köy'deki omegalar hakkında konuşamamak için 'gizlilik ve güvenlik nedenlerini' gerekçe göstermişti ve Ollie bir yastığın içine çığlık atmıştı), bu yüzden beklediği son şey koku eşleştirme departmanından gelen bir telefonda.

Eve doğru yola çıkan dosyanın Ollie'nin gizemli omega'sının ayrıntılarını içerip içermediğini söylemenin bir yolu yoktu ama içinden bir ses içerdiğini söylüyordu. Asistanından aceleyle gününü bloke etmesini isteyerek hemen işten ayrıldı ve bunu yaparken diğerlerini de aradı.

"Evde toplanın. Şimdi."

Isaac çok nadiren, o da hiç değilse, sürülerinin baş alfası olarak rütbe alırdı. Everett ve Miles hemen kabul ettiler, hatta Miles her türlü küstahça espriden kaçınmayı bile başardı. Ollie zaten evde çalışıyordu, daha doğrusu tırnak içinde 'çalışıyordu' çünkü son iki haftadır akli dengesi yerinde değildi.

Bunu yaparken muhtemelen birkaç trafik kuralını çiğnemişti ama Isaac kuryeyi eve kadar atlatmayı başarmıştı. Ollie'yi odasında, yatağın üzerinde yüzüstü yatarken buldu.

"Ollie."

"Mmfmm? Senin işte olman gerekmiyor mu?"

"NOC'un koku eşleştirme departmanından bir dosya ile gelen bir kuryemiz var."

Isaac, Ollie'nin bu kadar hızlı hareket ettiğini en son 10 yaşındayken görmüştü ve büyükanneleri son lumpiang shanghai'yi kimin istediğini sormuştu.

"Bu o mu?"

"Bilmiyorum." Isaac Ollie'nin omzuna sakinleştirici bir el koydu. "Olabilir. Everett ve Miles'ı da eve çağırdım. Birlikte açacağız."

"Kuya..."

Ollie'nin ona çocukken yaptığı gibi ağabey dediğini duymak kalbinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Isaac onu kucaklamak için kendine çekti.

"Hadi, beklerken sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Kurye Miles'la aynı anda geldi. Kısa bir süre sonra Everett de onlara katıldı. Hepsi yemek masasının etrafında toplanmış, Isaac'ın bir bombayı etkisiz hale getirir gibi açtığı masaya bakıyorlardı.

Isaac içindekileri masanın üzerine bıraktı - mühürlü bir koku kartı, bir USB bellek ve parlak bir fotoğraf.

Sarışın, dövme, meydan okuyan ve son derece güzel.

"Bu o." Ollie ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Fotoğrafi saygıyla eline aldı ve ters çevirdi.

"Adı Juno Liu. 24 yaşında."

Miles alçak sesle ıslık çaldı. "O muhteşem, Ollie."

Everett koku kartını aldı. "Bunu açabilir miyim?"

Ollie sırttı, yüz ifadesi günlerdir olmadığı kadar parlaktı. "Sadece tamamen kış üstü çakılmak istiyorsan."

Everett plastiğin delikli kenarını yırttı ve Juno'nun tatlı şeftali ve kremalı omega kokusu ortaya çıktı. Fotoğrafta mürekkebinin bir zırh gibi giyen kızla çok uyumsuzdu. Yumuşak ve son derece savunmasız. *Karanlıkta paylaşılan, sadece buzdolabının aydınlattığı ve doğrudan kaseden yenen, kullanılmış kaşıkların takırdamadan sessizce lavaboya saplandığı gizli bir gece eğlencesi.* Ona bakma ve onu mutlu görme dürtüsü göğsünde huzursuzca oturuyordu.

Isaac diğerlerinin aynı tepkiyi vermediğini anlayabiliyordu.

Ollie'nin gözleri yuvalarından fırladı ve yumruğunu masaya vurdu. "Tanrım, eğer kokusu bu kadar güzelse, tadının nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

Isaac, Everett'in bir omega kokusuyla eşleştiğinde neye benzediğini biliyordu. Bu o değildi. Ama çenesinde bir gerginlik vardı, yüz ifadesi yüzeyde sakin, altta çalkantılıydı.

Miles'a baktı ve onun ne kadar gergin olduğuna şaşırdı. Betalar omega kokularından o kadar güçlü etkilenmezlerdi ama bu bağışık oldukları anlamına gelmezdi. Arzu bağı içinde kayınıyordu.

Ama Isaac için değil. "Miles."

Bunu daha önce de konuşmuşlardı elbette. Bağlanmadan önce Miles, Isaac omega'sını bulana kadar onun sadece zaman geçirmenin bir yolu olup olmadığını sormuştu. Ancak ilişkileri büyüdükçe, kendilerine özgü, tanımlamanın ötesinde ve taklit edilemeyecek bir şey buldukları açıktı. Bazen gecenin sessizliğinde birbirlerine sokularak sürülerinin gelecekte nasıl görünebileceği hakkında konuşuyor, Isaac'ın bir omega bulacağı günün gelebileceğine karar veriyorlardı. Ama bu ikisinin paylaştığı şeyi azaltmayacaktı.

Miles'in bir omega isteyeceği senaryosunu hiç düşünmemişlerdi.

"Isaac, biliyorsun ben-"

Isaac onun ensesini kavradı ve ikisine biraz mahremiyet sağlamak için vücutlarını hafifçe çevirdi. Sonraki sözleri alçak sesle, sadece Miles içindi. "Geçmişte konuştuğumuz şey... Açıkça ifade etmedim ama bu her iki taraf için de geçerli. Elbette her iki taraf için de geçerli."

"Ollie'nin hissettiği kadar güçlü değil çünkü biliyorsun, biyolojik olarak bir koku eşleşmesi yaşayamam," dedi gülerek. "Ama hiçbir şey de değil."

Isaac bağdan aşağıya ona güvence gönderdi. "O zaman sana bunu keşfetme şansı verilmeli. Bence ne olursa olsun ona bir sürü olarak kur yapacağımız çok açık."

Miles ona dikkatli bir bakış attı. "Onun kokusu seni cezbetmiyor mu?"

Isaac mırıldandı. "Romantik olarak değil. Yine de kendini buraya ait hissediyor."

Ollie boğazını temizledi, sabırsız olduğu belliydi ama onlara karşı saygılı olmak istiyordu. USB'yi eline alarak, "Bunun içinde ne var?" diye sordu.

Isaac ondan aldı. "Koku eşleştirme departmanındaki kadın bunun ondan gelen bir video mesajı olduğunu söyledi."

Isaac USB'yi yuvaya yerleştirip ilk denemede doğru şekilde takarken televizyonun etrafına yığıldılar. Miles ona büyücü dedi.

Juno ekranda belirdi, telefonunu ayarlıyor gibi görünürken hayattan daha büyüktü. Kaşları çatılmıştı ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı.

"Kayıttı mı? Kahretsin, bir bakayım."

Tekrar telefona uzandı ama yere düşürdü, düşerken ekran titriyordu. "Lanet olsun."

"Onu seviyorum," diye fısıldadı Ollie ve Everett'ten başının arkasına hafif bir şaplak yedi.

Juno yeniden ortaya çıktı ve teknik aksilikten sıyrılarak kadrajın ortasına oturdu. Yatak odasındaymış gibi görünüyordu, yumuşak gün ışığı içeri süzülüyordu ve köşede buruşuk yatağının kenarı vardı. Arkasındaki duvarın her tarafına kafatasları, böcekler, çiçekler, kuşlar ve benzeri bir sürü imgeyle dolu çizimler bantlanmıştı. Sinirli bir şekilde el salladı ve gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Merhaba, ben Juno. 24 yaşındayım ve Omega Köyü'nde yaşıyorum."

Miles canlandı. "Hey, o da oradaydı ama kur yapma galasında değildi." Ollie ellerini çılgınca sallayarak onu susturdu.

"SCCA'da Grafik Tasarım okuyorum. Ayrıca ürkütücü güzel şeyler çiziyorum. Umarım örümcekleri seviyordursunuz." Hafifçe kıkırdadı. "Sürünüzü NOC'deki koku eşleştirme departmanı aracılığıyla buldum. Ollie, yüze ve kokuya bir isim koymak çok güzel. Umarım beni hatırlarsın."

Everett ofladı. "Seni kesinlikle hatırlıyor."

"O gün senden kaçtığım için özür dilerim. Gerçek şu ki, bir paket aramamın tek nedeni ısı bastırıcılarımın başarısız olması. Kağıt üzerinde en ideal omega olmadığımı biliyorum. Yaşlıyım. Daha önce de bağlandım. Bu benim seçimim değildi. Hiçbiri."

Bilinçaltında boynunu ovuşturarak cesur bir gülümseme takındı. Kimse ses çıkarmadı, hava gerginlik ve öfkeyle doluydu.

"NOC'un yürüttüğü bağ çözme denemelerini duyup duymadığınızdan emin değilim ama ben bunu yaşadım. O zamandan beri alfalardan uzak duruyorum. O kur yapma galalarından birinin kapısından içeri adım atmayı hayal bile edemezdim. Bir daha birine bağlanmak isteyip istemeyeceğimden bile hâlâ emin değilim. Merak etmeyin, terapistimle bunun üzerinde çalışıyorum."

Juno burnunu kıvrırdı. "Bu bilgi kirliliği mi? Özür dilerim. Şansımı azaltacak olsa da hepinize karşı dürüst olmak istiyorum. Koku eşleştirme departmanındaki omegalar bu videoda elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini söylediler ama ben mükemmel bir omega olmaya çalışmıyorum. Sadece kendim olmak istiyorum."

Kızın ifadesi o kadar saf ve korunaksızdı ki Isaac'in boğazında bir yumru oluştu.

"Bir omega olarak hayatım pek de iyi geçmedi ve normal ya da kolay bir kur vaat edemem. Ama bir yuva, bir aile kurma şansını istiyorum. Buna hiç sahip olmadım."

Video sona erdi, onun nazik, hafif melankolik ifadesinde dondu kaldı.

"Isaac, lütfen. O benim."

Normalde kaygısız olan küçük kardeşini hiç böyle görmemişti. Yüzünde aç bir çaresizlik, kolları bacakları televizyona atlayıp ekrandaki omega'yı rahatlatmak ister gibi kıvrılmıştı.

"Hemen NOC'u arayacağım," diye söz verdi Isaac.

Isaac'ın ofisine kimin girdiğini anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu. İkinci bir bardak viski doldurdu ve Everett'in iri bedeninin kendi koltuğunun karşısındaki sandalyeye oturduğu yere doğru kaydıldı. Everett sırtını dönerken bir yudum aldı, boş bardağı tekrar yerine koyarken küt yüzü ifadesizdi.

"O senin koku eşin değil, değil mi?"

Everett mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Hayır. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Sadece bir tane alacaksın diye bir kural yok." Isaac, Everett'in kendine bir bardak daha doldurmasını izledi ve işi bittikten sonra şişeyi ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Everett usulca yudumlarken, kadehin kenarından ona ters ters baktı. "Sorun olur mu?" Isaac doğrudan sordu.

Everett yapmacıksız, "Hayır, elbette hayır," diye cevap verdi. "Ollie'nin koku eşini tanıma şansını elinden almak istemem. Anladığım kadarıyla o senin de değil?"

Isaac başını salladı. Bir süre sonra, "Miles'ın ona tepki vermesine şaşırdım," dedi. "Evet, bunu beklemiyordum." Everett ona yandan uzun bir bakış attı. "Kıskandın mı?"

Bir an için bunu düşündü. "Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Her şeyden çok merak ettim, gerçekten." "Sanırım hepimizin bir omega içinde koku eşimizi bulma şansısı oldukça zayıftı," dedi

Everett

Kabul edildi.

Koku eşleşmeleri çok keyfiydi. Bunun için bir turnusol testi ya da bu fenomen için evrensel olarak kabul edilmiş bir kontrol listesi yoktu. Bazıları bütün bir sürüye sahip olduğunu iddia ederken, diğerleri hayatları boyunca bir tanesiyle karşılaşmadan yaşadı. Diğerleri kendi partnerlerini bulduklarında (genellikle beta) partnerlerini terk ettiler. Hepsinin iddia ettiği gibi bunun ne kadarı biyolojidi ve ne kadarı boktan davranışlar için kolay bir kılıftı? Ya da sadece hüsnükuruntu muydu? Ama Nanay ve Ba koku eşleşmeleri - ailelerinin sürüsündeki tek eş - bu yüzden Isaac onların değerini tamamen göz ardı edemezdi.

"İlk izlenimler?" Isaac sordu.

"Kokusu hoş ama... bilirsin işte," Everett bakışlarını kaçırdı ama devam etti. "Ama o videoda ne kadar savunmasız olduğu konusunda bağıışıklığım yok. İradesi dışında bağlanmış ve bunu kırmak için deneysel tedavilere mi giriyor? Tanrım. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor." Rahatsızlık içinde göğsünü ovuşturdu. "Peki ya sen?"

"Benzer," diye yanıtladı Isaac. "Sanki hiç tanışmamış olsak da onu tanıyor gibiyim," dedi sessizce, neredeyse kendi kendine.

"Sanırım onu birkaç gün içinde NOC'de görene kadar gerçekten bilemeyeceğiz."

Viskilerini sessizce içtiler ve sürülerinin şimdi izlediği yeni yörüngeyi düşündüler.

OLLIE

Ollie son birkaç haftadır Juno'ya karşı ne kadar vahşi olduğunun tamamen farkındaydı.

Bir alfa olmasına rağmen, bu onun doğal hali değildi. Onunla birkaç gün içinde NOC'de bir toplantı ayarladıkları için artık her şey çok daha oturmuş hissediyordu. Ama o telaşlı tamamlanmamışlık hissi yerini giderek artan bir endişeye bırakıyordu.

"Oraya ilk önce tek başıma gitmemi istediğinden emin misin?"

Ollie, Isaac'in *bunu* kastetmediğini biliyordu ama onun bıkkın, *bunu zaten konuşmuştuk* bakışı Ollie'nin taşaklarının tekrar vücudunun içine fırlamasına neden oldu.

Dokuz kardeşin en küçüğü olduğunuzda (üç alfa babayla birleşmiş bir omega anne çok fazla çocuk yapar) ve en büyük erkek kardeşiniz tek bir bakışla başka bir alfayı devirebilecek kadar baskın olduğunda, atamanızı gerçekten ana kişilik özelliğiniz haline getirmediniz. Bir alfanın zıttı diye bir şey var mıydı? Çünkü Ollie kendisinin öyle olduğundan oldukça emindi.

Çok kolay bir şekilde kendinden nefret etme yoluna gidebilirdi; ancak kaotik, tamamen sevgi dolu bir aile terbiyesi, Isaac'in hayal edilebilecek her idolleştirilmiş ağabey stereotipine uyduğu gerçeğiyle birleştiğinde, kendi yolunda ayaklarını bulduğu anlamına geliyordu.

Yine de Ollie, Isaac'in sürüsü için tüm kardeşleri arasından neden *onu* seçtiğinden emin değildi. Yıllar önce Isaac'e bir kez sormuş ve sadece sert bir şekilde, "Kendini daha iyi düşünmelisin Oliver," cevabını almıştı. Tam adını almıştı ve bu utanç vericiydi. Bir daha asla sormadı.

Bu onun şüphe anlarından muaf olduğu anlamına gelmiyordu. Sürüleri 8 yıl önce ilk kurulduğunda ve Isaac Miles'la tanışmadan önce, yeni kurulan çoğu sürünün yaptığını yapmışlardı. Koku kartlarını NOC'a kaydettirmiş ve bir sezon sürecek kur galaları için fahiş fiyatlı biletler almışlardı.

Tam bir felaketti. Birkaç omega Ev'e bir ağaç gibi tırmanmak istedi ama onun başka neler sunabileceğini pek umursamadı. Isaac, bu kadar çok kişinin bir sürü bulmayı istemekten öte bir hırsının olmamasından rahatsız oldu. Ve taze yüzlü, yeni uyanmış Ollie'ye gelince, rakip alfa sürülerinden ve omega kokularının uyuşturucu kokteylinden o kadar bunalmıştı ki, bütün gece duvar kağıdı gibiydi.

Bir daha asla.

Böylece yıllar boyunca çıktılar, sevdiler ve kaybettiler. Büyüdüler ve evcilik oynayan sahtekârlar gibi hissetmediler.

Isaac, Miles ile tanıştı ve dört kişi oldular.

Juno'nun onun sayesinde onlara gelmiş olması muazzam bir duyguydu.

Ollie ayağa fırladı ve bekleme odasındaki diğerlerine doğru döndü. Gözlüklerini düzeltti ve saçlarının tekrar eski haline döneceğini bildiği halde gergin bir şekilde geriye doğru düzeltti.

"Nasıl görünüyorum?"

Sürüsü koro *halinde harika sözler* ve cesaretlendirici gülümsemelerle karşılık verdi. Miles, "Bok gibi sıcak, kardeşim," diye ekledi ve Ev başını ellerinin arasına aldı.

Oldukça hamile olan omega - adının Aisha olduğunu söylemişti - üniformalı bir NOC memuru tarafından eşlik ediliyordu. Onu koridorda birlikte yönlendirdiler. "Güvenlik amacıyla ikimiz de odada olacağız. Ama burası geniş bir alan ve sizin de kendinize ait küçük bir alanınız olacak ve size mümkün olduğunca mahremiyet sağlayacağız," diye hızlıca sıraladı.

Kapıya varmadan hemen önce arkasını döndü. Yüz ifadesi daha öncekinden tamamen farklı olarak aydınlandı. "Hepiniz için çok heyecanlıyım. Juno en... ah, göreceksiniz." Ollie onun ağladığını görünce biraz telaşlandı, yabancı bir hamile kadının gözyaşlarıyla başa çıkmak için tamamen donanımsızdı. Ama kadın merhametle arkasını döndü ve kapıyı açmadan önce alttan alta *aptal bebek hormonlarıyla* ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Uzak köşede."

Eğer hayatı hakkında bir film yapılsaydı, bu her şeyin yavaşladığı an olurdu. Tek ses kalp atışları olurdu. Zaman ve uzay sıkışarak iki iğne ucu kadar ışık bırakacaktı. Biri o olurdu, diğeri de...

Onu.

Kızın kokusundaki esmer şeker önce onu etkiledi. Vücudu hemen ilk karşılaşmalarını hatırladı ve sinir sistemini elektrikleştirerek alfa içgüdülerini harekete geçirdi. Sıcak güneş vuruyor, teni terden yapış yapış olmuş ve vanilyalı dondurmanın ilk nefis yalaması, erimiş perçemleri takip ediyordu. Dolaşan dillerin tatlandırılmış bir öpücükle buluşmadan önce bulması için gizli mücevherli şeftaliler. Mükemmel bir yaz günüydü, altın saatin büyüğü kristalleşmişti.

Nefes al. Onu tekrar korkutup kaçırma.

Adam yaklaşırken sarışın başı döndü. Çok mükemmeldi. O nasıl gerçek olabilirdi ki? Ollie'nin tek istediği onu şımartmak ve her türlü heves ve arzusunu yerine getirmektir. Onu (kendi gibi kokan) battaniyelere sarmak ve bonbonlarla beslemek. Bonbonun ne olduğunu bile bilmiyordu ama öğrenecek ve onun için alacaktı.

Ama şu anda, kız onun arızalandığını düşünmeden önce bir şey söylemesi gerekiyordu. "Sana kek getirdim."

Sesi hafifçe çatladı ve ölmek istedi. "Onlardan üzerlerine örümcek koymalarını istedim."

Ollie yanında getirdiği beyaz kutuyu uzattı ve kendini iyice aptal gibi hissetti. "Ben Ollie."

Muhtemelen bununla başlamalıydım.

Juno'nun pelüş pembe dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Ben Juno." Zarifçe ayağa kalktı ve narin çenesini kutuya doğru eğdi. "Bakabilir miyim?"

Ollie gözlerini kırıştırarak aceleyle kapağı kaldırdı. Bunları yapmak için gerçekçilik konusunda uzmanlaşmış özel bir fırın bulmuş, kahverengi boyalı fondan örümceklerin havadar buzlu ağ üzerinde ne kadar gerçekçi görüldüğünü takdir edeceğini umuyordu.

İçeri baktı ve nefesi kesildi. "Beklediğim şey bu değildi." "Çok mu ürkütücü?"

"Hayır, sadece doğru miktarda."

Onu çarpık bir gülümsemeyle ödüllendirirken gözlerinde keyifli ve muzip bir bakış vardı. Bu onun burnunu kırıştırdı. Bu çok tehlikeliydi. Artık battaniye ve bonbon yok. Eteğini yukarı kaldırabilmek ve amcığı pembeleşene kadar klitorisini emebilmek için onları bir tarafa yırttı. Kızın sıırsıklam olmuş deliğini parmaklarıyla, kızın salgısı yüzüne ve boynuna damlayana kadar sikti. Bacakları titremeyi bırakana kadar tekrarladı.

Ama sonra beklenmedik bir görüntü ortaya çıktı. Küçük sesi ve kırılgan ifadesi. *O zamandan beri alfalardan uzak duruyorum.*

Ollie kendini suçlu hissederek müstehcen düşüncelerini bir kenara itti. Juno, sadece omega olmasını önemseyen bir alfadan çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Dövmelerinizi siz mi tasarladınız? Küçük kafatası güvesine bayıldım." Saygılı olduğunu umduğu bir şekilde göğsünü işaret etti. "Omuzlarındaki yılanlardaki detaylar da gerçek dışı."

İltifatlar karşısında parladı. "Evet, bazıları. Ayrıca çalışmalarını sevdiğim omega sanatçıları da araştırdım." Ona dikkatle baktı. "Biliyor musun, beklediğim gibi biri değilsin, Ollie."

"Gerçekten çok gerginim." İçinden bir itiraf patladı. "Isaac diğerlerinden önce gelmem gerektiğini söyledi ve bunun en iyi plan olup olmadığından hâlâ emin değilim. Çünkü sürüdeki diğer herkes çok harika, göreceksin. Hatırladığımdan daha güzel kokuyorsun ve Lume'daki o günden beri durmadan seni hayal etmeme rağmen bir şekilde daha da güzelleştin. Ama en önemlisi, seni tanımak ve sana kur yapmak istiyorum ve eğer seni tekrar korkutursam bunu yapamam, ki şu anda en büyük korkum bu."

Juno şaşkın şaşkın baktı, her şeyi kavradığı için gözlerini kırıştırdı.

"Elini tutacağım."

Ne?

"Ne?"

"Bence bu ikimizi de daha iyi hissettirir. Sorun olur mu?" "Olur mu..."

"Ben de gerginim Ollie."

Sonra eli onunkini buldu, ince parmakları sanki oraya aitmiş gibi avucunun içine kaydı. Başparmağını parmak eklemlerinde nazikçe gezdirdi.

"Koku kartını bulduğuma sevindim," diye mırıldandı. Sonra parmaklarını birbirine geçirdi, ön kolları birbirine sürtündü ve adamın kafasındaki tüm tutarlı düşünceler anında uçup gitti.

JUNO

Terapisti bunu duyduğunda bayılacaktı.

Juno, bir alfa ile el ele tutuşuyor. Juno bir alfayla el ele tutuşmayı *başlatıyor*. Omega içgüdüleri Ollie'nin gergin enerjisini yatıştırmak için onu sürekli dürtüyordu ve o da bunu yaptı.

Hazel duyduğunda muhtemelen bayılırdı. O zaman sanki Juno ve Ollie küçük çocukların bile yapabileceği bir şey yapmak yerine iğrenç bir karşılaşma yaşamışlar gibi ayrıntılı bir oyun oynamaya ihtiyaç duyacaktı.

Ne olursa olsun, kendisiyle gurur duyuyordu. Ollie'nin herkesin içinde ona yaklaştığını ve hatta kokusuyla onu işaretlemeye yaklaştığını düşünürsek, beklediğinden çok daha beceriksizdi. Kokusunun karardığı ve sertleştiği bir an olmuştu ama çoğunlukla sevimli bir şekilde karmakarıştı.

Juno'nun düşündüğü gibi bir alfaya hiç benzemiyordu. Mükemmeldi.

"Sürümün geri kalanıyla tanışmak ister misin?"

Bütün bu alıştırmanın amacının bu olduğunu neredeyse unutmuştu. Adam kızın parmaklarını güven verici bir şekilde sıktı ve kız da ona küçük bir baş selamı verdi.

Onun omzunun arkasından baktı. "Aisha, diğerlerini de getirebilir misin?" diye seslendi.

Tanrım, Aisha ve NOC memurunun odada onlarla birlikte olduğunu tamamen unutmuştu. Juno arkasını döndü ve Aisha'nın sadece kalp gözleri olarak tanımlanabilecek bakışlarıyla karşılaştı. *Bu inanılmaz*, diye seslendi Juno ayrılırken.

Ollie, Juno'nun yükselen sinirlerini hissederek bir parmak savaşı oyunu başlattı ve her seferinde Juno'nun kazanmasına izin verdi.

Juno, Rivera-Gunnarsson sürüsünün geri kalanı içeri girdiği anda anlamıştı. Oda bir vakum gibiydi, tüm hava mevcut alfaların büyüklüğünü karşılamak için dışarı akıyordu. Başlarındaki Isaac hemen dikkatini çekti, Everett de onun yanında heybetli bir figür çiziyordu. Miles en arkadaydı ve saygısız, kaygısız gözlere sahip bronz saçlı betayı ilk kez gördü.

Onların kokuları arkasındaki Ollie'ninkilere karıştı. *Tuzlu okyanus havası ve günün güneşinden hâlâ sıcak olan ayak parmaklarının arasındaki kum. İçkiler eline sıkıştırılmıştı - likör, kahve, bir yudum şarap ve narenciye. Başka bir çift dudak boynunu bulduğunda başı sert bir omuza yaslandı.*

"Kahretsin." Dizleri hafifçe büküldü ve Ollie onun elini bırakarak sırtının küçük kısmına sabitleyici bir avuç içi yerleştirdi. Diğerleri ilerleyişlerini durdurarak Isaac'in sertçe başını sallamasına karşılık verdiler.

"Juno, bunun bunalıcı olduğunu biliyorum. Acele etme." Isaac'in rom kokusu boğazını yaktı ama ardından berraklık getirdi. "Ben Isaac. Ollie'nin kardeşiyim."

Ona uzun süre bakmak imkânsızdı. Köylüler bir kralın huzurunda böyle mi hissediyordu? Sessiz yardımseverliği ve kendinden emin sesi de ona yardımcı olmamış, sadece kendini daha üstün hissetmesine neden olmuştu.

"Sen onların en iyisisin." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi. Başını salladı ve Juno ona alaycı bir gülümseme verdikten sonra tertemiz ayakkabılarına baktı. "Eminim potansiyel omega'nla tanışmanın böyle olacağını hayal etmemişsindir."

Isaac yüzünü ona dönmesi için çenesini yukarı kaldırdı. Tüm ruhunun onun önünde çıplak kaldığını hissetti. Bu rahatsız ediciydi.

"Hepimizin en iyi yönlerini ortaya çıkaracak birini bulacağımızı umuyordum. Hayal kırıklığına uğramadım. Hem de hiç."

Gözleri kıza dikilmişken başparmağı hâlâ kızın başını yukarıda tutuyordu. Kahretsin, onu öpecek miydi? İstedigi bu değildi. Hem de hiç.

"Kokundan etkilenip etkilenmediğimi bilmiyorum!" diye bağırdı, boynu ve omuzları onun dokunuşundan kaçınmak için kapandı. *Tamam, bu yanlış oldu. Gerçekten yanlış. Düzelt, düzelt, düzelt.* "Şimdilik mi?" diye ekledi, yükselen sesi şaşkın sessizliğin içinde kayboldu.

Isaac tamamen şaşkın görünüyordu ve Everett ona bir Japon balığı gibi göz kırptıyordu. Miles elini ağzına kapatmadan önce ağzından bir "*oh be*" kaçırdı.

Tanrım, denese bile daha fazla batıramazdı.

Birden Isaac'ın gözlerinin kenarları kırışmaya başladı. Ağzının bir köşesi yukarı kalkarak onu tamamen değiştirdi. "Bu... aslında iyi." Tamamen rahatlamış görünüyordu. "Koku kartını aldığımızda ben de aynı şekilde hissetmiştim."

"Yani sen... beni öpmek üzere değildin."

Isaac başını salladı, eğlencesini bastırdı ve Juno altında bir deliğin belirip onu bütünüyle yutmasını istedi.

Ollie arkasından, "Göz kapanı şeyini yaptı mı?" diye fısıldadı. "Evet!"

diye tısladı.

"Evet, bu sadece Isaac'ın kendi iyiliği için fazla alfa olması."

Isaac bir kenara çekilerek Everett'i ilk kez doğru dürüst görmesini sağlamıştı. Uzun boylu, geniş ve muhtemelen bir sokak lambasını simit haline getirecek kadar kaslıydı. Juno, bir yerlerde bir ders kitabının alfa bölümünde onun taş gibi bakışlarının klasik bir zirve örneği olarak yer almasına hiç şaşırmayacaktı.

"Ben Everett," diye homurdandı adam, dikkatle kızın sol kulak memesine bakarak. Kadın çekingen bir ifadeyle ona baktı.

"Merhaba."

Aralarındaki sessizlik, Juno garipliğin kulaklarında tiz bir çınlama olarak kendini gösterdiğine ikna olana kadar büyüdü. Adamın okalıptüs kokusu neredeyse acı verici bir şekilde keskinleşerek Juno'nun gözlerine batıyor ve nefesini kesiyordu.

"Kahretsin," dedi Everett kısık sesle. Aniden arkasını döndü. "Miles, sen git."

Juno, Omega Köyü'nde geçirdiği süre boyunca pek çok başarılı sürü hikayesi dinlemişti ve bunların çoğu "beni kokladı, her yere kaygan bir madde sıçrattım ve o da büyüdü ve *benim* dedi "nin bir varyasyonuydu. Bok gibi garip ilk karşılaşmaların ve felaket ilk buluşmaların hikayeleri neredeydi? Tek taraflı aşklar ve sürü patlamaları?

Ya da belki sadece kusurluydu. Bu, çekiştirmeye başlamak için eğlenceli bir konuydu. "Ben Miles."

Gülümseyen beta, Juno'nun düşünce sarmalını tamamen çözülmeden önce yarıda kesti. Juno'nun göğsünde, Julian'ı anımsadığı anlarda hep hissettiği o hafif sızı vardı. Miles'ın hafif sangria kokusu ise çok farklıydı. *Baştan çıkarıcı ve şehvetliydi, ikisi de çakırkeyif ve kıkırdıyor, başları birbirine yakındı. Sadece onun için bir şeyler fısıldarken parmakları hafifçe kızın omzunda gezindi. Dudakları kulağını sıyırdı ve kız titredi.*

Belki de tüm bu başarı hikayelerinde gerçekçi bir şeyler vardı. Sadece alpha'nın üstünü çiz ve yaz Beta *kadar ateşli*.

"Juno," diye yanıtladı nefes nefese.

"Biliyorum." Dudaklarını ıslatan adamın diline bir an baktı ve başka neleri yalayabileceğini merak etti.

"Profili olmayan bir tek sen varsın." "Mm, NOC

beta koku kartlarını kabul etmiyor." "Onların kaybı."

"Şimdi mi?"

Şimdi çok yaklaşmıştı. Ela gözlerinde en güzel altın rengi benekler vardı.

Juno omuzlarını silkerek, "Ayrıca bence bu lojistik bir mesele," dedi.

Miles gülerek başını geriye attı, büyü bozulmuştu. "Doğru, bizden çok var," dedi iyi huylu bir şekilde. "Miles Sullivan. 28 yaşındayım ve mimarım."

"Bu sürüye nasıl katıldın Miles Sullivan?" "O benim."

Isaac'ın sesi küçük baloncuklarını bir bıçak gibi kesti. Juno birden Miles'ın gömleğinin yakasının altından görünen bir bondmark'ın kenarını fark etti.

Kahretsin. *Kahretsin*. Yanmış gibi irkildi. Peri masalı sürü tanıştırmaları buraya kadarmış.

"Isaac, cidden mi?" Miles öfkeyle konuştu. "Şimdi bu kadar sahiplenici olmanın sırası değil."

Sınırlı tecrübesine göre, betalar alfalarla böyle konuşmazdı. Özellikle de Isaac gibi alfalarla. Isaac biraz mahcup bir ifadeyle, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Heybetli yüzündeki ifade tuhaftı.

Yüzü, sanki karnı ağrıyormuş gibi.

"Ona bağlı mısın?" Juno zayıf bir sesle sordu.

"Bu bir sorun mu Juno?" Isaac dikkatle onu izliyordu. Bir sonraki sözlerinin onun için önemli olduğunu söyleyebilirdi.

Juno'nun omuzları çöktü. "İlişkinize saygısızlık etmek istememiştim. Özür dilerim Isaac."

Başını merakla ona doğru eğdi. "Aramıza girdiğini düşündüğün için üzgünsün, birlikte olduğumuz için değil?"

"Bu arada sen yapmadın." Miles ona döndü. "Aramıza gir. Sana kur yapma iznim var, tıpkı Isaac'ın roller tersine dönseydi ve senden hoşlansaydı yapacağı gibi."

Juno'nun omega beyni tek bir şeye kilitlenmişti. "Benden hoşlanıyor musun?" diye sordu küçük bir sesle.

Komplocu bir tavırla fısıldarken yüzleri aynı hizada olacak şekilde başını eğdi. "Belki *de* gibi."

Onun bu çocuksu tavrının içinde kelebekler uçuşmasına hiç gerek yoktu.

"Bizi kabul ettiğin için teşekkürler Juno," dedi Isaac sessizce. Miles'ın onun elini nazikçe iki elinin arasına almasını izledi.

"Peki, şimdi tüm bunlar nasıl işliyor?" Juno utangaç bir şekilde sordu, gözleri aralarında gidip geliyordu. "Ben hiç..."

"Size kur yapacağız. Bizi tanıyabilmen için her birimiz seni ayrı ayrı dışarı çıkaracağız. Arada bir yerde sana sürü evini de göstereceğiz." Isaac tekrar ona doğru adım atmıştı, derinin koyu misk kokusu onu rahatlatıcı bir şekilde sarıyordu. "Bu randevularda romantik ya da başka türlü hiçbir beklenti yok. Herhangi bir aşamada rahatsız olursan bana gelebileceğini bilmeni istiyorum."

Sesi sert bir hal almıştı. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, anlıyor musun?"

Juno sadece endişeyle başını sallayabildi. Etrafına baktı, yüzlere bakıp bakmadığını merak ediyordu.

gelecekteki sürüsünün.

JUNO

"Peki seni almaya kim geliyor?"

"Isaac. Baş alfa."

Juno siyah bir kokteyl elbisesi, kırmızı ruju ve şık bir topuz yapılmış saçlarıyla kendini keyifsiz hissediyordu. Elbiseyi hem uzun kollu hem de yüksek yakalı olduğu için sipariş etmişti, biraz daha kapalı olduğunda kendini daha rahat hissedeceğini düşünüyordu. Bunu telafi etmek için günahkâr bir şekilde kısa ve aşırı derecede vücudu saran bir elbise olması çok kötüydü.

"Lanet olsun, bunu giyemem. Resimdeki modelin üzerinde böyle durmuyordu," diye yemin etti Juno yansımasına bakarken.

"Öyle olması gerekirdi. Çok daha fazla satarlardı," dedi Hazel ve Juno'yu değiştirip o elbiseyle gömerse onu öldüreceğini ekledi. "Siyah bile, Junie. Mükemmel!" Juno biraz daha küfrederken o neşeyle ellerini çırpı.

İkisi şu anda alfaların girebildiği tek yer olan Omega Köyü'nün girişindeki lobide bekliyordu.

"Kokusundan etkilendiğin kişilerden biri değildi, değil mi?"

Juno başını salladı ve Hazel'in gözleri kısıldı. "Peki o farkında ve işleri zorlamayacak mı?"

"Evet! Yemin ederim. Aynı fikirdeyiz."

"Tamam, güzel." Tatmin olmuş görünüyor. "Yine de garip, genellikle baş alfalar sürülerindeki en ateşli alfalar olur. Yaptığım kapsamlı araştırmalara dayanarak söylüyorum," diye mırıldandı Hazel.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum Hazel," diye omuz silkti Juno.

Hazel hafifçe düzelterek, "Açıkçası, Page Slick'i okumaktan bahsediyorum," dedi. "Ve onları becermekten," diye ekledi bir an sonra.

Juno çaresizce kıkırdadı, Hazel'in moral desteği için minnettardı. Poposunun etek ucundan düşeceği gerçeğinden uzaklaşmasını sağlamakta iyi bir iş çıkarmıştı.

Lobinin kapısının gıcırtyla açıldığını duyduklarında ikisi de başlarını çevirdi. Isaac, mükemmel bir şekilde dikilmiş koyu zümrüt rengi bir takım elbise ve boynu açık bırakılmış siyah bir gömlekle içeri adım attı. Kapıcıyı dostça selamladı ve sorusuna yanıt olarak başını Juno'ya doğru eğdi.

Hazel aceleyle Juno'nun kolunu tuttu ve yüz yüze gelmeleri için onu döndürdü. "Juno, kör müsün ve bana bu haberi verecek zamanı henüz bulamadın mı?" diye sordu, ses tonu son derece tatlıydı.

"Ne? Hayır mı?"

Hazel onu hafifçe salladı, sesi gittikçe daha tiz çıkıyordu. "Çünkü o bize doğru gelen bir *fuck-me-daddy* alfası ve sen bunu bana söylemedin mi?"

Hazel'in Isaac'i tarif etmesiyle tuhaf bir kıskançlık duygusu kabardı ama Juno bunu bastırdı

hemen. "Ben onu o şekilde görmüyorum."

Hazel göz kapakları titreyerek gökyüzüne baktı. "Onu bu şekilde görme. Tanrı bu çocuğa merhamet etsin."

Hazel kararlı bir şekilde öne doğru adım attığında Isaac neredeyse onlara ulaşmıştı.

"Merhaba, Isaac değil mi?" diye kaba bir şekilde sordu, Juno'nun aşına olduğu çapkın omega'dan eser yoktu. "Ben Hazel. Bu kız benim en iyi arkadaşım. Juno'yu bu gece nereye götürmeyi planlıyorsun?"

Isaac, garip ve öfkeli bir omega'nın aniden ortaya çıkışını kolaylıkla karşılamış gibi görünüyordu. "Merhaba Hazel. Juno'nun onu destekleyecek böyle iyi bir arkadaşı olmasına sevindim. Babylon'da rezervasyon yaptırdım."

Hazel'in tavrı, şehrin en lüks ve samimi restoranlarından birinin adını duyunca belirgin bir şekilde değişti. "*Babylon*, ha?" Juno'ya dirsek atarak ağzının kenarından bir şeyler mırıldandı. "Kıçımın randevusu değil."

Juno, Hazel'in onun için kazdığı mezardan kendini çıkarmak zorunda kaldı. "Bunun bir randevu olmadığını biliyorum," diye telaşla Isaac'e güvence verdi. "Yani, *öyle* ama-"

"Platonik bir ilişki." Isaac onun yerine hızlıca

tamamladı. "Evet! Daha çok bir, bir-"

"Bir iş toplantısı."

Bu çok iyi gidiyordu. "Evet. Mükemmel. Bir iş toplantısı." Juno çok önemli bir şeyi unuttuğunu fark etti. "Merhaba Isaac. Bunu önce söylemeliydim. Seni tekrar görmek güzel."

Yüz ifadesi önemli ölçüde yumuşadı. "Evet, sen de Juno. Çok güzel görünüyorsun." "Teşekkür ederim," Juno kızardı. "Üzerindeki yeşile bayıldım."

Hazel'in bakışları bir Wimbledon maçı gibi aralarında gidip geldi. "Ohh, anlıyorum. İkiniz de inkâr ediyorsunuz," diye kesin bir ifadeyle kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Bu çok ateşli. Acaba ilk kim çatlayacak? Keşke bu konuda biriyle bahse girebilseydim ama nedense şuradaki Kapıcı Dan'in alıcı olacağını sanmıyorum."

Hem Juno hem de Isaac, sanki saçında bir fare ailesi yaşadığını açıklamış gibi ona baktılar.

"O genellikle...?"

"Hayır, ama kanıtlar artıyor."

"Ahh."

Hazel burnunun kenarını sıktı ve Juno onun aptallar hakkında bir şeyler mırıldandığını ancak yakalayabildi.

Juno, Isaac ile bir konuyu daha açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissetti. "Bu arada ben değilim.

İnkâr ediyorum." "Oh, biliyorum. Ben de öyle."

"Yani, birbirimizin kokusuna neredeyse hiç tepki vermedik." "Doğru, vermedik," diye onayladı Isaac.

"Miles'la birliktesin."

"Miles'la birlikteyim."

Juno gergin bir kıkırdamayla, "Muhtemelen senin için doğru parçalara sahip değilim," diye ekledi. "Şey... hayır sorun bu değil."

"Ne?"

"Hmm? Biz..."

"Evet. Rezervasyonlar. Hadi gidelim." Juno kolunu Isaac'in uzattığı dirseğe doladı, kokusunun çekici olmadığı aşikâr olsa da yine de son derece çökmüş olduğunu fark etti. Söylemek için döndü

Lobide soyunmaya başlamalarını bekliyormuş gibi onlara bakan Hazel'a veda etti.

"İkinize de iyi geceler." Hazel parmaklarıyla onlara zarıf bir el salladı. "Gece yarısına kadar onu geri getirin. Ya da getirmeyin." Omuz silkti ve ikisi de cevap veremededen çekip gitti.

Isaac boğazını temizledi. "Gidelim mi?"

Juno başını eğdi ve Isaac'in onu gecenin içine doğru götürmesine izin verdi.

ISAAC

Juno'nun bakışları ve ikilemeleri son derece rahatsız ediciydi. Elbette sadece onun kendini güvende hissetmesini istediği için. Neden bir omega gittiği her yerde istenmeyen bakışları üzerine çekmeden, içine dökülmüş gibi görünen muhteşem bir elbise giyemiyordu? Isaac sert ifadeler içeren bir mektup yazma ihtiyacı hissetti, ancak tam olarak kime yazacağından emin değildi. Gözleri olan herkese, diye düşündü.

Babil'in yemyeşil iç mekânının en uzak köşesinde, yerden tavana kadar uzanan bir pencerenin önünde oturuyorlardı. Aşağıdaki ışıltılı şehir onlar için gerçekten muazzam bir manzara oluşturuyordu. Juno bu gösterişli ortamdan çok etkilenmişti ama aynı zamanda ortaya çıkan her bir yemek karşısında tamamen büyülenmişti.

Bir dahaki sefere daha iyi bir denge kurması gerekecekti.

İlk konuşmalarının bir iş toplantısı gibi *olduğu* ortaya çıktı, yani Isaac Hazel'a karşı tamamen dürüsttü. Juno, Isaac'ın sürüyü bir şirket gibi yönettiğini, varlıklarının özel bir şirket yapısına bağlı olduğunu öğrenince hem ilgilendi hem de hiç şaşırmadı. Her üye eşit hissedar olarak görev yapıyor ve hepsi gelirlerinin aynı yüzdesini sürü hesabına yatırıyor. Isaac, Juno'nun kararlı ifadesini görünce memnun oldu. "Ben de aynısını yapmak isterdim. Kesinlikle."

Uyarıcı şeyler.

Ama işler artık daha kişisel bir alana kaymıştı.

"Dokuz kardeş mi?" Şarap kadehine uzanırken Juno'nun gözleri irileşmişti.

"Evet. Bir sepetin içindeki yavru köpekler gibiydik, hepimiz kıpır kıpır ve dışlıydık."

"Hayal bile edemiyorum. Daha yeni kardeşim oldu. Annen sürekli hamile kalmış olmalı."

Isaac ilk kez bir erkek kardeşten bahsedildiğini fark etti ve bunu dikkatle dosyaladı. "Şey, hem evet hem hayır. Hepimiz çoğulduk. Üçüzler, ikizler ve sonra tekrar üçüzler. Artı Everett dokuz etti."

Juno şarabını yudumlarken hafifçe tılandı ve Isaac ona peçetesini uzattı. "İki tane daha mı var? Bundan mı?" dedi, sesi boğuklaşırken bir aşağı bir yukarı eliyle işaret etti. "Ollie'den mi? Olamaz, siz kardeş *olmalısınız*."

Ellerini aceleyle salladı. "Evet, kesinlikle. Babalarımız da farklıydı, bir omega gebe kaldığında bu olabilir...şey-"

"Evet, elbette, ben de öyle düşünmüştüm," diye araya girdi Juno hızlı ve kutsayıcı bir şekilde. "Peki Everett?" "Ailesi on üç yaşındayken trajik bir şekilde öldükten sonra evlat edinilmiş. Bırakayım da o anlatsın."

Eğer isterse sana daha fazlasını da verebilir. Ama o da hiç şüphesiz benim kardeşim, tıpkı Ollie gibi."

Büyük bir dram değildi. Isaac nedense şu anda bu yemekte başka bir adamdan - sürü arkadaşı bile olsa - bahsetmek istemiyordu.

Juno peçetesini dudaklarına götürdü, gözleri daldı. "Bir sürüye daha fazla insan eklemek... yaygın mıdır?" diye sordu. Sesini rahat tutmaya çalıştığı her halinden belliydi.

İlginç. Kendisinden bahsediyor gibi görünmüyordu. Görüştüğü başka biri var mıydı?

aynı zamanda? Isaac'ın kısa tanışıklıklarından anladıklarına göre, bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. "Ben olaya tek tek bakardım. Bu hafife aldığım bir şey değil." Koyu şarabından bir yudum aldı ve kadehinin kenarından onu inceledi.

Vücudu hafifçe buruştu. "Tabii ki. Bu mantıklı." Masa örtüsünün zaten düz olan yüzeyini huzursuz parmaklarıyla düzeltmeye başladı.

Isaac uzandı ve elini nazikçe onunkinin üzerine koydu. "*Gerçekten* ne sormak istiyorsan, sor. Lütfen."

Juno yutkundu ve avucunu yukarı doğru çevirerek onunkine dayadı. "Daha önce bağlandığımda evden çıkmama izin verilmezdi. Sırayla beni izlerlerdi. Ama eğer üçü de meşgulse..." Derin, titrek bir nefes aldı. "Julian'ı ararlardı. O bir betaydı ve eşcinsel olduğunu düşünüyorlardı. Onu benimle yalnız bırakmalarının tek sebebinin bu olduğuna eminim."

Juno ona baktı, gözleri ıslık ıslık. "Beni kurtarmaya çalıştı Isaac. Onu ailesinin geçim kaynağını elinden alarak ödüllendirdiler." Kucağına bakarken göz kapakları titriyordu. "Onu bir daha ne gördüm ne de duydum. Onu internetten bulmaya çalıştım ama..." Sesi kesildi ve omzu umutsuz bir omuz silkmeye kalktı.

Onu seviyordu. Isaac için bu çok açıktı. Birbirine zıt iki duyguyla savaştı; Juno'nun istismarına dair küçük detaylar gün ışığına çıktıkça kör, beyaz bir öfke ve Juno'nun yüzündeki o ıssız ifadeyi silmek için kaçınılmaz bir dürtü.

Önce Juno geldi.

"Onu bulacağım Juno," diye söz verdi ona. "Sana yardım edebilecek bir bağlantım var. Onun hakkında hatırlayabildiğin her şeyi bana gönder. Önemsiz olduğunu düşündüğün ayrıntıları bile. Harekete geçireceğim."

Onun temkinli umudu öyle görkemli bir vanilyalı krema gibi çiçek açmıştı ki neredeyse tadını alabiliyordu. Çalıntı bir spatula, bir şerit boyunca yaladı, tatlılığın dilini kaplamasına izin verdi.

Isaac başını hafifçe sallayarak temizledi. Hâlâ ondan öğrenmesi gereken bir şey vardı.

"Bir şey daha var," diye ekledi, sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Önceki sürünüz. Onların isimlerini istiyorum."

Juno onun sert bakışları altında hareketsiz kaldı. *Lanet olsun*. Sözlerinde hiç havlama izi yoktu ama yine de teslim olduğunu hissedebiliyordu.

"Juno, özür dilerim." Onu sakinleştirmek için masadaki diğer elini kavradı. "Sormalıydım, sadece talep etmemeliydim. Ben asla-"

"Biliyorum. Korkmadım sadece... bunalmıştım sanırım? Kahretsin, çok güçlüsün," diye duraksadı, adamın gözlerine bakmadı. "Havlanarak boyun eğdirilmenin nasıl bir his olduğunu bilirim ve bu o değildi."

Yine öfke. Bu kez haklı ateşiyle boğazını yerle bir etti. Kadının ellerinden birini bıraktı, böylece öfkesini dindireceğini umarak şaraptan büyük bir yudum alabildi. *Öyle olmadı*.

Juno sessizce, "Julian'ın bilgileriyle birlikte sana onların isimlerini de göndereceğim," dedi ve Isaac'ın göğsünde kararlılık kabardı. "Ama onlar artık benim geçmişimde kaldı. Gerçekten."

Isaac onların orada kalmasını sağlayacaktı.

Ortak bir tatlı eşliğinde SCCA'daki dersleri hakkında sorular sordu. Juno'nun kendini konuşmaya o kadar kaptırmış olmasından memnundu ki en güzel kısımları ona ayırdığını fark etmemişti. Isaac onun son kalan dulce de leche sosunu memnun bir iniltiyle ağzına atmadan önce tabağın etrafında kovalamasını izlerken kendini garip hissetti. Keyifli akşamlarının sona eriyor olması onu hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

Isaac ödemeyi yaptı ve onu arabasına kadar götürdü. Bir eli kızın sırtındaydı ve ona ikinci kez bakmaya cüret edenlere hançer fırlatıyordu. Onu eve bırakırken telefonunu bağlamasına ve korkunç yüksek bir sesle istediği her şeyi çalmasına izin verdi.

Lobinin kapısına vardıklarında oyalandılar. Juno utangaç bir tavırla ensesindeki gevşek saç telleriyle oynarken ona döndü. "Bu gece için teşekkür ederim Isaac."

"Elbette." Bir sonraki soracağı şeyin uygun olup olmadığını merak etti. "Kendilerine kur yapılan bazı omegalar alfaları tarafından koku ile işaretlenmeyi severler. Dışarıdayken kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlar. İstersen senin için bunu yapabilirim." Mümkün olduğunca tehditkâr görünmemek için ellerini arkasında kavuşturdu.

Neyse ki Juno ölümcül bir hakarete uğramak yerine rahatlamış görünüyordu. "Evet, lütfen. Eğer senin için çok garip değilse." Göğsünün ortasını ovuşturdu ve ofladı. "Gitmek üzere olduğunu bilmek omega hormonlarımın başımı döndürmesine neden oluyor. Sen sorana kadar nedenini bilmiyordum. Biyoloji bazen berbat."

Isaac ona yaklaştı ve başının içgüdüsel olarak ona doğru kalkışını izledi. Köpüklü, şekerlemeli vanilyalı krema geri dönmüş, duyularını bulanıklaştırmıştı. Bakışları kızın dövmele boynunun narin kıvrımlarına kayarken ağzı sulandı. Isaac gözlerini öfkeyle kırıştıtararak dikkatini tekrar kızın yüzüne yöneltti ve eğilip sakallı yanağını kızınkine bastırdı. Karamelize koyu şeker ve yapışkan şeftali nektarı ona saldırdı ve ani bir yalama dürtüsü duydu. Bununla cesurca savaştı çünkü bu tamamen uygunsuz olurdu.

Ayrıldıklarında Juno'nun gözleri cam gibiydi. "Evet... bu işe yarar."

Mırıldanarak veda eden ve sarı saçları bir kapının ardında kaybolan kızın hızla uzaklaşması aslında onu rahatlatmıştı. Bir dahaki sefere alfalığını (daha iyi bir kelime bulamadığı için) kontrol altına almak için gerçekten daha iyisini yapması gerekecekti, böylece ikisini de şaşırtmayacaktı.

MİLLER

Isaac ilahi bir şeftali tatlısı gibi kokarak içeri girdi. Onun ve Juno'nun kokuları o kadar birbirine karışmıştı ki Miles'in başı döndü.

"Evet, şu anda Ev ve Ollie'nin yanında olamazsın." Miles elini Isaac'ın göğsüne koyarak ilerlemesini durdurdu. Karşı koyamayarak parmaklarını açık yakanın altına daldırdı ve altındaki çıplak teni okşadı. "Ayrıca merhaba. İyi geceler."

Isaac'ın dudaklarını sert bir çaresizlikle yakalamadan önce vücudunu nasıl şiddetle kendine doğru çektiğine hazırlıksızdı. Miles, Isaac'ın avuç içini ensesinde hissetti ve başını geriye doğru eğerek onun dokunuşuna teslim oldu.

"Anladığım kadarıyla Juno'yla 'birbirimizin kokusuna çekilmiyoruz' numarası sona erdi?" Miles öpücükler arasında mırıldandı. "Çok uzun sürmedi."

Isaac aniden durdu, başı sertçe geriye gitti. "Ne oldu? Hayır. Juno'yla aramızda hiçbir şey olmadı. Olması da gerekmiyor çünkü ortada *bir oyun* yok." Bu düşünceden rahatsız olmuş gibiydi.

"Sana kötü koktuğun için Ev ve Ollie'den uzak durman gerektiğini söylemiyorum, Isaac." Miles ona bir kaşını kaldırdı. "Eve getirmeyi başardığın omega parfümünün çokluğundan *ben* bile etkilendim."

"Ayrılmadan hemen önce onu kokuyla işaretledim, hepsi bu," *diye* açıkladı Isaac, Miles'a aptal olan oymuş gibi bakarak. "Kur yapma sürecinde omegalara yardımcı oluyor."

"Ahh, demek sadece onun içindi."

"Tabii ki, başka kimin için olabilir ki?"

"Kesinlikle hiç kimse, aşkım." Miles arkasına yaslandı ve her şeyden habersiz bağını biraz daha öptü.

Hayatlarına giren bir omega'nın eskiden Miles'ın en büyük güvensizliği olduğunu düşünmek tuhaftı. Isaac ve Miles dört yıl önce, Miles'ın mimarlık ofisi Isaac'ın şirket merkezinin yeniden tasarlanması işini kazandığında tanışmışlardı. Isaac o zamanlar hâlâ CFO'ydu ama şimdiki gibi koca bir şemsiyenin değil, sadece tek bir şirketin (ne salak ama) CFO'suydu. Miles, daha büyük bir ekibin içinde iz bırakmanın bir yolunu bulmaya hevesli genç bir ortaktı.

Yönetmenin, projenin cüzdan iplerini elinde tutan adamla yatmayı doğru bulmayacağını düşündüğü için, gece geç saatlerde yaptıkları ofis sevişmelerini bir sır olarak sakladılar. Yatıya kalmalar da başladı, ardından gizli akşam yemekleri bir şekilde işe yarayan geriye doğru bir ilerleme izledi. Resmi açıklama, ilişkinin ancak proje tamamlandıktan sonra başladığı yönündeydi. Ama her ikisi de ilişkinin çatı katındaki bir barda gece yarısı tapaslarını paylaşmakla Isaac'ın masasının üzerinde domalmak arasında bir yerde filizlendiğini biliyordu.

Bağdan önce daha zordu. Isaac o kadar alfabeydi ki Miles'ın onun

onun için yeterli olacaktı. Miles entelektüel olarak Isaac'e çok az insanın cesaret edebileceği şekilde meydan okuduğunu ve bunu (eğlenceli olanlar hariç) sonuçsuz bir şekilde sadece kendisinin yapabileceğini biliyordu. Isaac'ın baskınlığı onu etkilemiyor değildi - yüzde yüz etkiliyordu - ama bu durum, Miles bu durumdan kurtulduktan sonra Isaac'ın damarına istediği gibi basmasına engel olmuyordu.

Bazıları onun ölmek istediğini söyleyebilir, ama Isaac görünüşe göre bunun 'iyi erkek arkadaş' anlamına geldiğini düşünüyordu.

Ama gönül meseleleri hiçbir zaman kolay değildir ve Miles'ın elinde olmadan kendini omega şeklindeki yuvarlak bir deliğin içindeki kare bir halka gibi hissetmesine neden oluyordu. Yatakta Miles'ın dürüstçe hatırlayamadığı küçümseyici bir yorumdan sonra Isaac yüzünü iki elinin arasına almış, boynunun eğimini açmış ve vurmıştu.

"Şimdi anlıyor musun, aşkım?" Isaac dilini taze ısırığın üzerinde gezdirirken fısıldamıştı. "Dışarıda benim için bir omega olsa da olmasa da, seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Sana ihtiyaç duymaktan. Seni sevmekten."

Bir beta olarak aralarındaki bağ yıllar geçtikçe yavaş yavaş azalırdı - bu, bir beta bir omega ya da bir alfaya bağlanmış olsa da geçerliydi. Ama Miles artık kesin olarak biliyordu ki, Isaac bunu hissettiği anda onu tekrar sahiplenecekti.

"Randevu iyi geçti o zaman?" Miles, Isaac odasına doğru ilerlerken arkasından takip ederek sordu. Ceketini ve ardından gömleğini çıkardı ve umutsuzca dikkati dağıldı.

"Neye üzüldün?"

Miles, Isaac'ın tüm bu süre boyunca konuştuğundan neredeyse emindi ama tek bir kelime bile hatırlayamıyordu.

"Söylediklerimin tek kelimesini duydun mu?" Isaac sinirlenmeye başlamıştı ama üzerinde pantolonu da yoktu. Kalçaları muhteşemdi. Miles, Isaac'ın herhangi bir yerinin onu tahrik edebileceğine yemin etti. Gözleri dirseğine kaydı ve sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine beyni hemen dirseğini düzelttiğinde oluşan küçük çukura dilini soktuğunu hayal etmeye karar verdi.

"Miles," diye uyardı Isaac karanlık bir sesle. Tamam, belki de odaklanması gerekiyordu. "Hmm?"

"Diyordum ki, ben hiç..." Isaac'ın dudakları ekşi bir şey yemiş gibi büzüldü. "Onunla *güvenli seks* konuşması yap."

"Yani başlangıç ve ana yemek arasında bir şekilde organik olarak ortaya çıkmadı mı? Şok oldum."

Isaac, Miles'tan çok kendi kendine, "Zaten benden gelmemesi en iyisi," diye düşündü. "Sırada randevun olduğu için sen yapmalısın. Çünkü gerçekten de seks yapma olasılığı var."

"Nasıl yapmalıyım?" Miles yatağa uzanıp görünmez bir tüy kalem tutarak sordu. "Sevgili Juno," diye görkemli bir şekilde okumaya başladı. "Test edildiğimiz ve kaynana ziyaretinden önceki bir evden daha temiz olduğumuz için herhangi birimizi ve/veya hepimizi becermekten çekinmeyin. Sizin de teste ihtiyacınız var mı? Ayrıca, doğum kontrol hapi kullanıp kullanmadığınızı ya da kullanmayı düşünüp düşünmediğinizi lütfen belirtin, aksi takdirde çüklerimizi Noel hediyesi gibi paketlemekten mutluluk duyarız." Kalemmini bıraktı ve başını dirseğiyle destekledi. "O zaman ona şu kutudaki sik videosunu izletyim."

"Yapmayacaksın-"

"İstersem yapabilirim - bu *benim* güvenli seks konuşmam." Isaac'ın gözleri kısıldı.

"Şaka yapıyorsun."

"Belli ki." Yine de sadece bir kısmı hakkında. Miles hâlâ ne kadarını gözden geçireceğine karar

verememişti.

Isaac ona katıldı, bir kolunu Miles'a doladı ve onu kendine çekti. Miles'ın saçlarına tatlı bir öpücük kondururken, "Bence onun için iyi olacaksın, aşkım," dedi. "Hayatında çok fazla hafiflik olduğunu sanmıyorum."

Bu düşünce Miles'in kalbinde küçük bir çatlak açtı. Romla ıslatılmış şeftalilerin o sarhoş edici karışımını içine çekti ve ikisini de hayal kırıklığına uğratmamak için dua etti.

Miles bundan sonra olacakları düşündükçe sersemliyordu. Eski, yıkık dökük bir hapishanenin önünde durduğunu düşünürsek tuhaf bir duyguydu bu.

O ve Juno, hiç de seksi olmayan bir miktar sosisli kanadı mideye indirmekten yeni dönmüşlerdi. Isaac, Juno'nun Babylon'un bu kadar lüks olmasından biraz korkmuş görüldüğünü söylemişti. Ama Miles, Isaac'in 'biraz daha rahat bir şeyler' önerdiğinde aklından geçen şeyin onu yiyebildiğin kadar kanat olan bir bara götürmek olmadığından emindi. Neyse ki bunu öğrendiğinde Juno'nun gözleri yuvalarından fırlamış, saygılı bir ses tonuyla "Mavi peynir soslu kanatlara bayılırım" demişti.

Bu kız onun için yaratılmış.

Yemek sırasında her ikisi de bu kadar çok kanat yemenin tek kötü yanının, kendi oburluğunuzun kanıtlarının temizlenmiş kemikler şeklinde biriktiğini açıkça görebilmeniz olduğu konusunda hemfikirdi. Bu durum, her ikisinin de yemeğin geri kalanını kendi yığınlarındaki kanat leşlerini sinsice diğerlerinin üzerine taşımaya çalışarak geçirdikleri bir oyunla sonuçlandı. Miles sonunda ateşkes ilan etti ve hepsini 'ortak bir tabağa' boşalttı. Juno'nun "şimdi çok daha kötü görünüyor" şeklindeki üzücü değerlendirmesi ve kederli ifadesi onu sadece güldürdü.

"Miles... Neredeyiz?"

Zorlukla kontrol altına alınmış bir neşeyle ona döndü. "Hiç hayalet turu yaptın mı?"

Arabadan indiklerinde Juno'nun gözleri fal taşı gibi açılmış, önlerinde beliren tarihi binaya bakıyordu. Gece artık iyice çökmüştü, binanın dış cephesi düşük spot ışıklarından sadece kısmen görülebiliyordu. "Bu inanılmaz," diye fısıldadı huşu içinde. Juno ona baktı, gözleri heyecanla parlıyordu ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı.

"Özel bir tur ayarladım. Sadece sen, ben..." Miles, yüzü gölgelerle örtülü, kır saçlı, yaşlı bir adamın durduğu girişi işaret etti. "Ve şu adam." Juno rehberlerinin aniden ortaya çıkmasıyla boğuk bir ses çıkardı ve göğsünü sıktı.

"Aman Tanrım, gerçekten de yaşıyor," diye mırıldandı kendi kendine. "Altma sıçacağım."

Miles kolunu onun omuzlarına doladı. "Hayır, altımıza sıçacağız," diye düzeltti onu neşeyle.

Adı Clarence olan tur rehberi, onları içeri götürürken zımpara kağıdı kadar sert sesiyle hapishanenin zengin tarihini anlattı. Açıldığı 1850'li yıllardan bu yana eyaletin en tehlikeli suçlularını barındıran hapishanenin en az 40 mahkûmu hâlâ bu arazide gömülü. Onları ana hücre bloğuna götürdü ve paslı kapının önünde durdu.

"Bazıları içeri girerken mahkûmlar tarafından karşılanıyor," dedi uğursuz bir şekilde.

Akşamın ılımanlığına rağmen, ikisi de eşiği geçtiklerinde enselerine buz gibi bir hava çarptığını açıkça hissetti. Juno küçük bir ciyaklama sesi çıkararak yaklaştı ve iki kolunu da adamın dirseğine dolayarak yanağını omzuna bastırdı.

Gelmiş geçmiş en iyi buluşma fikri.

Clarence tura devam etti; gardiyan odalarını gösterdi, bir mahkûmun hayatındaki sıradan bir günü anlattı ve mahkûmların işlediği suçları sıraladı. Juno turun tamamını Miles'a yapışarak geçirdi, ancak tur devam ettikçe Miles ona yapışan kişinin kendisi olması gerekip gerekmediğini merak etti. Uzaktan gelen bir kapı sesi ikisinin de tekrar sıçramasına neden oldu. Clarence saatini kontrol etti ve saatin kaç olduğunu düşündü.

tam da bu sıralarda gerçekleşecek olan nöbet değişimi olabilir. "Ya da sadece rüzgâr," diye ekledi yoluna devam etmeden önce.

Turun sonuna yaklaştıklarında Clarence onları mahkûm Harry Snell'in hücreğine götürdü. Zaten her yerin ürkütücülüğünden iyice ürkmüş olan Miles'a küçük bir kapalı alana adım atmak hiç de cazip gelmemişti. Juno içeri girdi ve ona acil bir el salladı.

İçindeydi o zaman.

"Harry cezasına başladığında sadece on sekiz yaşındaydı. Kayıtlar onun gardiyanlara çok sorun çıkardığını gösteriyor - küstah, kavgacı, işbirliği yapmayan. Harry Snell'in sonu tam da bu hücrede oldu. Yazılı kayıtlar kalp yetmezliğini gösteriyor ama vücudu..."

Miles ayak sesleri duyduğuna yemin etti. Juno'ya hızlı bir bakış yalnız olmadığını doğruladı. Birkaç adam tarafından, devlet tarafından verilen botlarla betona vurulan çok sayıda ayak sesi. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyordu-

"Hayır, yapamam!" Miles feryat ederek Juno'nun arkasına atladı ve başını onun sırtına gömdü. Juno güldü ve kolunu okşayarak Clarence'ın ustalıkla ördüğü büyüü bozdu. "İşte böyle Miles," diye onu rahatlattı.

Clarence turu tamamladı ve onları tekrar dışarı çıkardı. "Google'da bize bir yorum bırakın," dedi monoton bir sesle, sonra da uzaklaştı. Miles herkese uzak durmalarını söylemekle mükemmel bir iş çıkardığını söylemek arasında kalmıştı.

"Seni ürkütmesine rağmen beni buraya getirdiğin için teşekkürler," dedi Juno, bolca sırtarak. Gözlerindeki o muzip pırıltıyı görmek her şeye değdi. Gecenin henüz bitmesini istemiyordu.

"Eve dönelim," diye ağzından kaçırdı Miles. "Dondurma için," diye ekledi aceleyle. Kadının dudaklarının kenarı kalktı. "Dondurma bir şey için örtmece mi?"

"Ne? Hayır, hayır! Gerçekten dondurmam var." Hain beyni *pantolonuma* bir heves ekledi ve onu zihinsel olarak uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Juno utangaç bir sesle, "Evet... tamam," diye kabul etti. "Bu hoşuma gider."

Juno yolcu tarafına bindiğinde hızla telefonunu çıkardı ve grubunun geri kalanına mesaj attı.

Miles grup sohbetinin adını *Juno'nun Hayran Kulübü* olarak değiştirdi.

Juno'yu dondurma yemesi için eve getiriyorum.

OLLIE

NE NE

NE

ISAAC

Umarım sana söylediğim gibi yatak odası dediğin karmakarışık yeri temizlemeyi

unutmamışsındır. OLLIE

Ne zaman dondurma aldık?

EVERETT

Dondurma seks için bir kod mu?

Eğlenerek, cevap vermeden telefonunu cebine koydu ve kendisini bekleyen güzel omega'ya döndü.

JUNO

Juno, Miles'in dondurmasını gerçekten pornografik bir şekilde mi yediğinden yoksa hormon bağımlısı beyninin mi öyle gördüğünden emin değildi. Dolu kaşığın ağzının içinde kayboluşunu, tekrar temiz bir şekilde geri çekmeden önce dilinin etrafında dönmesini izlemek...

Adamın ağzının kenarına bulaşmamasını umuyordu çünkü muhtemelen kendini mutfak tezgahının üzerine atıp yalayarak çıkaracaktı.

Zhao Sürüsü'nün baskıcı gözetimi altında yaşamak mutluluk hormonlarının üretimine hiç de uygun değildi. Ancak Juno'nun baskılayıcılardan uzak, en iyi hayatını yaşaması çok farklı bir omega idi.

Birdenbire vibratör koleksiyonunu genişletme konusunda çok güçlü hissettiğinde, ilaç içgüdülerini köreltmeden ne bekleyeceğine dair bir tür ipucu aldı. Isaac'in randevusuyla bu randevu arasında Ari'yle ikinci dersine girmişti. Orada oturup Ari'nin reklam filmlerinin storyboard'unu yapmasını dinlerken, o etkileyici ellerin sırtından aşağı kayarak kıcını avuçlamasının nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalışmak giderek zorlaşıyordu.

Sonra bir suçluluk duygusu geldi - başka bir sürü tarafından aktif olarak kur yapılırken Ari hakkında bu şekilde düşünmemeliydi. Bu da onun içine kapanmasına ve o hafta derslere pek katılmamasına neden oldu.

Ama şimdi ve burada, onu zor durumda bırakacak herhangi bir ahlaki ikilem olmadan, çok farklı bir hikâyeydi. Korkudan altlarına sıçmış olsalar da, hayalet turu ona ona dokunmak, çakırkeyif kokusunu içine çekmek ve karşılığında onu rahatça işaretlemek için bolca bahane vermişti. Onun üzerinde kendi kokusunun kokusunu almak tam bir afrodisyaktı.

Kıyafetlerinde olması yeterli değildi, dudaklarında, göğsünün pürüzsüz düzlemlerinde olmasını ve sikini yalamasını istiyordu. Ayrıca Miles'in onu izlerken bakışlarının kararmasına bakarak düşüncelerinden tamamen habersiz olmadığından da şüpheleniyordu.

Miles sonsuz bir rahatlıkla, "Hepimizin cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırdığını ve temiz çıktığımızı bilmelisiniz," dedi.

Arzusu, vızıldayan bir neon tabelanın sönmesi gibi bedeninden çıkıp gitmiş ve onu geçmişinin puslu sisinde bırakmıştı. En son Omega Köyü'ne ilk girdiğinde, Zhao Sürüsü'nün ısırıklarından daha fazlasını bırakıp bırakmadığını kontrol etmek için cinsel yolla bulaşan hastalık testi yaptırmıştı. O zamandan beri başka bir teste ihtiyacı olmamıştı. Bu sadece vücudunun istediği ama zihninin hazır olmadığı şeyler olduğunu hatırlatan acı verici bir şeydi.

Juno, sert ve harika derecede sıcak bir göğse doğru çekilmeden önce *Isaac'in bunu mahvettiğim için beni öldüreceğine* dair mırıldandığını duydu.

"Özür dilerim Juno, itmemeliydim."

"Hayır," diye başını kaldırdı Juno. Onun yüzündeki o suçlu ve sıkıntılı ifadeyi görmekten nefret ediyordu. "Üzülme. Şimdi fark ediyorum ki bu süreç muhtemelen bir mayın tarlasını taramaya

benziyor."

"Eğer çok fazla ya da çok zorsa-"

"En son NOC memurları beni kurtardıktan sonra cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaptırmıştım," diye açıkladı sesinin titrememesini isteyerek. "Bunu yapmam gerekiyor. Bunu yapmak istiyorum." Bu sürüyle sadece kısa bir süre geçirmesine rağmen Juno bir zamanlar siyah beyaz olan hayatının yavaş yavaş teknik renge dönüştüğünü hissediyordu. Son üç yıldır iyileşmek için kendini gizlemişti ama uzun süredir uykuda olan parçaları artık yaşamak için yanıp tutuşuyordu.

Birden aklına korkunç bir düşünce geldi. "Her şey senin için çok fazla değilse?"

"Asla," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ve onların da aynı şekilde hissedeceğini bilmek için diğerlerine sormama gerek yok." Miles kızın saçlarını şefkatle yüzünden geriye doğru taradı. "Farkında olmamız gereken başka tetikleyiciler var mı?"

Juno sessizce cevap vermeden önce bir an düşündü. "Havlamak yok. Herhangi bir acı yok, özellikle de vurmak ya da saç çekmek. Kapana kısılmış hissetmekten hoşlanmıyorum. Ve benden sunum yapmamı istemeyin."

"Tanrım, Juno." Miles onu kendine daha da sıkı çekti. O anın ağırlığına rağmen Juno, Miles'in kollarında kendini ne kadar güvende hissettiğini fark etmekten kendini alamadı.

Evin hızlı bir turu, daha ağır konulardan uzaklaşmak için iyi bir fırsat oldu. Miles'in kullandığı bazı terimler aklına yatmamıştı (asma katın bir makarna türü olmadığına hâlâ ikna olmamıştı) ama Miles'in evle ilgili tutkusuna bayılıyordu. İçindeki omega, tüm evin beton ve endüstriyel hissini yumuşatmak için her yüzeye minderler atmak için can atıyordu. Ama evin kusursuz bir şekilde tasarlandığını da kabul etmek zorundaydı.

Miles'in odası tertemizdi - beyazlar, griler ve mat siyah vurgulara sahip dokulu ahşap - ama aynı zamanda seyrekti. Ortasında bembeyaz bir yatak vardı ve arkasındaki beton duvarda koyu griye oyulmuş üç dikdörtgen oyuktan oluşan gömme raflar bulunuyordu. Evdeki diğer pek çok pencere gibi tavandan tabana bir pencere vardı. Miles, doğal ışığın ne kadar güzel geldiğini görebilmesi için gündüz gelmesi konusunda çok ısrarcıydı.

Bu onun ikinci bir randevu için balık avlaması değildi - içtenlikle onun penceresinden güneşin parıltısını görmesini istiyordu. Juno gülmemek için yanağının içini ısırdı.

Sağ duvarda muhtemelen bir gardırop vardı, gömme kulplara benzeyen şeylere bakılırsa, ama Juno nerede başlayıp bittiğini anlayamadı. Evin çoğu benzer bir renk paletine ve minimalist bir tasarıma sahipti (neyse ki birkaç yumuşak mobilya ve ev dokunuşu daha vardı) ama Miles'in odası bunu en uç noktaya taşıyor gibiydi.

"Miles..." Juno kapı aralığında durup onu izleyen adama dönmeden önce odaya bir kez daha baktı. "Bundan nefret ediyorum."

Bir kahkaha patlattı ve avucunun arkasına utangaç bir sırıtış sakladı. "Evet, bir omega'nın kabusu sayılır, değil mi?"

"İki yastığınız var ve bunlar tamamen işlevsel." Juno skandala uğramıştı.

"Isaac ve Everett kendi odamda ne istersem yapabileceğimi söylediler. Bunu, evle ilgili orijinal vizyonumda bir dizi değişiklik yapmamı istedikten sonra, sabahın üçünde gördüğüm ateşli bir rüyada tasarladım. İtiraf etmeliyim ki, içinde yaşamak tam bir kabus olurdu. Ama Tanrım, tasarım ödülleri kazanabilirdi," dedi, gözleri uzak ve rüya gibi büyüyordu.

Juno bir kahkaha atarak alnını sıvazladı. En alt rafa düzgünce dizilmiş bilimkurgu ve yüksek fantezi karışımı kitapları inceledi. Parmağının ucunda

toz. "Odan gerçekten her zaman böyle mi görünüyor?" diye alay etti.

Kapının çerçevesine yaslanmış, orantısız bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Şirin bir cevap mı yoksa dürüst bir cevap mı istiyorsun?"

Kitaplarının sırtlarını incelemenin ortasındaydı ve durakladı. "Dürüst cevap. Her zaman."

"Genelde Isaac'in odasındayım."

Juno kendini buzlu suya batırılmış gibi hissetti. "Ah."

"Aklından ne geçiyorsa Juno - yapma."

Miles ellerini ceplerinden çıkardı ve ona doğru yürüdü. Yüzünü kavrayacakmış gibi bir hareket yaptı ama fikrini değiştirdi ve onun yerine temkinli bir şekilde ellerini tuttu. Altın sarısı saçlarından birkaç tutam alnına doğru hafifçe döküldü ve Juno parmaklarını saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak etti.

"Senin göreceğ kadar şanslı olursam odamı temizlemem gerektiğini söyleyen oydu."

Omuzları gevşedi. "Öyle yaptı, değil mi?" Juno kaşlarını kaldırdı. "Yani genellikle... diyorsun?"

Miles uzaktaki duvara doğru yürüdü ve girintilerden birini hafifçe itti. Gardırobunun kapısı kayarak açıldı ve ortaya tam bir kaos çıktı. Muhtemelen bugünden önce odasında duran her şey şimdi içine tıkmıştı. Belli ki kıyafetler de vardı. Gerçi katlanmış değillerdi ama daha büyük nesnelerin arasındaki boşluklara sıkıştırılmışlardı. Eski planların ruloları. Havası inmiş bir T-Rex kostümü. Koleksiyoncu figürleri hala kutularında bozulmamıştı. Estetik açıdan güzel kitap raflarına sığmayan yüksek fantastik bir serinin kalan ciltleri.

Tehlikeli konfigürasyonda daha fazla tutulamayan yarısı boş bir kayganlaştırıcı şişesi yerinden çıktı, yuvarlandı ve ayaklarının arasında durdu. Müstehcen küçük bir hain.

"Bu-"

"Elbette öyle," diye sırtı utançtan eser kalmadan. "Seni korkuttum mu?" "Tam tersi, garip bir şekilde."

"O zaman Isaac'in sadece nevrotik olduğunu biliyordum." Miles bir elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü, yüz ifadesi ciddiydi. "Juno, burada isteniyorsun. Hepimiz tarafından," diye söz verdi. "Ve özellikle de benim tarafımdan."

Çok ciddiydi, ela yeşili gözleri samimiyetle parlıyordu. Ve o hafif ama sarhoş edici sangria kokusu - biraz turuncuilli kırmızı şarap. Karanlık bir yaz gecesi, çıplak omuzları öpen deniz havası, çekici ve vaatlerle dolu.

Ağızına hızlı bir bakış attıktan sonra baş döndürücü bir ortak nefesin ardından Juno'nun dudakları onunkilerle buluştu. Boğazının arkasından aç bir ses çıkardı ve Juno daha fazlasını istedi, başını eğdi ve vücutlarını birbirine yaklaştırdı. Yanağını avuçladığında ya da kolunu sırtının küçük kısmına dolayıp onu kendine çektiğinde yeterli gelmiyordu.

Juno başının döndüğünü hissederek soluk soluğa öpüşmeyi kesti. "Sadece bir tane daha," diye fısıldadı Miles, başparmağıyla çenesini tekrar yukarı kaldırdı ve onu tamamen tüketti. Şekerli şeftaliler havayı kokluyordu ve bacaklarının arasında kaygan bir havuz oluştuğunu hissedebiliyordu. Boğazından küçük bir inilti kaçtı.

"Neye ihtiyacın var güzelim?" Miles dudakları onunkileri hiç bırakmadan sordu. "BEN..."

"Hey." Adam geri çekildi ve kadın kendini eksik hissetti. "Rahatsız olduğun hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz." Başparmağı kızın yanağında hafifçe daireler çizdi. "İstediğiniz zaman hayır diyebilmenizi veya durmamızı isteyebilmenizi istiyorum. Daha önce bir, iki ya da yüz kez evet demiş olman önemli değil,

Tamam mı?"

Bunun ilk *rızaya dayalı* cinsel karşılaşması olduğunu fark etti. Sadece alan erkeklere alışkın olduğundan, ne istediğini merak etme şansı hiç olmamıştı. Ve şimdi kendisine sorulduğuna göre, kendini kaybetmişti.

Tanrım, berbat durumdaydı.

"Daha fazlasını istiyorum..." Utanarak yere baktı. "Ama ne istediğimi bilmiyorum," diye fısıldadı, onun gözleriyle buluşamıyordu.

Adam kızın burnunun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdu ve kızın endişesi azaldı. "Benimle yatağa oturmak ister misin? Sana son derece ortalama bir yastık sunabilirim."

Juno kıkırdamasını Miles'ın göğsüne bastırdı ve başını salladı. Miles duraklayıp arkasına geçmeden önce onu yatağın kenarına kadar götürdü. Miles kollarını beline dolayıp boynuna sokulduğunda Juno bir iniltiyi bastırdı. "Ya da yastığın olabilirim," diye mırıldandı.

Adamın yatağa oturuşunu, bir dirseğini arkasındaki rafa dayayışını ve çocuksu yüzündeki tembel gülümsemeyi izledi. Mıknatıs gibi çekilen Juno kendini bir adım öne çıkarken buldu, elini tutup bacaklarının arasına oturması için ona rehberlik etmesine izin verdi.

Dokunuşu hafif ve alaycıydı. Kollarından aşağı yukarı, kalçaları boyunca, boynuna ve omuzlarına nazıkçe masaj yapıyordu. Yanağına, çenesine, kulağının kabuğuna öpücükler kondurdu. Elbisesinin eteklerini avuçladı. Beline dolanana kadar yukarı kaldırdı. Şeftali kokusu çiçek açtı, çöktü ve Miles'ın parlak ekşiliğiyle eridi. Böyle tutulmak, sevilmek, zevk almak bir uyuşturucu gibiydi, omega arka beyninin her yerinde sinapsları alevlendi. Dudaklarından küçük, çaresiz bir inilti kaçtı.

"Biraz daha ister misin, güzelim?"

"Gelmem gerek," diye boğuk bir ses çıkardı.

Parmağının çıplak yarığından ilk geçişi heyecan vericiydi. Adam *ıslak ıslak* inlerken kalçaları istemsizce kıpırdandı ve ardından omzuna bir dizi küfür yağdı. Çileden çıkarıcı sekiz rakamının izini sürdü. Klitorisinin etrafında dönüyor, tekrar klitorisinin etrafında dönmeden önce daha fazla ıslaklık toplamak için girişine dalıyordu.

Alay edilmeye daha fazla dayanamayarak, bir sonraki aşağıya doğru inişinde kalçalarını öne doğru itti ve tatmin olmuş bir iniltiyle parmaklarının üzerinde kendini becerdi.

Miles onun göğsünü avuçladı, başparmağını meme ucunda gezdirdi ve ondan bir inilti çıkardı. "Bu muhtaç küçük amcığ doldurmam çok mu uzun sürdü?" Üçüncü bir parmak ekledi ve onları kıvırdı, omurgasına beyaz sıcak kıvılcımlar gönderen lezzetli bir baskı uyguladı.

Artık sadece bacaklarının arasında oturmuyor, adamın kucağına doğru çekiliyordu. Bir eli karnının üzerindeydi ve kıcı doğrudan adamın sertleşmiş ereksiyonunun üzerine yerleşirken tüm sırtını adamın göğsüne bastırıyordu. Adamın parmaklarının sırlıklam olmuş amına girip çıkarken çıkardığı ses son derece müstehcendi.

"Aman Tanrım." Diğer eli de ilkin katılarak klitorisinin üzerinde çılgınca daireler çiziyordu. Juno'nun yumrukları sıkılmıştı - biri yatak örtüsünde, diğeri Miles'ın saçında - bacakları titremeye başladı.

"Sikeyim evet." Elleri cezalandırıcı hızını sürdürürken Miles onun kulak memesini dudaklarının arasına aldı. "Yatağımın altını üstüne getir güzelim."

Juno inledi, kalçaları orgazmını sürerken parmaklarına karşı gıcırdadı, gıcırdadı, gıcırdadı. Adam onu her dalga boyunca becerirken, vücudu sonsuza dek zevkle gergin bir şekilde askıya alınmış gibi hissetti. Elleri ancak vücudu gevşediğinde durdu. Adamın parlayan parmaklarını dudaklarına götürüp yalayarak temizlediğini belli belirsiz fark etti.

"Ben öldüm. Beni öldürdün," diye mırıldandı Juno, adam gülerek onun saçlarını öperken.

Hissetme yavaş yavaş uzuvlarına geri döndü ve Miles gibi derisinin altında karıncalanmalar hissedebiliyordu.

Parmak uçlarını hafifçe kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Çok geçmeden adamın sırtına bastırıldığı sert uzunluğunun farkına vardı ve yüzünü ona döndü.

"Peki ya..." Adamın gömleğinin ters yakasına baktı ve hâlâ fermuarlı olan pantolonundaki etkileyici çadıra göz attı. Tanrım, onun kollarına gelmeden önce üzerinden bir şey almayı bile başaramamıştı.

Miles kıkırdadı ve elini kızın saçlarının arasına sokarak onu kendine çekti. "Bu gecenin senin için olmasını istiyorum," dedi ağzının kenarına hafif bir öpücük kondurarak. Miles kulağına fısıldayabilmek için burnunun ucunu yanağında gezdirirken kadın ürperdi. "Yine de seni eve götürdüğüm anda elimden geleni ardıma koymayacağımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Juno çekingen bir elini onun kalçasına koydu ve kısık kirpiklerinin arasından ona baktı. "Görmek istiyorum."

Miles uzanıp gömleğinin bir düğmesini açarken onun bakışlarını tuttu. Kadının nefes alışları, ortaya çıkan her santimlik tende sığlaştı. Elleri çıplak karnından aşağıya doğru inerek bel bandının üstünden dışarı fırlayan boxer'ının bandında durdu. "İstediğin bu mu?" Hızlı bir hareketle pantolonu çözüldü ve parmakları altına kaydı. Adam, kumaşın işkence edercesine görüntüyü gizlediği aletini kavrarken Juno dudağını ısırdı. "Seni düşünürken ne kadar sertleştiğimi görmek için mi?"

Bir saniye daha dayanamayarak uzandı ve adamın boxer'ını ve pantolonunu indirdi. Juno bakmadan onları arkasına fırlattı ve televizyonun köşesine mükemmel bir şekilde düştüğünde Miles homurdandı. Aşağı baktı ve ilk düşüncesi garip bir şekilde onun horozunun güzel olduğuydu - çok kalın ya da çok uzun değil. Sadece mükemmel, sıcak ve tembelce hareket eden yumruğunun içinde sert. Daha önce hiç düğümsüz bir sık görmemişti ve bunu güven verici buldu. Bu bir tanımlama değildi. Onlar sadece Miles ve Juno'ydu, birbirleri için çaresiz ve açıldılar.

"Göster bana," dedi, özlemini gizleyemiyordu.

Onun yerine eğildi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha. O da onu öptü ve boynu boyunca daha fazlasıyla ödüllendirildi. Tüm bu kolay şefkat onu bağımlısı yapıyordu. Miles iki parmağını kızın ağzına koyarak alt dudağını hafifçe aşağı doğru çekti.

"Alabilir miyim?"

Juno itaatkâr bir şekilde açıldı, kendini onun üzerinde tadarken sessiz bir inilti kaçtı. Onun ucunda parlayan sedefli precum boncuğuna baktı ve dili içgüdüsel olarak parmaklarının etrafında döndü.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun."

Juno arkasına yaslanıp sikini tekrar eline alıp bu sefer daha sıkı kavrarken parmakları parlıyordu. Juno gözlerini kapadı ve kadının tükürüğü sikini kaplarken inledi, yumruğunu sikerken kalçaları yukarı kalktı. "Kendimi utandıracağım. Şimdiden çok yaklaştım," dedi dişlerini sıkarak.

Onu ne kadar hızlı boşaltabilirdi? Onu çıldırtmak istiyordu. "Bunun yardımı olacak mı?" diye sordu masumca, bir bacağını onunkinin üzerine atıp kalçalarına binerken. Başının her iki yanına yaslanarak kalçalarını yukarı kaldırdı ve damlayan yarığını tek bir yumuşak hareketle onun boyunca kaydırarak taşaklarından kızgın kırmızı ucuna kadar kapladı. "Siktir," diye küfrederek başını duvara vurdu. "Oh, lanet olsun."

Eli bulanıktı ve vücudundaki her kas gergindi. Başını aşağı eğdi ve boynuyla omzunun birleştiği yere sıcak, ağzı açık bir öpücük kondurdu.

"Çok sert boşalıyorum, Juno. Kutsal ş-"

Miles'in parçalanışını izlemek şimdiye kadar gördüğü en ateşli şeydi. İnlerken döller fışkırıp karnını ve göğsünü kapladı, eli yavaş yavaş boyu boyunca ilerledi. Herkülvari bir çaba gibi görünen bir şekilde, başını eğerek dudaklarıyla buluştu ve onunkiyle birlikte yere yığılmadan önce iffetli bir öpücük aldı.

kolları ve bacakları bir denizyıldızı
gibi yayılmıştı. "Şimdi ölü olan
benim."

Juno onun yanına kıvrıldı, burnunu omzuna dayadı ve onun lezzetli, sıcak narenciye ve şarap
kokusunu içine çekti. Aynı zamanda güçlü bir şekilde onun kokusunu da alıyordu ve bu son derece
tatmin ediciydi.

"O zaman diğerlerine birlikte musallat oluruz," diye karar verdi ve Miles'ın derin kıkırdaması ve
parmaklarının onunkilere dolanmasıyla ödüllendirildi.

OLLIE

Miles'tan Juno'nun tetikleyicilerini duymak Ollie'yi daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde öfkeliendirdi. Öne doğru eğildi ve içindeki duygu girdabını anlamaya çalışırken parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Ollie göz kapaklarına bastırarak kafasındaki çınlamayı hafifletmeye çalışarak sordu. Bir şeye vurması mı yoksa kusması mı gerektiğini bilmiyordu. Isaac ve Everett'e şöyle bir bakınca onların aynı ikilemi yaşamadığını anladı. Gözleriyle sessiz bir konuşma yapıyorlardı.

*Cinayet
mi? Tabii
ki cinayet.
Güzel.*

Miles üzgün bir şekilde gülümsedi, "Bu benimle ilgili değil. Ben sadece onun için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum."

Bu onun için her şeye yeniden odaklanmasını sağladı. Bunu yapabiliirdi. İntikamı ve kan pınarlarını Isaac ve Everett'e bırakabilirdi.

"Randevumuz için onu nereye götürmek istediğimi biliyorum."

"Hayvanat bahçesine mi gidiyoruz?" Juno heyecanla ona döndü, sonra ifadesi değişti. "Daha önce hiç hayvanat bahçesine gittiğimi sanmıyorum. Ailem beni hiç getirmede. Muhtemelen zaman ve para kaybı olacağını düşünmüşlerdir." Yarım ağızla iç geçirdi.

"Burada istediğin kadar zaman ve para harcayacağız." Ollie, Juno'nun onu şimdiden nasıl parmağında oynattığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Güçlerini iyilik için mi yoksa kötülük için mi kullanacaktı?

Derin düşüncelere dalmış gibi yaparak çenesine vurdu. "Peki ya hediyeelik eşya dükkanındaki tüm oyuncakları istersem?"

Ollie telefonunu çıkardı. "O zaman bir kamyon kiralamayı ayarlamalıyım. Sence bizi otoparkta beklemekten memnun olurlar mı?" diye sordu, Juno çığlık atarak ellerini telefonundan çekip durmasını söylerken.

Onun bunu gerçekten yapmayacağını düşünmesi komikti.

Juno zıplayarak ana kapıdan içeri girdi ve dev fil heykelini gördüğünde nefesi kesildi. Kollarını devasa bir bacağa dolayarak "Fotoğraf çek!" diye bağırdı.

Ollie fotoğraf makinesini hızla yüzüne doğru kaldırdı. "Bunu bildiğinden emin değilim ama buranın

geri kalanı

gerçek hayvanlarla dolu," diye dalga geçerken kız dilini ona doğru uzattı. *Klik*. Mükemmel.

Farklı patikalarda ilerlerken Ollie kısa süre sonra Juno'nun saf ve filtresiz neşesinin onda bağımlılık yarattığını fark etti. Aslında tehlikeliydi.

"Aman Tanrım, bu mirketlerin bu kadar sevimli olmasıyla başa çıkamıyorum! Onları cebime koymak istiyorum!"

Bir çeşit mirket besleme programı var mıydı?

"Bak, şu koalanın sırtında minicik bir bebek var. Ben öleceğim."

Başka koalaların hamile olup olmadığını öğrenmeli ve bir sonraki ziyaretlerini doğumdan sonraya mı bırakmalı?

"Ollie, zürafanın bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum! Bu inanılmaz!"

Onu muhafazaya sokmak için bir şeyler ayarlayabilir mi? Bundan daha fazla yaklaşamazsın herhalde?

Daha sonra çok aptalca bir düşünce olduğunu fark edeceği şeyi dile getiremeden Juno parmak uçlarına sıçradı ve heyecanla işaret etti. Bu hareket bol tişörtünün yukarı kalkmasına ve kısa bir an için çıplak, dar belinin ortaya çıkmasına neden oldu. Ollie kendini ilk kez bir ayak bileğini gören Viktorya dönemi lordu gibi hissetti.

Ama en sevdiği fotoğraflar kelebek kafesinin içinden geliyordu. O narin, güzel yaratıkların, renkli küçük uydular gibi etrafını sararak, onun içinde bir ruh akrabılığı hissettiğine yemin ederdi.

"Ollie, gel de bak," diye fısıldadı, bir tanesi uzanmış koluna konarken inanılmaz derecede hareketsiz duruyordu. Adam yaklaştı ve kızın altın güneş ışığıyla yıkanan ışıltılı gülümsemesine baktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Sabah boyunca elleri kazara beş kez birbirine sürtünmüştü ve adam neredeyse en az iki kez onu tutmaya çalışmıştı. Ayrıca, dev kaplumbağaya daha iyi bakmaya çalıştığı ve ona yaslandığı zaman, vücudunun tüm sağ tarafı aniden sol tarafına bastırdı. Sonrasında kolu uzun süre karıncalandı ve en az bir dakika boyunca şeftalilerle kafayı buldu.

Belki *Miles*'ın ilerlediği gibi ilerlemiyordu ama yine de. Onlar için doğru hissettiriyordu.

"Bir su samuru mu?"

Juno çenesinin altında gururla sergilediği eskiz defterine baktı ve tekrar ona döndü. "Evet. Bak ne kadar tatlısın!"

Tamam, belki de su samuru olmak o kadar da kötü değildi. Juno onun gözlüklerini, çillerini ve bir tutam siyah saçını küçük tüylü şeyin üzerine çizmişti ve Ollie bile benzerliğin esrarengiz olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ollie'nin organize ettiği piknik öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı, yerli bir sakızın benekli gölgesine yayılmışlardı. Juno yastıkların çoğuna dayanmış, Ollie ise tek bir yastıkla yetinmek zorunda kalmıştı.

Başka türsünü istemezdi. "Peki ya diğerleri?"

Juno kalemini çenesine vurdu, bir an için düşüncelere daldı. İlham geldiği belliydi ve çizmeye başladı. Ollie bakmaya çalıştı ve bölgesel bir tıslama aldı, bu yüzden güldü ve onun yerine üzümli besledi. Bu haliyle akıl almaz derecede güzeldi, odaklanmıştı ve sevdiği şeyi yapıyordu. Ollie kamerasını kaldırdı ve tam da kızın dili ağzının kenarından dışarı çıktığında fotoğrafı çekti.

En İyi Film dalında birinciydi.

"Bitti!" diye gururla ilan etti ve kitabını çevirdi. Ollie su samuruna katılan üç figüre bir kez baktı ve kendini kaybetti.

"Ev, Ev olarak mı?"

"Süper kaslı alfa kanguru mu? Kesinlikle öyle." Tıpkı Everett gibi gününüzü mahvetmeye hazır görünüyordu.

Hatta adamın inanılmaz büyüklükteki kollarına dövmelemler bile çizmişti.

"Ve Miles da daha önce yemek çalıp kaçarken gördüğümüz maymun. "Kapuçin maymunu," diye sevecen bir şekilde cevap verdi Juno, küçük beyaz yüzlü maymuna

Miles'ın alametifarikası olan bol keten gömlemleri başında sevecen bir evcil hayvan.

Ollie, Isaac'in mükemmel bakımlı kirli sakalı ve alnının üzerinde kıvrılan tek bir tutam saçıyla kara panteri işaret etti. "Ve Isaac de dalga geçemeyeceğimiz şık, zirve bir yırtıcı. Doğru görünüyor."

Juno boş boş onun parlak kürküne daha fazla gölge eklerken burnunu çekti. "Sanırım onu başka bir şey olarak çizmeye çalışsaydım kalemim kendiliğinden kırılırdı."

Gerçekten yetenekliydi - her hayvanın tam olarak kim olduğunu hemen anlamıştı. Sadece bu da değil, inanılmaz derecede hızlıydı. Evet, kabaydı ama fikir kavramsallaştırılandan daha fazlasıydı.

"Karakter tasarımcısı mı olmak istiyorsun? Ya da belki bir storyboard sanatçısı?" Ollie ona düşüncesizce sordu. "Ürkütücü çizimlerinle bir sanatçı olarak da geçiminizi sağlayamayacağınızı düşünmediğimden değil. Kötü anlamda ürkütücü demiyorum, güzel ve şaşırtıcı anlamda. Biliyorsun, senin bu hakkını tamamen destekliyorum..." Juno'nun bocalamasını izlerken yüzünde beliren şaşkın ifadeyi fark edince sözlerini yarıda kesti. Ollie tekrar başlamaya çalıştı ama Juno onun açık ağzına bir çilek sıkıştırdı.

Cevap verirken kalemı sayfa boyunca detaylar eklemeye devam etti. "Sanat yönetmenliği dersimde bu hafta biraz storyboard üzerine konuştuk aslında. Bu konuda bir kariyer yapmak istediğimi biliyorum." Sayfasını belli belirsiz işaret etti. "Ama istikrarlı bir şey istiyorum. Bana en çok neyin yakışacağından hâlâ emin değilim. Bu yüzden SCCA'da çalışmayı umuyorum."

"Bazı ticari işler yaptım. İyi para kazandırıyor ve istikrarlı." Ollie bir krakeri jambon ve brie ile doldurdu ve dudaklarına götürdü. Kadın neredeyse dalgın dalgın yerken alfa arka beyni zevkle mırıldandı. "Bazen referans olarak storyboard'ları alıyorum. Bunlar genellikle ajansın müşteriyle fikir alışverişi yapmasına yardımcı olmak için hazırlattığı şeylerdir. Yani, sınırları zorlayan bir sanat çizmiş olmazsınız."

"Oh, bu beni hiç rahatsız etmiyor. Kendi zamanımda istediğimi çizebilirim. Faturalarımı ödeyebilmek istiyorum."

Ollie, Juno'nun sürülerine katılırsa faturaları ödeme konusunda *asla* endişelenmek zorunda kalmayacağını söylemek istedi ama yapmadı. Onun içindeki kararlı ateşi görebiliyordu, bağımsız olmak ve kendi yolunu çizmek istiyordu. Bunu ondan asla esirgemeyecekti.

"Hızlısın, çalışman net ve detaylı. Bu işi yapmaman için hiçbir neden yok." Ollie çok mu ileri gittiğinden emin değildi. "Eğer bu konuyu araştırmak istersen bazı bağlantılarım var."

Elini Ollie'nin elinin üzerine koydu ve Ollie kalemin elini hafifçe çizmesini umursamadı bile. Ollie onun şeker kokusunu sonsuza dek üzerinde istiyordu. "Çok tatlısın, Ollie. Teşekkür ederim. Bunu kesinlikle düşüneceğim."

Çizimine tekrar baktı ve ciddi bir hata olduğunu fark etti.

"Kendini de eklemelisin."

"Öyle mi?" diye kekeledi, onun gözleriyle tam olarak buluşamıyordu. "Peki ben ne olacağım?"

Zihninde akla gelebilecek her kabarık sevimli şeyin milyonlarca permütasyonunu geçirdi, zihni yeni yürümeye başlayan bir çocuğun doldurulmuş hayvan koleksiyonunu andırıyordu.

"Bir köpek yavrusu. Hayır, bir kedi yavrusu. Hayır, bir tavşan! Kahretsin, ama kuşlar da çok sevimli. Yavru civciv, yavru baykuş, yavru penguen..."

"Burada bir tema seziyorum."

"Bir yılan bile olabilirsin ve bahse girerim şimdiye kadar gördüğüm en sevimli küçük tehlike eriştesi gibi görünürsün."

"Tehlike... erişte?"

"Biliyorsun... çünkü," diye devam etti Ollie, tıslamadan ve parmaklarıyla onu ısırmadan önce koluyla sürünme hareketi yaparken. Kız ona inanamayarak baktı ve Ollie onun kalkıp kaçmak üzere olduğundan emindi (Ollie bunu tamamen anlayacak ve onu hiç suçlamayacaktı) ama bunun yerine kız harika bir kıkırdamaya başladı.

Konuşurken yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Yılan olma fikri hoşuma gidiyor."

Ollie bir sonraki sözlerinin nereden geldiğinden emin değildi ama bunu söylemenin çok önemli olduğunu hissetti. "O zaman bir yılan olmalısın. Zehirli ve korkutucu bir yılan olarak kendini daha güvende hissetmeni sağlayan bazı şeyler yaşadığını biliyorum ama bilmeni isterim ki, eğer bir parçan sevimli ve yumuşak bir şey olmak istiyorsa, o zaman sen de olabilirsin. Ama ne olursan ol senden hoşlanıyorum ve eminim seni nasıl kucaklayacağımı bulabilirim."

Juno'nun gözleri sayısız duyguyla parıltıladı. "Bunun sadece bir çizim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kadının elinden düşen kalemi dikkatlice tekrar parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Tabii ki."

Ollie onun çekilişini izledi ve onu öpme isteği içinde kontrolsüzce büyüdü. Kendini daha fazla tutamayarak ona doğru eğildi ve gözleri kapanmaya başladı. Juno keskin bir nefes aldığında tüm vücudu dondu, nefesi korkuyla kekeliyordu.

Siktir. Siktir.

Özür dileme telaşıyla birbirlerinin üzerine konuştular.

"Özür dilerim Ollie, öyle demek istemedim-"

"Hayır, özür dilerim yapmamalıydım, çok erkendi ve bunu bilmeliydim-"

Juno net bir sesle Ollie'nin kendini suçlayan konuşmasını kesti. "Seni istiyorum Ollie. Bütün gün beni öpmeni istedim."

Beyni kısa devre yaptı.

"Sanırım o kelebek daha önce koluma konmasaydı ben de konardım."

Ve bunca zamandır o kelebeğin bir arkadaş olduğunu sanıyordum. İhanet!

"Az önceki tepkim seninle ilgili değildi. Yemin ederim. Eskiden alfalara karşı zihinsel bir engelim olduğunu umursamazdım. Ama şimdi bundan nefret ediyorum." Hayal kırıklığı içinde elbisesinin eteklerini yumrukladı. Adam nazikçe ellerini tuttu ve kumaşın kırıklığını açtı.

"Evet, ben bir alfayım," diye kabul etti. "Ama aynı zamanda Ollie'yim." Onun görmesini nasıl sağlayabilirdi? Onun çizdiği su samuru versiyonunu işaret etti. "Su samurlarının el ele tutuşarak uykuya daldıklarını biliyor muydun? Böylece suda birbirlerinden uzaklaşmazlar. Bu şimdiye kadarki en iyi şey değil mi? Sanırım seninle istediğin kadar el ele tutuşmaktan mutlu olurum."

Telefonunu çıkarıp ona su samuru videoları göstermeye başlama isteğine karşı koydu. "Çok kötü bir şekilde söylemeye çalıştığım şey şu: Ben bir alfa olsam ve sen de kokusu beynimi aptallaştıran bir omega olsan da, seni istememin nedeni bu değil. Sen beklemeye değersin."

Ollie'nin beklemesi çok uzun sürmedi. Bir an konuşuyordu, sonra Juno kollarını onun boynuna dolamıştı. Dudakları nihayet Ollie'nin dudaklarını bulmuştu ve Ollie'nin kalbi neredeyse her şeyin ne kadar doğru olduğunu hissetmekten patlayacaktı. Elleri Juno'nun beline dolandı ve birbirlerinden yudumlar alırken nefesleri birbirine karıştı, her geçen saniye başları daha da dönüyordu.

Ollie bir zamanlar mutluluğunun bağımlılık yaptığını düşündüyse de, bu hararetin yanında hiçbir şeydi.

duygusallık. Onun için gitmişti. Kesinlikle bu kız için gitmişti.

"Bu..." Söyleyecek söz bulamadığı için gözleri dalgalandı. Onun yanağını okşadı, tatlı ve samimi bir okşayış. "Sen harikasin. Beni tekrar öp."

Zengin karamel şekeri canlı espresso ile birleşirken Ollie eriyen omegayı tekrar kollarına aldı.

EVERETT

Everett buraya daha önce de gelmişti. "Burası" omega kur yapma yeri.

Adı Emma'ydı ve tanışmaları bir filmde fırlamışçasına büyüleyiciydi. Noel'den birkaç hafta önceydi, bir mağazanın karmaşası içindeydi. İkisi de son tıraş hediye setine uzanmış, elleri birbirine değmişti.

"Ah! Çok özür dilerim. Siz devam edin," dedi nazikçe. "Kardeşıme başka bir şey getirebilirim." Gözleri hızla ona uzaktan eşlik eden alfaya kaydı.

"Hayır, o senin. Israr ediyorum." Everett hayıflanarak çenesini kaşıdı. "Başbakan'ım ona ne alırsam alayım nefret edecek zaten."

Kıkırdadı ve zarif parmaklarıyla kibarca ağzını kapattı. "Kimsenin seni hayal kırıklığına uğratacağını sanmıyorum." Bakışları kasıtlı bir şekilde onun üzerinde gezindi, yüksek boyunu ve omuzlarının genişliğini değerlendirdi. "Ya da senin birinci sınıf biri olmadığını," diye ekledi, gül ve botanik kokusu adamın başını döndürüyordu.

Koku uyumu.

Ateşli kızıl saçlarını omzunun üzerinden savururken parmaklarını rahatça dekoltesinin üzerinde gezdirdi ve Everett'in başka hiçbir şeye odaklanamamasına neden oldu.

Emma büyüleyiciydi ve onu takip eden kasırga randevuları bir rüyaydı. Everett her etkileşimden çiçek bahçelerini hayal ederek ayrılıyor ve her gece onun kocaman göğüsleri ve inanılmaz derecede gür kıvrımlarını düşünerek mastürbasyon yapıyordu. NOC'un galalarındaki felaketlerden sonra Everett imkansızı başardığından çok emindi - tesadüfen mükemmel omega'yı bulmuştu. Sonunda onun ateşini düşürmesine yardım etti ve bunu hayatlarının geri kalanında onun için yapmak istediğini biliyordu.

İşler hızlı ilerledi ama bunun nedeni *haklı* olmalarıydı.

Emma'yı eve getirene kadar. Sorular ilk başta zararsızdı. Isaac ve Miles ne zamandır birlikteydi? Sonra dikkat çekmeye başladılar. Sürülerinde bir beta olması garip miydi? Sürülerin geleneksel olarak sadece alfalardan oluştuğunu biliyor muydu? Isaac bir omega alırsa Miles ayrılır mıydı? Sonunda Isaac ve Miles ile bir sorunu olup olmadığını açıkça sorduğunda, sadece "Bence bir omega sürünün merkezinde olmalı" dedi.

Isaac Rivera'yı hiçbir şey geçemedi, bu yüzden Everett konuşmak için kenara çekildiğinde pek şaşırmadı.

"Eğer o senin omega'nsa ve onunla birlikte olmak için ayrılmak istiyorsan, bunu anlarız."

Everett iki farklı yöne çekilmekle başa çıkamayarak hemen öfkeleni. "Ne yani, omega'mı buldum ve artık beni süründe istemiyorsun, öyle mi?" diye çıkıştı.

Isaac her zaman yaptığı gibi onun içini gördü. "Söylediğimin bu olmadığını biliyorsun. Bu

altınızda. Bizim altımızda." Everett onun gözlerinin içine bakamadı, iyice azarlanmıştı.

Rivera sürüsüne 13 yaşında evlatlık verildiğinde (yetim, dünyaya kızgın ve hayatının en büyük büyüme hamlesinin eşiğinde olduğundan habersiz), Isaac ile neredeyse anında yumruk yumruğa kavga etmişlerdi. Babalarının boktan siva işi yüzünden duvardaki delikleri hâlâ görebiliyordu.

Kavgalar neredeyse her gün devam etti, ilişkileri çıra gibiydi ve algılanan herhangi bir hafiflik, maç. Isaac'ın kafa derisinden kanlar akmasına neden olan acımasız bir kavgadan sonra Everett, Isaac'ın ailesine neden hâlâ onu evden atırmadığını öğrenmek istedi. 15 yaşındaki Isaac gözlerinden kan akarak ve Everett'in genç kulaklarına gök gürültüsü gibi gelen bir sesle cevap verdi. "Hayatımızın her lanet günü birbirimizi dövsek bile sen yine de benim kardeşim olursun. Yarın görüşürüz, göt herif."

İşte o zaman Everett, Isaac'ın en iyisi olduğunu anladı.

Everett'in kararsızlığı yılbaşı gecesini mahvetti. Emma'yı getirdi ve Emma, Isaac ve Miles'ın sevgi gösterilerine karşı korkunç derecede kaba davrandı. Bundan nefret etti. O kadar nefret ediyordu ki boğazında safra birikmişti. Nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Tanıdığı Emma bu değildi ve birlikte güldüğü ve yatakta tuttuğu omega ile bu sapkın olanı bağdaştıramıyordu.

Everett ondan ayrılmasını istedi ve iki aydan kısa bir süre sonra Page Slick'te geleneksel, heteronormatif bir alfa sürüsüne bağlı olarak ortaya çıktı. O zamandan beri Everett için sadece kısa ömürlü beta bağlantıları olmuştu.

Juno ile bu sefer farklıydı. Daha kötüydü.

Bugünlerde sürülerle eşleşen çoğu omega gibi o da onlara Ulusal Omega Komisyonu aracılığıyla gelmişti. Kız onun koruyucu içgüdülerini deli gibi tetiklemiş olsa da, bunun tesadüfi bir bağlantıdan ziyade hayatta kaldığı şeylerden kaynaklandığını biliyordu. Kesinlikle Emma'yla olduğu gibi bir koku uyumu içinde değillerdi. Tanışmalarını berbat etmişti ve Emma'nın ondan hoşlandığından bile emin değildi. Kadınların kendisine ilgi duymasına alışmış olan kibri bu sefer iyice kırılmıştı.

Kendini gerçekten boyunu aşmış hissediyordu.

Ve şimdi onu bir randevuya götürmek zorundaydı.

Bir yemek kamyonu parkındaydılar, etrafları lezzetli kokular, güzel ışıklar ve canlı müzikle çevriliydi. Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü Everett her sohbet başlatıcısını cırtlak bir şekilde durdurmanın bir yolunu bulmuştu.

"Buraya sık gelir misin?" "Hayır."

"Burayı nereden duydun? Ortama bayıldım." "Oh sadece... etrafta."

"Peki, ne yemek istersin?" "Sen ne istersen."

Gerçekten bir hediye idi.

Anlaşılır bir şekilde sinirlenen Juno ayağa kalktı ve daha iyi görebilmek için her kamyonun tabelasına baktı.

"Neden farklı kamyonlardan denemek için bir sürü şey alıp burada buluşmuyoruz?"

"Hayır." Juno onun sert ses tonu karşısında irkildi ve Everett aceleci tepkisinden hemen pişman oldu.

"Yani,

Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bu güvenli değil."

Ona deliymiş gibi baktı. O deliydi. "Hafta içi bir gece, etrafta fazla insan yok. Sorun olmaz."

Onun etrafta tek başına dolaşmasına, yabancı satıcılarla konuşmasına izin vermenin vücudundaki tüm alfa içgüdülerine aykırı olduğunu nasıl açıklayacaktı? Neden bu mekânı seçmişti? Köpek dostu olduğunu görmüş ve Juno'nun bunu sevimli bulabileceğini düşünmüştü. Yiyecek bulmanın lojistiğinin kan basıncını tavana vurdurmasına aldırmadı. Ayrıca, şu anda burada sadece bir köpek vardı ve o da psikopat bir havlayandı.

Delice ve mantıksız davranıyordu ve bunu biliyordu. Ama onun güvende olmasına ihtiyacı vardı. Bu yüzden orada oturdu, sessizlik aralarında uzarken ona cevap veremedi.

"Koku beni işaretle."

Everett onun çenesini meydan okurcasına kaldırışına baktı. "Ne?"

"Koku beni işaretler. Eğer seni daha iyi hissettirecekse. Sonra ayrı ayrı gideceğiz, bir sürü şey sipariş edeceğiz, siparişiniz hazır olduğunda yanan ve vızıldayan çağrı cihazlarını geri getireceğiz ve ben *tam* burada otururken sen onları almaya gidebilirsin, böylece beni her zaman görebilirsin."

Ona tahammül ettiği için lanet olası bir azizdi.

"Mantıksız davrandığımı düşünmüyorsun, değil mi?" Everett çenesini tutarak gökyüzüne baktı ve onu öldürmenin hapse girmeye değmeyeceğine dair bir şeyler mırıldandı.

"Tabii ki mantıksız davranıyorsun," dedi onu yaşatmaya karar verdiğinde. "Ama bunun senin için önemli olduğunu söyleyebilirim ve bunu yapmak bana hiçbir şeye mal olmuyor, o yüzden... hadi. Koku işaretle beni." Juno ellerini kalçalarına dayamıştı. Everett, Juno'nun dudaklarındaki o küstah ifadeyi öptüğünde, cesaretinin ne kadar çabuk eriyeceğini merak ediyordu.

Tamam, bu kesinlikle kilit altında tutması gereken bir düşünceydi. Zaten onun mantıksız olduğunu düşünüyordu. Listeye şehvet düşkünlüğünü de eklemeye gerek yoktu.

Ayağa kalktı, Juno'nun üzerinde yükseldikçe aralarındaki boy farkı daha da belirginleşiyordu. Juno tüm bu süre boyunca onun bakışlarını inatla korudu. Yavaşça, kasıtlı olarak, parmakları saçlarına dolanana kadar elini çenesinin kıvrımı boyunca kaydırdı. Başparmağı çenesinin dibini buldu ve yüzünü hafifçe çevirdi. Yanak yanağa, kaba kirli sakal saten tene; okalıptüs, taş meyvesi ve derin bir nefes.

Bu bir hataydı çünkü tuzağa düşmüştü. Yeni koparılmış bir şeftali, dişleri kadifeyi yararak tatlı, ekşi eti tüketiyor. Bir bağ, bir antlaşma, iki ruhu birbirine bağlayan vaat edilmiş bir iplik. Sulu kayganlık titreyen bir kalçadan aşağı akıyor, dili için yalvarıyordu.

Ne oluyor lan? Onun kokusuna ilk ya da ikinci kez böyle tepki vermemişti. Ama bu sefer o kadar canlıydı ki, bir anı gibi hissetti.

Ya da bir önsezi.

Everett aniden geri çekildi. "Bu kadar yeter," dedi huysuzca, kafasını hafifçe sallayarak sisi dağıtmaya çalışıyordu.

"Tamam," diye yanıtladı Juno parlak bir sesle. "Ben satay şiş alacağım! Ooh, acaba ekstra fıstık sosu isteyebilir miyim?..."

Arkasında bıraktığı sarsılmış alfanın tamamen farkında olmadan onun uzaklaşmasını izledi.

Juno çenesini ellerine dayamış, avuç içleri masanın üzerinde düz bir şekilde durmuş, devasa kâğıt yığınının bakıyordu.

biriktirdikleri çağrı cihazları. Yüzü o kadar yakındı ki şaşı olacaktı. "Hangi çağrı cihazının hangi kamyonu takıldığını bile hatırlıyor musun?"

Everett'e ters ters baktı ve her bir çağrı cihazını işaret etti.

"Souvlakis, köfte, şiş, patates kızartması ve ıstakoz ruloları," diye tek bir duraklama bile olmadan saydı. Ardından manyak gibi sırtırken pençeye benzeyen parmaklarını büktü ve dişlerini bir gremlin gibi gıcırdattı. Everett biraz tahrik olmuştu ve kafasını muayene ettirmesi gerektiğine karar verdi.

Yüklü patates kızartmaları çılgınca titremeye başladı, tüm yığının çökmesine ve Juno'nun heyecanlı bir çığlık atmasına neden oldu. "Hadi, hadi, hadi!" diye ellerini aceleyle çırttı.

Kısa süre sonra etrafları iki kişi için ancak küfür olarak tanımlanabilecek miktarda yiyeceklerle çevrilmişti. Everett gerçek bir insan gibi sohbet etmeyi de hatırlamayı başarmıştı, yani işler iyiye gidiyordu.

"Yani teknik olarak kuzensiniz."

"Evet."

Everett, Isaac ve Ollie'nin ailesi tarafından nasıl evlat edinildiğini anlatıyordu. Alfa babası ve beta annesi trajik bir şekilde ölümcül bir araba kazasında öldükten sonra, Rivera sürüsü onu hemen yanlarına almış. Amcası - babasının kardeşi - Nanay'ın bağlı alfalarından biriydi.

"Annem benim annem ama Nanay'ım da öyle." Kendini savunmasız hissetti ama Juno'nun ifadesinde yumuşak bir cesaretlendirmeden başka bir şey yoktu, sanki kalbinin iki farklı anne için nasıl yer tutabileceğini anlamıştı. "Ama amcam bana gerçek babamdan daha uzun süredir babalık yapmasına rağmen ona hala öyle diyorum. Ama sanırım ikimiz de böyle olmasını tercih ediyoruz, çünkü sanki..." Everett bir an açıklamakta zorlandı.

"Onu onurlandırmak. Onu hatırlamak." Juno başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Anlıyorum. Bence bu takdire şayan. Ve belli ki ikiniz için de işe yarıyor." Bu onun en sevdiği konu olmaktan çok uzaktı ama Juno'nun onu rahatlatan bir tarzı vardı.

"Isaac'ın sürü ismimizi tireyle yazmasının nedeni de bu." Everett boynunun ısındığını hissetti. "Her ne kadar ben birinci olmasam da," diye mırıldandı.

"Ben de bunu merak ediyordum," diye yorum yaptı Juno. Onun gerginliğinin farkında olsa da bunu belli etmedi. "Bence sürü ismi gelenekleri fazla abartılıyor. Bırakalım insanlar kendilerine en uygun olana karar versin."

Gülümsedi, tüm zarafeti ve ışıyla.

İkisinin de çatalları aynı anda son hamur tatlısına saplandığında yemek dağında gerçekten etkileyici bir çentik açmışlardı. Juno kafasını kaldırdı, yüzünde oyun ifadesi vardı.

"Bunu almana neden izin vermem gerektiğini söyle."

Everett inanmaz bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Özür dilerim, izin verir misiniz?" "Beni duydun."

"Sakin bana *ben bir omega'yım, benim olmalı* kartını çektiğini söyleme."

"Sanki az önce *ben bir alfayım, çok büyük ve güçlüyüm, daha fazla yiyeceğe ihtiyacım var* kartını çekmek üzere değildin!" Hantal yumruğunu masaya vurdu ve açıkça onun mağarada yaşayan bir tür barbar olduğunu düşündü.

Everett nefesinin altında, "Ben büyük ve güçlüyüm," diye mırıldandı.

Juno bir parmağının ucuyla hamur tatlısına bastırdı. "Acele etmelisin, soğuyor."

"Böreklerime mi dokundun sen?" diye sordu inanamayarak.

"Hayır, tabii ki dokunmadım. Böreklerime dokundum."

Çatalının yanıyla dikkatlice ikiye bölmeden önce gözleri kısıldı. Göz temasını kesmeden bir parçayı mızrakladı ve yedi.

"Tamam, Solomon," diye sırttı ve yarısını ağızına attı.

Tanrım, eğleniyordu. Bu ne zaman oldu?

Masalarını sepetlerden ve ambalajlardan temizlediler ve son bir içki için bara doğru ilerlediler. Adam araba kullanacağı için bir kola, kadın için de barmenin "*senin için sevgilim*" diyerek uzattığı meyveli bir karışım Everett'in homurdanmasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedi Juno, Everett'in kendisini gözleriyle soymakla meşgul olduğunu yeni fark ettiği barmenden nazikçe özür dileyerek. "Bu onun modern insan toplumundaki ilk günü."

Aletini o şımarık ağza sokarken dizlerinin üzerine çökmüş bir görüntüsü vardı.

"Dövmelerini beğendim bu arada," dedi dolgun, pembe dudaklarıyla içkisini yudumlarken. "Dövme yaptırmak için en acı verici noktayı söyle - git."

Talepkâr küçük yaratık. Gömleğinin eteklerini yukarı çekerek kaburgalarını süsleyen, kapana kısılmış bir geminin etrafına sarılmış kâbus gibi krakeni gösterdi. Aynı zamanda karnındaki sert kasların kesik çizgilerini de rahatça gösteriyordu.

Juno daha yakından bakmak için eğildi. *Karşı koyamıyorsun, değil mi? Yakında sadece bakmakla kalmayacak, dokunacak ve yalayacaksın, tam önünde-*

"Oh, bu gerçekten çok güzel bir çalışma."

Everett tedirgin bir çekişle gömleğini geri çekti.

Juno boğazındaki örümceği okşadı. "Sanırım burası daha kötü."

"Göğüs kafesinde dövme mi var bebeğim?" Daha sonra bu *bebeğin* nereden geldiğini merak edecekti ama şu anda onu çok fazla kızdırma düşüncesinin tadını çıkarıyordu.

"Şey, hayır ama-

"O zaman gerçekten tartışamazsın, değil mi?"

Juno onun çıplak boynunu işaret ederek, "Teknik olarak aynı şey senin için de geçerli," diye karşılık verdi.

"Aslında yakında bir tane alacağım," diye cevap verdi umursamazca, "Yani endişelenme, haklı olduğumdan emin olacağım."

"Şimdi mi?"

Dişlerinin arasından yalan söyleyerek, "Evet amına koyayım," dedi. Bu neden ön sevişme gibi hissettiriyordu?

"Bunu 12 saniyedir planladığın belli olduğuna göre ne alacaksın?" "Sadece bir orta parmak, seni tersliyor." Everett elini dikkatlice yerleştirdi, böylece uygun görsel.

Kadın bir kahkaha patlattı ve bu kahkaha adamın midesine bir zevk dalgası gönderdi. "Bence bunu bir şekilde başarabilirsin," diye kabul etti.

Everett sol kolunu hafifçe yukarı çekti ve pazusunu esnetti. Ama bunun tek nedeni üzerinde örümcek dövmesi olması ve bunu ona göstermenin en iyi yolunun bu olmasıydı. "İstersen en iyi örümcek kimde diye kavga edebiliriz."

Juno parmaklarını üzerinde gezdirdi ve Everett onun nazik dokunuşuyla kısıtılmış gibi hissetti. "Hiç adil değil," diye dudak büktü. "Seninki gül gibi bir vücuda sahip. Çok güzel."

Bu onun Emma dövmesiydi, güzel paketlerdeki şeylerin ölümcül olabileceğini hatırlatan sert bir şeydi. Ama şu anda, hastalıklı mürekkebi ve eğlenen saygısızlığıyla Juno'ya bakmak bir şekilde daha tehlikeliydi. Sonunda düğümünü onun kaygan, sıcak amına soktuğunda nasıl görüldüğünü ve nasıl ses çıkardığını bilmek istiyordu. Birbirine kenetlenmiş, tırnakları kıcını kazıyor, onu tohumuyla tekrar tekrar doldururken ısırması için yalvarıyordu.

Onu damgalamak.

Onu işaretlemek. *Onu*

sahiplenmek.

Onun kediye andıran bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi, içten içe yanıyordu.

JUNO

Eli hâlâ adamın kolunda geziniyordu ama artık büyüleyici olan sadece mürekkep değildi. Her şeyiydi. Kasların ne kadar sert olduğu, küçük ince tüylerin her okşayışın ardından nasıl yükseldiği. Ve *kokusu*. Şu anda her ne düşünüyor ve hissediyorsa çok yoğun olmalıydı. Bu konuda nasıl tarafsız olabilirdi ki? O okyanustu - kıyıya vuran sakin köpük değil, vahşi bilinmeyen. Çarpan, karanlık ve derin. Ve tam başı dalgaların altında batarken, okaliptüs çarptı, kalbini defibrilasyona soktu ve onu canlandırdı. Ciğerlerini aynı anda hem yaşamla hem de ölümle doldurdu.

Sonra kramp girdi.

Juno bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu ve beraberinde buz gibi bir dehşet getirmişti. Bir ön ısı yükselmesi. Zhao sürüsü onları harekete geçirmenin yollarını bulmayı severdi, başardıklarında da ağgözlülükle üzerine çullanırlardı.

"Juno, sorun ne?"

"Kızgınlığıma yaklaştığımda, bazen bu küçük... ani yükselmeler oluyor. Ben... ben..." Sesi ince ve pürüzlüydü ve cümlesini bitirmeye gücü yetmedi.

Ben gelene kadar.

Everett hatasız bir şekilde sakindi, neredeyse klinik gibiydi, ağır kokusuyla tezat oluşturuyordu. "Bunlar sırasında normalde ne yaparsınız?"

Durakladı. Gerçek mi yalan mı? "Son birkaç yıldır ısı bastırıcı ilaçlar kullandığım için onları almadım." Bir kramp daha girdi ve yüzünü buruşturdu, sonraki sözleri isteksizce geldi. "Ama kullandığım zamanlarda... bununla nasıl başa çıkacağımı seçemiyordum."

Gözlerinde kısa süreli, ürpertici bir parıltının ardından çenesinde neredeyse fark edilmeyen bir tik oluştu. Acımasız bir denize düşen bir şimşek gibi. Sonra derin bir nefes alıp yüz hatları yumuşarken kayboldu.

"Seni eve, Omega Köyü'ne götürebilirim..." Gözlerinde bir soru vardı. Omega Village, yatağının başucundaki titreşimli ve silikon *yardımcılardan* oluşan kendi koleksiyonunu kastediyordu.

"Ya da Miles'ı almak için sürü evine geri dönmek," diye

bitirdi Everett. "Miles. Lütfen." Ona bakamıyordu bile.

Onun boşluğuna doğru hafifçe eğildi ve bu acı verici bir mutluluktu. "Seninle henüz o noktada olmadığımızı biliyorum Juno. Seni kızdırdığım için özür dilerim." Başparmağı yanağını hafifçe sıyırdı ve sanki kendisine izin verdiği tek temas buymuş gibi bir sonraki nefeste kayboldu. "Benimle güvendesin. Söz veriyorum."

Juno ön koltuktaki alfanın neden küfrettiğini ve telefonunu karıştırdığını anlamıyordu

kenara çekip beynini sikmek yerine temas kurdu. Bu lanetli arka koltukta sürtünecek hiçbir şey yoktu - kremalı şeftali ve şeker küçük alanı doldururken sadece yetersiz eli bacaklarının arasına sokulmuştu.

"Evvvvv!" Miles'ın tiz sesi telefondan geldi. "Oyun oynamadığını biliyorum ama randevun sırasında tavsiye almak için kardeşinin erkek arkadaşını aramak senin için bile oldukça zayıf bir davranış."

Miles. Evet, onu da istiyordu. İkisini de. Aynı anda. Lezzetli beta kızın ağzını sikerken, büyük, küfürbaz alfa kalın aletini kızın damlayan amcığına düğümlenene kadar sokuyordu.

"Lanet olası bir ısı artışını başlattım,

Miles!" "Ne? Ne demek istiyorsun?

Nasıl yani?"

"Dövmelerime dokunuyordu ve gerçekten çok güzel kokuyordu ve bilmiyorum, doğrudan kafama gitti."

"Hangi kafa?"

"Bu hiç komik değil, sik kafalı! Ona yardım etmelisin, ben eve gidiyorum."

"Kahretsin tamam, beni hoparlöre ver ve ne bileyim, mobilya cilalamayı falan düşün." "Mobilya cilalama mı? Parlak ıslak boku tahtaya ileri geri sürtmek gibi mi? En uzak ihtimal bu.

seks yapmaktan uzaklaşabildiniz mi?"

Alfa'nın sesi şimdi en az 20 desibel daha yüksekti ve bu kafa karıştırıcıydı çünkü bu enerjiyi onun yerine onu sikinin üzerinde zıplatmak için kullanabilirdi. Telefonu başının yanına düştüğünde bir gümbürtü duyuldu.

"Juno. Orada mısın güzelim?"

"Mmm...sana ihtiyacım var." Neredeydi o? Onun yüzüne binmek istediğini

bilmiyor muydu? "Tatlı yiyecek için o güzel amcığın eve gelmesini bekliyorum."

Biliyordu! O gerçekten en iyisiydi.

"Seni tatmak için ölüyordum, güzelim. Kayganlığın yüzümden ve boynumdan akana kadar seni dilimle becereceğim. Sonra sanırım o muhtaç küçük klitorisini emeyeceğim ve boşalmak için yalvarana kadar seni parmaklayacağım."

Alfa'nın dua etmekle meşgul olduğunu duyabiliyordu - İsa Mesih'i tekrar tekrar söylüyordu - bu yüzden belki de ona ihtiyacı olanı vermemesinin nedeni dindi. Neyse ki keyifli beta bunu çözmüş görünüyordu.

"İstiyorum," diye sızlandı, iki parmağını içine kaydırarak. "Ben yaptığımda aynı olmuyor."

"Parmaklarını mı beceriyorsun?"

İnledi ve bir tane daha ekledi.

"Güzel. Buraya geldiğinde sıırıslık ve benim için hazır olmanı istiyorum."

Juno o kadar ateşliydi ki araba durduğunda sadece hayal meyal farkına varabildi. Arka koltukta sonsuza dek kıvranmış gibi hissediyordu. Alfa kendini arabadan dışarı attı, kapıyı çarptı ve onu yine karanlıkta bıraktı. İnledi - nereye gidiyordu? Dakikalar sonra, kapı açılıp biri onunla birlikte sürünerek içeri girdiğinde içine ışık doldu. *Beta. Sangria. Evet.*

Dudaklarını, yüzünü, boynunu öpüyor, ayak uydurmaya çalışırken onu nefessiz bırakıyordu. Parmakları bacaklarının arasından çekilip adamın ağzına sokuldu.

"Mm, pis muhteşem kız. Seni temizleyeyim mi?"

Ciddi miydi? Neden hâlâ başlamamıştı? Juno sinirli bir miyavlamayla onu omuzlarından yakaladı ve kabaca sırt üstü yatırdı, kalçaları başının iki yanında duruyordu. Mükemmeldi. Şimdi rahatsız edici iç çamaşırını kenara çekebilir ve söz verdiği gibi ona ziyafet çekmesine izin verebilirdi.

Bu meydan okumaya muhteşem bir şekilde karşılık verdi, iki eliyle kıcını kavradı, yaydı, gerdi

amcığı onun için ardına kadar açtı. Sonra saldırdı, çılgınca bir dudak ve dil saldırısı. Sikişiyor, yalıyor, onu okşayarak daha yükseğe çıkarıyordu. Çok yakındı, ihtiyacı olan şeye çok yakındı.

Sonra üç parmağını içine doğru kaydırды, içinde düğümlemek isteyen çaresiz kısmına doğru kıvrırdı ve kadın çığlık attı, kalçaları adamın yüzüne ve pompalayan eline doğru yükseldi. Adam kadından aldığı zevkin son zerresine kadar sıkarken saçları kadının beyaz boğumlarını kavramıştı. Sonunda içindeki bir şey durulunca hareketi yavaşladı ve utançtan kızarmış bir halde yere baktı.

"Miles!"

"Juno." Kaygan sırtışı tam anlamıyla sefahat içindeydi. "Bir tane daha ister misin?" "Başak bitti, senin-"

"Mm, yanlışı anladın," dedi, onu sırt üstü çevirip karnından aşağı sıcak bir şerit yalayarak. "Bu benim için olacak."

Everett onun kokusunu arabasından *asla* çıkaramayacaktı.

"Çok özür dilerim Everett, bunu yapmamalıydım-" "Senin hatan değil," diye cevap verdi hızlıca.

"Arabanızı sizin için temizletebilir miyim? Sanırım otoyol kenarında bir yer görmüştüm-" "Yarın sabah için yer ayırttım bile."

"Oh tamam güzel, evet muhtemelen kokumu mümkün olan en kısa sürede çıkarmak istiyorsun, ki ben kesinlikle-" "Koku beni rahatsız etmez, ama seni rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Seni tekrar dışarı çıkarmak istiyorum."

ve arabama her bindiğinde domatese dönüşmene izin veremem."

"Domates mi?"

Uzandı ve yanağına hafif bir çimdik attı. Juno çığlık attı ve parmaklarından yayılan sıcaklığı hissederek ellerini yüzüne kapattı.

"Hey bak, tam alnına kadar gidiyor."

Üstünün yakasını yüzüne doğru çekti. *Artık burada yaşıyorsun, Juno. Şu andan ölene kadar.*

"Juno." İri bir parmak yakanın üst kısmına takıldı ve Everett'in mavi gözleri ona baktı. "Sürümüzün yanında kendini yeterince güvende hissetmene sevindim."

Bize. Bu gece Miles'la mı kalacaksın?"

Randevularını başka bir adamın yatağında sonlandırdığının farkına vardı. "Ben gelmiş geçmiş en kötü randevuyum, değil mi?"

Hâlâ kızarmış olan yüzünü ortaya çıkarmak için tişörtünü dikkatlice aşağı çekti ve saçlarını nazikçe yüzünden çekti. "Yarın sana kahvaltı hazırlamama izin verirsen olmaz. Sadece biz, ikinci kattaki küçük balkonda."

Gerçek gibi görünmüyordu, yumuşak merkezlerin en yapışkanına sahip bir alfanın bu sert sözlü tartışan devi.

"Sen tehlikelisin." Kız daha fazla düşünmeden parmak uçlarına kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana dikkat etmem gerekecek."

Adamın yutkunurken adem elmasının sallandığını görebiliyordu. "Defol git buradan, bela. Sabah görüşürüz."

MİLLER

Miles Juno'yu odasında bekliyordu ve şimdiden dört kez pozisyon değiştirmişti. Yatağın üzerinde beklemeyi veto etmişti (*buraya fazla gelmişti*) ve yakınında durursa (duvara güvenli bir şekilde monte edilmiş) televizyonunu sinirsel bir seğirmeyle kazara devirmeyeceğine güvenmiyordu.

Yaprakları inceliyormuş gibi yaparak bitkinin yanında gezinmeye karar vermişti.

"Paket arkadaşının arabasının arkasında bir kızı iki kez yiyebilirsin ama *bu* yüzden altına sığıyorsun," diye mırıldandı kendi kendine.

Kapının açılma sesi onu hemen kendine getirdi. Juno sanki gizlenme modundaymış gibi mümkün olan en küçük aralıktan onun odasına girdi. Kısa bir süre durmadan önce saçlarını gergin bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı, küçük bir nefes kaçtı.

"Beğendin mi?" Güzel, sesi %20 rahat ve onay için %2000 umutsuz geliyordu.

Son ziyaretinden sonra, odasını yeniden tasarlamaya koyulmuş, bir omega'nın arzuladığı yumuşak dokunuşları eklerken, sevdiği şeylere uygun olduğundan emin olmuştu. Artık kıvrılıp yatmak için mükemmel bir yuvarlak büyük boy koltuk vardı ve üzerine bulabildiği en rahat battaniyelerden ikisi örtülmüştü. Yatağındaki beyazın yerini sıcak bej keten çarşafalar aldı ve bir minder kaosu yaratmaya cesaret edemese de, iki üzgün yastığına birkaç kalın yastık ekledi. Heykelsi pişmiş toprak zemin lambası tüm odayı dağınık turuncu bir ışıltıya boğuyordu. Eskisine kıyasla şimdi odasında olmanın daha güzel olduğunu o bile kabul etmek zorundaydı.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Everett'in büyük boy tişörtlerinden birini giymişti (Everett ısrar etmişti ve Miles da alfanın kendine has özelliğiyle kafa kafaya vermek istemiyordu) ve misafir banyosunda duş almıştı. Banyo, Miles'ın gerektiğinde bir yuvaya dönüşebilecek şekilde tasarladığı misafir yatak odasına bitişikti. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Henüz.

"Burada rahat olmanı istedim." Boynundaki bir saç telini nazikçe fırçaladı ve adamın parmaklarının teninde gezinmesiyle ürperdi.

"Öyle mi? Neden peki?"

"Umarım seni geceyi geçirmeye ikna etmek için." Adamın elleri şimdi kadının belindeydi ve kalçalarına hafifçe masaj yapıyordu.

"Peki kalsaydım ne yapıyor olurdum?"

Vücutlarını aynı hizaya getirip sert uzunluğunu ona sürttüğünde tutuşu aniden sıkılaştı. Kadın inledi, kolları adamın boynuna dolandı ve dudakları adaminkileri buldu.

"Aminı tekrar yiyebilir miyim?"

Kadın belirgin bir memnuniyetsizlik sesi çıkararak onu daha sert öptü. Bu onu geriye doğru zorladı ve

Bacaklar yatağın kenarına çarptı.

"Ya da belki sen kendini parmaklarken ben de otuz bir çekebilirim?" Juno öfkeli bir itiş kakışla onu yatağa itti.

"Miles, beni becermeni istiyorum," diye emretti ona, Everett'in gömleğini çıkarıp omzunun üzerinden atarken gözleri alev alev yanıyordu.

Kahretsin, o kabarık küçük memelere yeterince iyi bakamadı. Bunun yerine onları tatmakla yetinmek zorundaydı. Aşağı doğru kayarak koyu kahverengi Hershey Kiss meme uçlarından birini ağzına aldı ve diliyle fiskeledi. Diğer eliyle kardeşini buldu ve nazıkçe sıktı. Çok yumuşaktı. Aynı anda ikisini birden ağzına alamaması bir suçtu.

Juno onu giysilerinden kurtarmak için çok çalışıyordu ve o da mümkün olduğunca dikkat dağıtıcı olmak için elinden geleni yapıyordu. Her yerde öpücükler, yalamalar, ısırıklar.

"Prezervatif takmamı ister misin güzelim?" diye sordu. Kadın başını salladı ve adamın yüzünü tekrar kendine çekerek morartıcı bir öpücük kondurdu. "Rahim içi araç taktırdım." Bir öpücük daha ve her yerde tatlı şeftali nektarının kokusu. "Şimdi Miles. Seni hissetmek istiyorum."

Daha akli başında bir adam yataklarında yatan, bacaklarını açmış ve gözleri arzuyla dipsizleşmiş omega'ya itaat ederdi; ama Miles'ın öyle biri olmadığı açıktı. "En son bu yatağa girdiğinde..." Miles sikinin tabanını tuttu ve başıyla klitorisine hafifçe vurdu. Kadın seğirdi, kalçaları istemsizce itildi. "Senin küçük kötü yöntemlerin bana bir fikir verdi." Miles sikini kızın girişine dayadığında kızın amcığı parlıyor ve kayganlaşıyordu.

"Miles, *lütfe*."

Ona iğrenç bir öpücük vermek için eğildi, dili ağzını işgal etti. "Çok nazıkçe sordun," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Ama önce biraz eğlenmek istiyorum."

Onun sıkı ıslak sıcaklığına doğru ilerlemek yerine, yukarı doğru itti ve sikini amının dudakları boyunca kaydırды. Kahretsin, ne görüntü ama - *neredeyse, neredeyse* onu reddetmeden önce içine girdiğini görmek, amının dudakları sikinin kenarlarına sarılıyordu. Bir kez kaydırды ve çoktan doymuştu. Bir sonraki hamlesinde ucunu açarak klitorisine sürttü. Bir itiş daha, sonra bir başkası, daha sert, şişmiş küçük yumrusunun üzerinde ve üzerinde.

Elleri Miles'ın sırtından aşağı kaydı ve kalçalarının bir sonraki hamlesinde onu kendine doğru çekerek vücutlarını birbirine yapıştırmaya çalıştı. Bir anda Miles onun ellerini başının üzerinde gevşekçe tuttu. İsterse kurtulabileceğini hissettiğinden emin olmak istiyordu. Miles, kızın sinirli küçük sızlanışını duymazdan gelerek boynuna çökmekte olan bir öpücük kondurdu. Boyu kızın kalçasında sıcak bir ıslaklık izi bırakıyordu.

"Hazır olduğumda seni becereceğim, güzelim." Sonsuza dek onun yüzündeki zevkli işkenceyle yaşayabilirdi. Onu sadece kendisinin verebileceği bir serbest bırakma için bu kadar çaresiz görmek bir uyuşturucuydu.

Miles onun ellerini kalçalarına doğru yönlendirerek daha da geniş açmasını sağladı. "Kendini benim için açık tut, olur mu?" Sesi yumuşaktı ama yakıcı bakışları hiç de öyle değildi.

"*Kahretsin*, sen kötüsün," diye ısırdı Juno. Sıkı sertleşmiş meme uçları, sırlıklam yarığını onun için sergilerken havaya yükseldi. Başını kaygan kıvrımlarından aşağı kaydırmadan ve tekrar geri çekilmeden önce ucunun hafifçe içeri girmesine izin vermeden önce şaftını tekrar tuttu - ona küfredmesini sağlayan küçük bir klitoris dokunuşu daha.

"Miles, sakin, ihtiyacım var, yapamam, siktir, *lütfe*." Kendini zar zor toparlıyordu ve yatak şimdi onun uyarılmışlığıyla dolup taşıyordu.

Parmakları klitorisini bulurken, *sadece ucuyla* işkence edici küçük baskılarına devam etti. Küçük, sıkı hareketler yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, daha önce horoz kafasının kaymasını taklit ederek zevkini yeni zirvelere çıkarmak için-

Miles eve kayarken "Benim horozuma gelmeni istiyorum Juno," diye talep etti. Kadın paramparça oldu ve neredeyse onu da yanında götürüyordu. Onu deliliğe sürüklemeye o kadar odaklanmıştı ki, gecikmiş orgazmıyla tekrar tekrar nabız atarken amının ne kadar sıcak, sıırılsıklam ve mükemmel olduğuna hazırlıklı değildi. Ona sarıldı, yanaklarına hafif küçük öpücükler yağdırdı ve gergin vücudu nihayet gevşeyene kadar uzun vuruşlarla onu becerdi.

Kızın ağzının kulağını sıyırdığını hissetti. "Benim sıram."

Hâlâ sert olan sikini içinden çıkardı ve omuzlarını sertçe itti. Momentum onu sırtına taşıdı, bir bacağı sallarken onu hazırlıksız yakaladı, onu hizaladı ve battı. İkisi de ikiz tatmin sesleri çıkardı.

Sonra ata binmeye başladı.

Artık alay etmek yoktu, sadece mümkün olduğunca çabuk boşalmasını sağlamak için acımasızca tek başına kararlıydı.

"Lanet olsun, dayanamayacağım." Kadın bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve Miles'a daha sert bir şekilde asıldı, kıcının yanakları Miles'ın kalçalarına yüksek sesle çarpıyordu. Miles keskin bir nefes çekti ve kızın kokusu ona balyoz gibi çarptı. Tehlikeliydi, çok tehlikeliydi, çünkü bunu tekrar yaşamak için her şeyi yapardı. "Bu amcığa boşalmamı ister misin, güzelim?" Miles dişlerini sıkmayı başardı.

Yakınına eğildi. "Onu içimde hissetmek istiyorum." İşi bitmişti.

Miles baskının geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığını hissedebiliyordu. Kalçalarını kavrayarak onu derinlemesine becerdi, içini doldururken inledi. Onunla her seferinde bu kadar sert boşalacak mıydı? Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu, bu memnun küçük omega istediği her şeyi alıyordu.

"Seni tekrar boşaltmam gerekiyordu," diye mırıldandı, gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu.

Juno onun alnına bir öpücük kondurdu ve terden kavrulmuş göğsüne yasladı. "Bu gece yaşadığım orgazm sayısından dolayı herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğradığımı düşünüyorsan, sende ciddi bir sorun var demektir."

Juno'yu göğsüne yaslamadan önce ikisini de temizleyecek gücü toplamayı başardı. Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, odasında yumuşak şeyler olmasını ne kadar sevdiğiydi.

ARI

Artık her hafta farklı kokuyordu. Çok sayıda alfa ve Ari de bir beta kokusu aldığına yemin edebilirdi.

Bu onu ilgilendirmezdi. Ve umursamaması gerekiyordu.

Kesinlikle spekülasyon yapmamalıydı. Ama varsayımsal olarak bunu yaparsa, muhtemelen bir sürüsü olduğunu düşündü. Yine de kokusu hâlâ bağlanmamış bir omega kokusuydu. Bir omega'nın boynuna bu kadar ağır bir dövme yaptırmasına hangi koşulların yol açtığını merak etmek ona düşmezdi, bu yüzden bunun üzerinde hiç durmadı. Hiçbir koşulda kendini onun tenini kalıcı olarak işaretlemek için seçtiği karanlık sanat eserine bakarken yakalamadı.

Bu hem uygunsuz hem de zevksiz olurdu ki Ari'nin böyle bir şey yapmadığı kesin.

Yine de kızın konferans salonuna adım attığı o ilk gün hâlâ aklından çıkmıyordu. Onun kokusunu bir kez içine çektiğinde aniden yeniden 25 yaşına gelmiş ve Güney Fransa'da bitmek bilmeyen bir yaz geçirmişti. Provence'da bir çiftçi pazarı. Köpüklü punçlara atmak, vanilya ve esmer şekerle yüklü fırında pişirmek ya da sadece bir hevesle taze tüketmek için kutu dolusu satın alınan allık pembe şeftaliler. Her güzel kız bir şekilde sarışın ve dövmeliydi. İyi yemek, biraz fazla içki ve vücutların terli bir şekilde kaymasıyla tüketilen bir yaz gecesi geçirmek için boğucu gözlerle çağırıyorlardı.

Her hafta omega parfümünün yabancı alfa kokularıyla karışımına maruz kalmasına rağmen - bir parça deniz havası, bir kadeh rom, iç ısıtan bir yudum kahve - Juno her zamanki gibi çağrışım yapmaya devam etti. Bu durum Ari'nin sinirlerini bozuyordu. Ne de olsa Londra'dan omegalardan, sürülerden ve bunların yarattığı tüm dramdan uzaklaşmak için kaçmamış mıydı? Bu sürekli hatırlatıcıya ihtiyacı yoktu, özellikle de onun gibi çıldırtıcı derecede güzel ve zeki birinin sınıfında oturmasına. İlk gününde ona karşı çıkmaya cüret eden o cılız alfa öğrencisine neredeyse saldıracaktı.

Kendisinin bu versiyonu hiç de hoş karşılanmamıştı. "Ari?"

Kafasını kaldırdı. Bu öğrenci onunla ne kadar zamandır konuşuyordu? Dersini bitirmiş, herkesi kovmuştu ve görünüşe göre dikkati de onlarla birlikte dağılmıştı.

"Pardon, anlamadım."

Priya kıkırdadı, "Tanrım, bazen çok şık konuşuyorsun."

Öyle miydi? Şüphesiz bir İngiliz barında futbol izleyerek geçireceği bir öğleden sonra onu bu düşünceden çabucak vazgeçirirdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Priya?" Kol saatine kısa bir süre baktı.

"Sadece dersimize giderken sana eşlik etmemi istersin diye düşündüm." Dişleriyle alt dudağına acı verici görünen bir şey yapıyordu.

Ari kapıya baktı ve arkadaşının silüetini fark etti. Reklam Müdürü Alistair Reed

Bu işe girmesine yardım eden ve iki biradan sonra hayatını kurtarmak için bir bilardo topunu batıramayan. Alistair'in beklediği yeri işaret ederek, "Ben çoktan konuşuldum," dedi. "Belki bir dahaki sefere."

Bir dahaki sefere olmayacaktı ama kibarlık konusundaki şaşmaz ihtiyacı ona cevap vermek için birkaç seçenek sunuyordu.

Alistair onun için bir kahve içti çünkü o tam bir insanlık timsaliydi. "Karın bunu benim için her hafta yaptığını biliyor mu?" Ari güçlendirici bir yudum alarak sordu.

"Çok komik," diye yanıtladı Alistair sertçe. "Beth'in umurunda olmaz, biliyorsun bizim evde akşam yemeğine her zaman davetlisin."

Mutlu bir evliliği olan alfa ve beta çiftiyle bir akşam mı? En eski arkadaşlarından biri bile olsa, Ari çatalını gözüne saplamayı tercih ederdi.

"Bir gün," dedi onun yerine kayıtsızca.

Yürürken futbol takımlarının hafta sonu sergilediği son şok edici gösteriyi tartıştılar (Ari, teknik direktörün kovulmak için çok geç kaldığını düşünüyordu ama Alistair ebedi iyimserliğini koruyordu) ve sınıfın dışında yollarını ayırdılar.

Artık daha yakın bir yerde olduklarına göre, Ari bugün Juno'ya yapışan bir beta kokusu olduğunu kesinlikle söyleyebilirdi.

Eğer fark etseydi. Ki fark *etmedi*. Çünkü işinde iyiydi ve sadece ders programına odaklanmıştı. Sonraki bir saat boyunca bunu yapmaya özen gösterdi ve Juno'nun dersinde başarılı olmaya bu kadar kararlı olmasından ne kadar hoşlandığını düşünmemeye çalıştı.

Öğrencileri kâğıt ve çanta telaşı içinde dışarı çıkarken, şaşkın bir kıkırdama duydu. Sanki kulakları sadece onun frekansına ayarlanmış gibi, onun olduğunu hemen anladı. Garip bir nedenden ötürü, Ari için bu tepkiyi ondan kimin aldığını görmek zorunluydu. Hareketlerinde acele etti, kapıdan içeri dalmadan önce çantasındaki her şeyi sert bir hamleyle itti.

Juno bir alfanın etrafına dolanmıştı, adamın cevizli kahvesi ve Juno'nun şekerli tatlılığı mükemmel bir şekilde birbirine karışmıştı.

Ari konuşmalarının sonunu yakaladı.

"Umarım iyi bir sürprizdir?"

Bu ses neden tanıdık geldi?

"Çok güzel." Ona hafif bir öpücük vermek için parmak uçlarında yükseldi, parmakları şefkatle yanağını okşadı.

Lanet olsun, Juno'nun alfasını *tanıyordu*. Ari'nin zihni saatte bir milyon mil hızla yüzleri tarayarak onu bulmaya çalıştı.

"Lanet olsun, Ari, bu gerçekten sen misin?"

İki yıl önce, Bali'de çekilen gösterişli bir votka kampanyası ve basılı ve sosyal medya için içerik çekmesi için getirilen mutlu-şanslı fotoğrafçı. Ari, altı kadeh içtiğinden ve çekim partisinde onunla birlikte K-Ci & Jojo'nun *All My Life* şarkısının korkunç bir karaoke yorumunu söylemesi için kandırıldığından oldukça emindi.

"Ollie." Biraz sersemlemiş bir halde, Ollie'nin avucuna aşırı sert bir şaplak atmasına izin verdi ve bu tokalaşma oldukça gürültülü bir tokalaşmaya dönüştü.

"Seni en son Bali'de görmüştüm! Şimdi de öğretmenlik mi yapıyorsun?"

Ari başıyla onayladıktan sonra kaçınılmaz soru seli için kendini hazırladı. *Nasıl oldu? Londra'da ne oldu? Reklamcılığa geri dönecek misin?*

Ollie bunun yerine ışıltılı bir gülümsemeyle Juno'ya döndü. "Juno, çok şanslısın. Ari tam bir silah. Birlikte çalıştığım en iyi ECD, tartışmasız," diye coşkuyla konuştu Ollie, sesinde alaycılıktan eser yoktu. Bunu nasıl yaptığı konusunda Ari'nin hiçbir fikri yoktu.

"Belli ki abartıyor."

Ollie onun alçakgönüllülük çabasını elinin tersiyle itti. "Çok şey öğreneceksin Juno. Muhtemelen çoktan öğrendin bile!"

Tabii ki alfası şimdiye kadar karşılaştığı en iyi insanlardan biriydi. Juno'nun seçtiği kişiyi onaylamazsa zaten bir pislik olurdu ama Ollie Rivera'yı onaylamamak, eğlenmek için yavru köpekleri tekmelediğini itiraf etmek gibi bir şey olurdu.

"Oh! Şimdi hızlıca konuşmak için vaktin var mı?" Ollie, Juno'ya bakarken bir anlık bir farkındalıkla durakladı. "Özür dilerim, önce sana sormam gerekirdi. Sorun olur mu?" Juno ona aptalca davrandığını ve sormasına bile gerek olmadığını söyleyerek omzuna tanıdık bir masaj yaptı.

Ollie ona döndü. "Bizimle bir kahve içmek ister misin?"

Ari cevap verirken onu neyin ele geçirdiğinden emin değildi. "Aslında bir tane için çok geciktim." Masasına kaçamak bir bakış attı ve Alistair'den aldığı kahve fincanını çöpe atma basiretini gösterdiğini görünce rahatladı. Arkasını döndüğünde Juno yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onu izliyordu.

Ollie kıkırdadı ve Juno'nun elini tuttu. Aniden duraklamadan önce onu koridorun sonuna doğru götürmeye başladı. "Nereye gittiğimi bilmiyorum," diye itiraf etti pişmanlıkla. Juno güldü ve ona kenetlenmiş ellerinin arkasına şefkatli bir öpücük kondurdu (Ari göbeğinin arkasında garip bir kıpırdanma hissetti) ve nereye gideceğini bildiğine dair güvence verdi.

Ari bir adım gerilerinden takip etti. Juno'nun diğer tarafında, yanlarında yer almanın ne kadar kolay olduğunu fark ettiğinde aklından bir düşünce geçti.

Başka bir alfanın Juno'ya olan yakınlığına rağmen Ollie herhangi bir alfa duruşuna ya da açık sevgi gösterisine katılmadı. Ari, henüz bağ kurmadıkları açıkça ortadayken içgüdülerini inkâr etmenin nasıl bu kadar kolay görüldüğünden emin değildi. Ollie, konuşmalar Juno'nun aşına olmadığı projeler ve insanlar etrafında dönse de, onu da sohbete dahil etmek için her zaman çaba sarf ediyordu.

Son derece uyumlu görünüyorlardı. Gerçekten mide bulandırıcıydı.

"Bunun sınıfınızda olması nasıldı?" Ollie, Juno'nun omzuna alaycı bir dürtme yaptı. onun.

"Oh, şimdi de bana *hocamla* kahve içeceğimi hatırlatarak durumu tuhaflaştırdınız." Juno sahte bir tiksintiyle dilini dışarı çıkardı.

Ollie paniklemiş görünüyordu. "Bu kurallara aykırı mı? Başını belaya mı soktum? O Bali fotoğraflarını bulup birbirimizi zaten tanıdığımızı kanıtlayacağım."

"Sakın buna cüret etme," dedi Ari uyararak. "O fotoğraflar yeryüzünden silinmeli."

"Vay canına, ikimizin dev salıncakta olduğu fotoğrafı beğenmedin mi?"

Juno Ollie'ye varsayımsal olarak bu fotoğrafları nerede bulabileceğini sordu. Ari gözlerinin arasındaki noktayı çimdikleyerek derin bir iç çekti ve Ollie sadece güldü. "Ve önceki soruna cevap vermek gerekirse, hayır, bir öğrenciyle kahve içmeme karşı herhangi bir kural olduğunu sanmıyorum. Sonuçta ikimiz de yetişkiniz."

"Evet, daha iyi bir not almak için bir şey yapacak değilim." Juno bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğini düşünerek öfkeyle ofladı, sanki az önce onun suçlayıcı fotoğraflarını nereden bulacağını öğrenmeye çalışmamıştı.

Ama aynı zamanda, Juno'nun daha iyi bir not için her şeyi yapması nasıl bir şey olurdu?

Lanet olsun, *bu* düşünce de nereden çıkmıştı. Ari, beyninin inşa etmek üzere olduğunu bildiği şeyi inşa etmesini acilen durdurmak için başka bir şey düşünmeye çalıştı ama sefil bir şekilde başarısız oldu. Eteği kıvrılmış, yumuşak bedeni masasının üzerine eğilmiş, eli titreyen omurgasında geziniyordu.

Juno ona hızlıca iki kez baktı, nefesi hafifçe kesildi.

Kahretsin, kokun.

"Bir süre daha buralarda mı kalacaksın yoksa bir süre sonra Londra'ya geri mi döneceksin?" Ollie sesinde en ufak bir yargılama izi olmadan, sadece doğal bir merakla sordu.

Evet, bu fanteziyi öldürdü. Eski hayatı söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi içinde sayısız duygu çalkalandı. "Öngörülebilir bir gelecek için buradayım."

"Ahh." Ari, Ollie'nin dilinin ucundaki söylenmemiş soruyu hissedebiliyordu ama onun yerine sadece bir yudum aldı.

"Değişiklik zamanı geldi sanırım," diye ekledi Ari güçlkle.

Juno konuştuğunda şaşırdı. "Değişim iyi olabilir. Buna hazır olmadığımızı düşünsek bile." Gözleri hızla Ollie'ye kaydı ve tekrar Ollie'ye döndü, dudaklarını küçük bir gülümseme kapladı. "Umarım senin için de öyledir."

Ona bakma şekli çok etkileyiciydi. Ari bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünmüyordu ama bir şekilde içinde bastırdığı kargaşanın onu çağırdığını biliyordu. Sözleri bile tıpkı bir omega'nın yapacağı gibi onu yatıştırmaya yönelik bastırılmış bir girişimdi.

Tüyleri hemen diken diken oldu.

Kısa bir süre sonra mazeretini bildirdi ve gitti.

Yirmi dakikalık bir tramvay yolculuğundan sonra Ari evine, karanlık dairesine vardı. Seslerin ve kahkahaların kakofonisi yoktu, müzik ya da televizyon çok yüksek sesle çalmıyordu, kimse akşam yemeğinin birazdan hazır olacağını söyleyerek onu acele ettirmiyordu. Ve bu iyiydi. Bir sürüsü vardı ve şimdi yoktu. Aşık olmuştu ve aşkı elinden alınmıştı. Yıllar süren kardeşlik, potansiyel bir gelecek, hepsi uçarı bir omega yüzünden kaybolup gitmişti.

Böylesi çok daha iyiydi.

JUNO

Juno sonraki birkaç hafta boyunca kendini daha fazla sürü evinde buldu. Etrafta kim varsa onunla hafta içi akşam yemekleri rutininin bir parçası haline geldi. Everett bir keresinde tabağındaki yemeği Juno'nun yemesine izin verince Isaac onun bir tür ruhsal kriz geçirip geçirmediğini sordu. Ollie şaşkın bir fısıltıyla, "Ev yemeğini asla paylaşmaz," diye açıkladı. Miles elbette bu teoriyi test etme ihtiyacı hissetti ve elinin arkasına bir çatal izi aldı.

Ollie bir gece dersten sonra ona bir fotoğraf ödevinde yardım etmeyi teklif etmişti ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlar ve Juno kendini onun yatağında bulmuştu. Ollie mükemmel bir centilmendi -sabahki coşkulu öpüşme seansına rağmen- ve Juno'nun kafasını biraz karıştırmıştı. Birkaç gün sonra ona neden daha fazlasını denemediğini sorduğunda, beklediği son şey yüzünün pancar gibi kızarması ve ilk seferleri için özel bir şeyler yapmak istediğine dair bir şeyler mırıldanmasıydı. Bu onun için önemli bir sorundu çünkü onu daha çok istemesine neden oluyordu.

Ancak Miles bu kaşıntıyı onun için kaşırmaktan çok mutluydu. Vibratör koleksiyonunu kullanmanın yeni ve yaratıcı yollarını göstermek için betaların Omega Köyü'nü ziyaret etmesine izin verilmesinden sonuna kadar yararlandı. Bir keresinde Hazel'la öğle yemeği yemişlerdi, Hazel son derece kibardı ve Miles bakmadığı zamanlarda Juno'ya komik bir şekilde müstehcen gülümsemeler ve kaş sallamalar yapıyordu. "Hazel iyi birine benziyor," diye yorumladı Miles, Juno onu lobiye geri götürürken. "Seks yapmanı bu kadar destekleyen bir arkadaşın olmasına sevindim," diye arsız bir sırıtışla ekledi ve Juno yerel bir tsunaminin gelip onu alıp götürmesini diledi.

Juno, Everett'le ikinci bir randevu için ısrar etmiş, ancak öğleden sonra regl olup kramplı bir battaniye sümüklüböceğine dönüştüğünde randevu derhal mahvolmuştu. Everett onu eve getirmiş ve kanepede film izlemek istediğini söylemiş, sonra da etrafına atıştırılmalık hendeği olarak tanımlanabilecek bir şey inşa etmeye başlamıştı.

İki Kule'nin genişletilmiş versiyonunun ortasında uyuyakaldı ve Everett'in yatağında, yastığına hayal edilebilecek en büyük salya lekesini bırakmış olarak uyandı. Çünkü görünüşe göre sıvılarını onun eşyalarının üzerine bırakmak artık yaptığı bir şeydi.

Onun için kocaman bedenini kanepeye sıkıştırarak uyumuştur ve kendini yeniden suçlu hissetti. Kadın bunu ona söylediğinde, adam kaba bir şekilde "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor" diye cevap verdi.

Bazen kendini bile tanıyamıyor, bu coşkulu umutlu versiyonunun var olabileceğini fark etmiyordu. Söylemeye gerek yok, terapisti çok heyecanlanmıştı. Hazel kontrol etmeyi ve Isaac'le yatıp yatmadığını sormayı seviyordu. Görünüşe göre "hayır ve yapmayacağım" Hazel'ın kederli iç çekişine bakılırsa kabul edilebilir bir cevap değildi.

Yine de sürü hayatının tam olarak hazır olmadığı bazı yönleri vardı. Isaac'in

Bir akşam ona yaklaştı ve yapmacık bir robot sesiyle 'sonraki adımları tartışmaya' istekli olup olmadığını sordu. Çünkü indirdiği omega döngüsü izleyicisine göre, "adet döneminiz bittiğinde kızgınlığınız çok yakın olacaktı." Banshee benzeri bir çığlık atmış ve kendini Everett'in üzerine fırlatmıştı.

"Regl olduğumu herkes biliyor muydu?" Juno onun duvara benzeyen göğsüne küçük, işe yaramaz yumruklar indirdi. "Hayır!" Everett böğürdü.

Miles elinin içine öksürerek, "Evet," dedi.

Ollie sanki her şey daha iyiymiş gibi, "Ama sadece o sırada senin için güzel şeyler yapmak istediğimiz için," diye ekledi. Everett'le ikinci 'randevusundan' sonra ona çörek göndermesine şaşmamalı. Juno bunu kabul etmek istemiyordu ama çörekler tam zamanında gelmişti ve onları kimseyle paylaşmamıştı.

Isaac, büyürken neden üç ayda bir evden kovulduklarının gayet açık olduğunu düşünerek regl dönemlerinin ve ateşlenmelerinin kendileri için önemli olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Ancak Miles ona sert bir dirsek attığında sustu.

İstemedenden de olsa aşağılayıcı bir yol izlemesine rağmen Isaac haklıydı. Zhao sürüsünden kaçtığından beri ilk kez ateşi çıkacaktı. İlk kez bağlara karşı tekrar savunmasız olacaktı.

Bu düşünce onu hasta hissettirdi.

Ayrıca, o önemli adımı şimdiye kadar sadece Miles'la atmıştı. Ama Ollie'yi de istediğinden oldukça emindi. Ama Everett... Onunla ilişkisinin bu kadar hızlı ilerlemesi hoşuna gidiyordu. Kızgınlığı uğruna işleri aceleye getirmek istemiyordu. Alınır mıydı? Isaac, kızgınlık döneminde Miles'ın onunla ilgilenmesini, günlerce ondan ayrı kalmasını sorun eder miydi?

Ayrıca henüz yuva yapmaya bile başlamamıştı. Nereye yuva yapacaktı ki? Köydeki odası bir seçenek değildi ama ısı hizmetleri olan bir oda kiralamak da ona cazip gelmiyordu. Ayrıca geçmişte hiçbir zaman düzgün bir şekilde yuva yapacak kadar güvende hissetmemişti. Yuvasını onların kokularıyla doldurmak için kardeşlere ait eşyaları hiç aramamıştı. Nasıl yapılacağını biliyor muydu yoksa bu temel parçası kırılmış mıydı?

Bu hafta terapistinin işi başından aşkındı.

Tüm bunları nazikçe nasıl dile getireceği konusunda kendini yeterince telaşlandırdıktan sonra (Isaac'ın bunu tartışmak istemekte haklı olduğu ortaya çıktı çünkü o en yüksek mertebeden bir büyücüydü), Ollie ve Miles onu bir sürpriz için eve davet ettiler.

İkisi de onu koridorun sonundaki kapalı bir kapıya götürdüler, titreşen bir tür gergin enerjiyle ayaklarını sürüyerek ilerliyorlardı. Miles kolu çevirmeye gitti ama durakladı ve ona baktı.

"Ne oldu Miles? Geçen gece burada duş almıştım, değil mi?" Juno kaşlarını çatarak sordu. Miles'ın dudakları kısa bir süre için müstehzi bir gülümsemeyle aralandı - Juno'nun hangi gece o odada duş aldığına tamamen farkındaydı - sonra başını hafifçe salladı ve boğazını temizledi.

"Kızgınlık döneminizin yaklaştığını biliyoruz ve bu dönemde yanınızda olmak istiyoruz." Bu resmiyet onun ağzından çıkarken kulağa garip geliyordu.

"Biz mi?"

Ollie'nin eli onun beline dolanarak güven verdi ve rahatlattı. "Miles ve ben." Koyu renkli çillerinin altında yanakları pembeleşti. "Eğer bizi kabul edersen."

Juno onun elini kendi eliyle kapattı, parmaklarını öpmek ve hissettiği korkuyu yatıştırmak için kaldırdı. "Sıcaklar hayatımda her zaman korkutucu bir dönem olmuştur," diye sessizce itiraf etti. Geçmişle ilgili yükselen öfkeyi hissetti ve hızla devam etti. "Ama bu sefer korkmuyorum. Yalan söylemeyeceğim, heyecanlı olduğumu ya da dört gözle beklediğimi söyleyemem çünkü, bilirsiniz işte," diye devam etti ve Ollie'nin onu daha sıkı kavradığını hissetti. "İkinizin olmasına sevindim."

Miles yaklaştı ve onu uzun uzun öptü, ağzı durgun bir şekilde onunkinin üzerinde geziniyordu. Ollie'nin sırtına yaslandığını, dudaklarının boynunda gezindiğini hissedebiliyordu. Kendini, Ollie'nin

onu öptüğünü hayal etmekten alıkoyamıyordu.

Aynı pozisyondaydılar ama çıplaklardı, vücutlarının sıcaklığı arasında sıkışmışlardı ve sert yaraklarını teninde hissediyordu. Kızın kokusu aralarında çiçek açarken yumuşak bir inilti kaçtı. Olgunlaşmış şeftali suyu ve parçalara ayrılana kadar karamelize olmuş şekerle dolup taşan bu koku, onun sıcaklığına yaklaştıkça daha da hoşgörülü bir hal alıyordu.

"Bu ne kadar eğlenceli olsa da..." Miles isteksizce geri çekilirken sesi gergin çıkmıştı ve Juno onun kendini gizlice ayarlama şeklini gözden kaçırmamıştı. "Seni buraya getirme sebebimiz bu değildi."

Miles kapıyı iterek açtı ve Ollie ellerini omuzlarına koyarak onu içeri götürdü. Önceleri basit mobilyalarla döşenmiş bir misafir odası olan oda tamamen değişmişti. Geniş bir şilte artık odanın neredeyse tüm zeminini kaplıyordu. Kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ve alçak bir duvar oluşturuyordu. Bir kenar diğerlerinden çok daha yükseğe çıkarak yatak başlığını oluşturuyordu. Kat kat, tüy kadar hafif perdeler üzerinde bir gölgelik oluşturuyordu. Miles kapının yanındaki bir düğmeye bastı, ipek kumaş yumuşak bir altın ışıyla parladı.

Juno'nun boğazında bir yumru oluştu, gözleri akmayan yaşlarla doldu. "Bir yuva mı?" Sesinin titremesine engel olamadı. Sıradan bir yuva da değildi. Diğer omegaların Nest Emporium'un son ev turu videosunun başında toplanıp hayran hayran baktıklarını gördüğü türden bir yuva.

Ollie sessizce, "*Senin* yuvan," diye onayladı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Gözyaşını çabucak sildi ve onlara titrek bir gülümseme verdi. "Mutlu gözyaşları, bunlar mutlu gözyaşları, yemin ederim."

Miles yandaki küçük odayı da gösterdi, içinde sadece bir masa ve gardırop için yeterli yer vardı. Sallantılı gözyaşları hüngür hüngür ağlamaya dönüştü. Onu teselli etmeye çalışırken paniklediler ve tek söyleyebildiği "neden her şey bu kadar mükemmel?" oldu.

Ollie, kız iki dakikada bir hıçkırmaya başlayınca, "Yine de bazı şeyleri atlıyorsun," dedi. Köşede duran büyük bir hasır sepeti eline aldı. "Son birkaç haftadır çamaşırlarımızı yıkamayı erteliyoruz. Isaac dayanamadı ama ben ısrar ettim."

Miles ona eğlenen bir bakış attı. "Israr mı etti?"

Miles'ın sözünü kesmesine aldırmayan Ollie, "Tamam, elimden geldiğince nazikçe sordum ve senin için olduğunu söyledim," diye kendini düzeltti. "Çarşaflarımız, yastıklarımız, giysilerimiz... şey, biraz..." Miles'a döndü, doğru kelimeyi arıyordu.

"Aromatik. Keskin. Düpedüz pis kokulu," diye ekledi Miles cömertçe.

Ollie gözlerini kırıştırdı. "Bunun en iyi yol olup olmadığını bilmiyorum... sanırım öyle. Ama bu senin için mükemmel oldukları anlamına geliyor. Bu arada kayıp tişörtlerimi fark etmediğimi sanma." Ona göz kırptı ve Juno ciyaklayarak tırnaklarını kemirmeye başladı. Köye geri döndüğünde giymek için çok rahattılar.

Sepeti kızın ellerine bıraktı. "Gidip biraz daha eşya çalmalısın, küçük hırsız. Yuvasını senin yapmak için ne gerekiyorsa geri getir."

Şekerci dükkanının Omega versiyonuydu.

"Ben... her şeyi alabilir miyim?" Juno gözleri parlayarak ve heyecandan göğsü kabarak sordu. "Ev ve Isaac'in odaları bile yasak değil, eğer onlardan bir şey istiyorsan."

Diğer sürü üyelerini hatırlatması coşkusunu biraz azalttı. "Benim ateşimin bir parçası olmamaktan rahatsız olmuyorlar, değil mi?" Juno, Miles ve Ollie'nin gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemeyerek sordu.

"Bence sorsan Isaac çok utanırdı. Sizin öyle biri olmadığınızı biliyor," diye güldü Ollie. Miles bir şey söylemedi ama yüz ifadesinde hesapçı bir şeylerin parıltısı belirdi ve sonra kayboldu.

"Everett'e gelince?" Ollie ve Miles onun omzunun üzerinden kısa bir süre birbirlerine baktılar. "Ev ilişkinizin henüz o noktaya gelmediğini biliyor. Bize söylediği buydu. Bazı şeyleri yanlış mı anladı?"

"Hayır, ben...ben katılıyorum. Kendini küçümsemiş hissetmesini istemedim."

"Kızgınlık döneminde *senin* için buradayız. Böylesine hassas bir döneminde yanında olmaya hakkı olduğunu düşünen biri varsa, orada olmayı hak etmiyor demektir," diye ısrar etti Ollie alışılmadık bir sertlikle.

Miles başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Isaac de seninle ilgilenilmesini istiyor. İkisi de başka şekillerde yardımcı olacaktır."

Ollie, "Yiyecek, biz meşgulken bizim adımıza yaşamı yöneten herhangi bir şey," diye açıkladı. "Ama çoğunlukla mesafelerini korurlar," diye devam etti Ollie.

Miles onu etrafında döndürdü ve poposuna şakacı bir şaplak attı. "Git ve gönlünce hırsızlık yap, güzelim."

Juno adımlarında yadsınamaz bir sıçrayışla, bitmemiş güzel yuvasını geride bıraktı. Önce Ollie'nin odasına vardı. Düzenli kaos burayı tanımlamanın en iyi yoluydu. Her şeyin tam olarak nerede olduğunu bildiğinde ısrar ediyordu ama aynı zamanda eşleşen çorapları bulması yirmi dakikasını alıyordu. Dağınık yatağı onun için bir siren şarkısıydı. Bazı omegalar yuvaları için kıyafetleri severdi ama bu Juno'nun tarzı değildi. Kıyafetler çalmak ve giymek içindi, üstünde sevişmek için değil.

Hafif pütürlü yastıkları yorganıyla birlikte hemen sepete dolduruldu. Juno zaten dolu olan sepete bakarak dudaklarını büzdü ve birkaç sefer yapması gerekeceğini fark etti. Ollie'nin en yumuşak, en yırtık pırtık tişörtü bir yarıktaki kendine yer buldu ve talih kuşunu dökmek için yuvaya geri döndü.

Sırada Miles vardı. Çoğu geceyi Isaac'in odasında geçirmesine rağmen Miles'ın ince beta kokusunun yatağında kaldığını görünce çok şaşırdı. Miles daha sonra, yüzündeki en kasvetli ve fedakâr ifadeyle, "Senin için uyukladım ve tembel bir miskin gibi yatağa uzanıp televizyon izledim," diye açıkladı. Bir yastık aldı ve iyi bir önlem için çarşaflarını soydu. Juno, Miles'ın ilk buluşmalarında giydiği büyük boy kazağı bulana kadar onun gardırobunu karıştırdı.

Belki bir gün onun için pantolonsuz giyerdi.

İzni olmasına rağmen, Everett'in odasının eşiğinden geçmek garip hissettirdi. Kokusu temiz ve düzenli alanı dolduruyordu, ısıricı derecede taze ve harika bir şekilde vahşi. Juno onun U şeklindeki kavisli yastığını görünce nefesi kesildi - onu almak zorundaydı, sepetin içindeydi, sonsuza dek onun olacaktı. Adamın spor tişörtü olarak kullanmış olması gereken kaslı bir tişört buldu çünkü üzerindeki adamın kokusu kesinlikle çok güçlüydü. Terli kıyafetleri seven iğrenç bir omega olduğu için onu da sepete attı.

Isaac'in odası onu çakırkeyif yapmıştı. Romu Miles'ın baygın sangria'sına karışıyor, karanlık köşeleri, yanıp sönen ışıkları ve çaresiz kıkırdamaları çağırıyordu. Hırsız parmakları kaşınıyordu. Isınmak için Isaac'in eşyalarını almak garip olur muydu?

"Özür dilerim, geri gelebilirim."

Juno döndü, Isaac kapıda belirince gözleri far görmüş geyik gibi döndü. Geliyor mu yoksa gidiyor mu bilmiyormuş gibi garip bir hareket yapıyordu.

Özür dileyerek geveledi. "Hayır, özür dilerim. Yani burası senin odan ve her şey, ben sadece-" "Hiç sorun değil. Miles bana bu gece ne yapacağını söyledi. Bu benim hatam." O

Başının hemen üzerindeki boşlukla ve ona en yakın duvarla konuşmak arasında gidip geliyordu. "Benden şey almamı istedi... şey önemli değil, ama tamamen aklımdan çıkmış. Ne istersen al."

"Sorun değil, ihtiyacım yok-"

"Juno." Alçak sesli uyarı hırıltısı Juno'nun içini ürpertti. Sırtının kaşınması ya da başının okşanması gibi zevkli bir şeydi bu.

Koltuğun üzerinde asılı duran pamuklu bir tişörtü kaptı.

"Bu hafta Miles'la yatarken bunu giydim. İyi seçim. Onun gibi kokuyor." Isaac elini temizledi.

Boğazını sıkarak ağırlığını diğer ayağına verdi.

Juno kendini tutamadı. Gömleği burnuna götürdü ve içine çekti. *Sarhoş yalayıcı öpücükler, ardından deri bir kemerin kabaca çözülüp ilmeklerinden çekilerek yere çarparken çıkardığı kırbaç sesi.* Isaac'ın Miles'ı duvara yasladığını, ellerini başının üzerinde tuttuğunu hayal etmekten kendini alamadı. İkisinin baş döndürücü karışımı beynindeki her dopamin sinapsını aydınlattı.

"Teşekkürler." Sesinin çok gergin çıkmamasını umarak onu sepetine sıkıştırdı.

Ayrılırken, Isaac almak için geldiği nesneyi havaya kaldırdı. Son derece kanlı bir dövüş oyununun disk kutusu. Kulakları koyu bordoya döndü ve Juno gizli bir zevkle onun utancını bu şekilde gösterdiğini fark etti. "Benimle hiç oynamak istemiyor. Karakterinin omurgasının alınmasını izlemekle ilgilenmediğini söylüyor. Ama bir sebepten dolayı bu gece istedi," diye açıkladı Isaac mahcup bir şekilde.

Juno kendini "Bir ara seninle oynayacağım," derken buldu. "Annemle babam video oyunu oynamama hiç izin vermezdi ama bazen kardeşim Ben onlar dışarıdayken ya da yatmışken izin verirdi."

Şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Gözlerinde çelik gibi bir parıltı belirmeden önce sadece başını salladı. "O zaman kışına tekmeyi yemeye hazır ol."

Juno öfkeli bir nefes verdi. "Kışına tekmeyi yemeye hazır ol!" diye bağırdı arkasından, adam kapıdan çıkarken gürleyen kahkahası koridorda yankılanıyordu.

Yirmi dakika boyunca her şeyi yuvasına yerleştirmek için uğraştı. Çalınan kıyafetlerin çoğu, eve götürmek üzere gece çantasına düzgünce katlanmıştı. Yine de nedense Isaac'ın gömleğinin kılıfla yastık arasına sıkıştırılmış bir yastığa ihtiyacı vardı.

Juno yeni inşa ettiği yuvasının yumuşak kozasında güneşlenirken gölgelik kumaşının üzerinde bir gölge gördü.

"Yuvana gelebilir miyim, omega?" Ollie'nin kibar sesi süzüldü.

İçgüdüleri, bu güzel alfanın yuvasını tamamlaması için sabırsızlanıyordu. Perdeyi açtı ve onu içeri çekti, kolları boynunu sararken onu sert bir öpücükle karşıladı.

"Beklediğin özel şey bu muydu?" Juno onun dudaklarına karşı mırıldandı. Başını salladı, onu daha sert öptü, nefesleri birbirine karıştı.

"Senin için bir şeyim var." Ollie'nin sesi, kolları onu daha yakına çekmek için beline dolanırken kısıldı.

"Bu yuvadan başka bir şey mi?" Juno cömert çevresini işaret ederek sordu.

"Hayır, yani, evet." Telaşlanmış ve biraz da kafası karışmış görünüyordu. "Evet, senin için bir şeyim var. K ile başlıyor." Bir şey düşünürken garip bir sessizlik oldu. "Ama kulağa n ile başlıyormuş gibi geliyor."

Juno ona boş boş baktı. Ne demek istediği anlaşılan kadar bir süre geçti. "Benim için bir düğümün olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu inanamayarak.

Ollie perişan görünüyordu. "Edepsiz konuşmalar yapabileceğimi sanıyordum ama yapabileceğimi sanmıyorum," dedi kederle. "Şimdiden her şeyi berbat ettiğime inanmıyorum." Onu bıraktı ve utanmış bir devekuşu gibi başını yatak yığınının altına sokmaya çalıştı. Juno bir yandan kıkırdama krizine girerken bir yandan da cesurca onu durdurmaya çalıştı.

"Edepsiz konuşmalara ihtiyacım yok, Ollie." Juno son bir savunma hattı olarak kaldırdığı yastığın arkasından onunla göz teması kurmaya çalışıyordu. "Sadece sen." Onu öpebilmek için kenara çekti. Bu bir

Çok ciddi, kalp atışlarını hızlandıran türden bir öpücük, çilli yanağının altında yatıştırıcı bir el eşliğinde. *Seni olduğun gibi seviyorum*, dedi söze gerek duymadan. Adam öpücüğü derinleştirdi, dili onunkini ararken vücutları arasındaki boşluğu kapattı. Juno onun kendisine karşı sertleştiğini hissetti ve istemsiz bir inilti kaçtı. Umutsuz bir iniltiyle, öpücükleri daha da pisleşirken gözlüklerini yırttı, Juno aklını tamamen yitirirken elleri onu arsızca okşamaya başladı.

Onu istiyordu ve ona *sahip* olabileceğine inanamıyordu. Saçlarının kaba dokusunu parmaklarının altında hissetmek isteseydi, bunu yapabilirdi. Dilini onunkine dolamak isteseydi, bunu yapabilirdi. Ve o da onu doyamadığı en istekli seslerle ödüllendirdi.

Dağınık bir yığın halinde yuvanın içine düştüler, dünyası tamamen adamın üstündeki ağırlığının sıcak baskısına ve uyluğundan yukarı kayan yaramaz bir gezgin elin vaadine daraldı. Adam yukarı doğru hareket ettikçe, elbisesinin etekleri de onu takip etti, ağzı tekrar onunkini bulmadan önce yukarı ve başının üzerine çıktı. Parmakları göğsünde gezinip altındaki sıkı kaslara hayran kalmadan önce onun hareketlerini gömleğiyle yansıttı. Göbek deliğinin etrafındaki, sıırım gibi kaslarıyla tezat oluşturan hafif yumuşaklığa ulaştığında biraz utanmış görünüyordu. Bu yüzden eğilerek onu birkaç kez öptü. *Seni olduğun gibi seviyorum. Seni olduğun gibi seviyorum.*

Sütyenini çıkarmıştı ve bu kez kendini bilinçli hissetme sırası ondaydı. Miles küçük göğüslerine aldırıyor gibiydi ama Ollie ne hissediyordu? Yüzüne bir bakış tüm endişesini yok etti. Ollie kendini serbest bırakmadan önce yüzünde hafif vahşi bir ifade yakaladı.

"Orada gerçekten fazla bir şey yok," diye soludu, dilinin göğsünün kıvrımı boyunca özellikle kaba bir şekilde yalamasından sonra. Adam ona bakarken bir süre hareketsiz kaldı, sonra yavaşça, kasıtlı olarak başını aşağı indirdi ve göz temasını kesmeden meme ucunu ağzına aldı. Bu çok fazlaydı - siyah gözleri, zengin kavrulmuş kokusu yükseliyordu - his karnından aşağıya, ağrıyan merkezine doğru fırladı ve yeni bir kayganlık patlaması külotunu ıslattı.

"Bence mükemmeller." Sesi alçak ve boğuktu ve *lanet olsun*, bu tek başına onu bir çentik daha açmayı başardı.

Ollie öpücükleriyle külotunun kalçalarına oturduğu yere kadar ilerledi, elleriyle kalçasını nazik daireler çizerek okşadı. Kalçasının iç kısmını avuçlayıp bacaklarını daha da açarken elinin genişliği çok büyüktü. Neredeyse şeffaf, kaygan, sırlıklam pamuğa bir kez baktı ve yemin etti, tüm vücudu gerildi.

"Oh, lanet olsun." Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Bırak beni, bırak beni-"

Juno'nun nefesi Ollie'nin sıcak ağzı külotundaki kayganlığı emerken boğazına takıldı. Onun diliyle kumaşın kenarını yaladığını, tadına bakmak için altından kaydığını hissedebiliyordu. Şimdi açıkta kalan kedi dudakları boyunca yaladıkça, köşebent şimdi bükülmüştü, klitorisine karşı işkence edici bir sürtünme. Bu yeterli değildi ama her şeydi, farkına varmadan kendini ona daha sert bastırmak için kalçaları yukarı kalktı. O kadar ıslaktı ki, kendi kayganlığıyla adamın tükürüğünün şehvetli bir karışımıydı. Kalçalarında, kık yanaklarının arasında biriktiğini hissedebiliyordu.

Ollie kızın klitorisini ağzının sıcaklığına hapsedti ve dili bir, iki, üç kez klitorisin etrafında dolaştı ve kızın işi bitti. "Devam et," diye yalvardı ona, titremeye başladığında çarşafı yumrukluyordu. "Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen."

O çıldırtıcı daireler devam etti, vücudu ne kadar çırpınırsa çırpınsın, daha fazla dayanamayana kadar asla duraksamadı, verdi, verdi, verdi. Kendini bu zevke kaptırırken onun can simidiydi.

JUNO

Zirveden inerken her şey bulanıktı. Adam... harap olmuş iç çamaşırını dişleriyle bacaklarından aşağı mı çekiyordu?

"Bunun daha seksi olacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti pişmanlıkla. Juno adamın saçlarının her zamankinden daha da dağınık olduğunu fark etti. Yüzünü sikmek için daha iyi bir kaldıraç elde etmek için onu kavradığına dair belirsiz anıları vardı.

"O da ne?" diye mırıldanmayı başardı. Ollie onun hâlâ ne kadar tahrik olduğundan habersiz, sırlıslık olmuş paçavrayı bacaklarından aşağıya çekti. "Dişlerimle yapmanın ateşli olacağını düşünmüştüm ama uzun sürdü ve bir süre sonra artık eğlenceli kısımlara yakın değildim." Kadının dizine üstünkörü bir şaplak attı. "Bundan hoşlanmadığımdan değil," diye ekledi aceleyle.

Sadece *dizini* sevdiğine dair ona güven vermeye mi çalıştı?

Juno'nun şu anda istediği tek bir vücut parçası vardı ve bu kesinlikle onun üzerinde değildi.

Avını takip eden bir dişi aslan gibi yavaşça Ollie'ye doğru ilerledi, vahşi bakışları hiç değişmiyordu. Ollie ürkek bir çığlık atarak şiltenin üzerine yığılırken, kadın boksörünün bel bandını aşağıya doğru çekerek ödülünü serbest bıraktı. Yutmadan önce ona iyice bakmadı bile, dilinin üzerindeki ağırlığının tadını çıkardı. Başının boğazının derinliklerine bastırma şeklinin ve onun tadının; tuzlu ve lezzetli erkek kokusunun fındıklı kahve kokusuyla karışmasının. *Kahretsin, çok güzeldi.* Dili, sikini ağzında sıkıca tutarken, dudakları şişkin düğümüne bastırırken, şaftı boyunca damarları izlemeye başladı. Başını yukarı kaldırdı, tekrar aşağı inmeden önce sikiinin tükürüğüyle nasıl parladığını hayranlıkla izledi.

Juno altında çırpınan, küfreden alfanın belli belirsiz farkındaydı ama onun söylediklerine dikkat edemeyecek kadar odaklanmış ve eğleniyordu. Çok iyi olmasıyla ilgili bir şey. Adamın onu yakında boşalacağı konusunda uyarması gerçekten umurunda değildi, o bunu istiyordu. Tatmak, tüketmek, *sahip olmak* istiyordu.

"Kahretsin, şimdiden geliyorum. Siktir. Siktir! Juno, ben-"

Eli yukarı kalktı ve onun etrafını sardı. Dölünü dilinin üzerine pompaladı, böylece onun tadına bakabildi, fazlasının ağzının köşesinden aktığını hissedince inledi. Juno, ağzına atıp emerek temizlemeden önce parmağıyla başıboş damlacığın izini sürdü. Tüm bu süre boyunca onu izledi, zor nefes alıyordu.

Hareketsiz kalmadan önce birkaç tembel gevşek hareket daha yaptı. "Hâlâ sertleşmişsin," dedi takdirle.

Göğsünün inip kalkması dışında kıpırtısızdı, üzerindeki ter parıltısı loş ışığı yakalıyordu. "Seninle işimin bittiğini mi sandın?"

Ollie onu bir öpücük için kendine çekti, günahkâr zevkin tadını çıkarırken dilindeki tattan rahatsız olmadı.

Çıplak bedenlerinin birlikte kayması. Adamın sikinin ucu kadının kaygan girişine doğru yuvarlandı. Bir kez, iki kez. Dudağını ısırды ve son soru soran bakışında başını salladı ve sonra onun içinde kayıyordu. Yavaş ve hesaplı, onu doldururken her sert santimini hissetmesine izin veriyordu.

"Tanrım ben-" Gözlerini kapadı ve alnını onunkine bastırdı. "Seni becermeye bayılıyorum. Hissediyorsun... Sen çok... Ben-"

"Şşş." Juno onun tatlı tökezleme sözcüklerini öpüp uzaklaştırdı. Adam hareket etmeye başladı ve çok geçmeden Juno onun uzun, kasıtlı hamlelerinin merhametine kaldı.

Ollie onun elini kendi elinin içine alarak ikisini de aşağıya doğru yönlendirdi. "Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göster," diye ısrar ederek parmaklarını klitorisine bastırdı. Küçük bir iniltiyle Juno klitorisini ovmaya başladı ve ne kadar şişmiş olduğunu hissetti. Birkaç dokunuş daha ve sonra devraldı, hareketlerini taklit etti ve onu becermeye devam ederken baskıyı eşleştirdi. "Doğru noktaya geldiğimde bana haber ver." Acımasızca içine girdi. Daha sert. Daha derine. Sikişmelerinin ıslak sesi yuvayı dolduruyordu. Hafif bir eğimle açı değişti ve Juno haykırdı. "Sikeyim. *İşte böyle*. Bu çok iyi, bu çok iyi. Kahretsin," diye hıçkırdı.

"Vücudunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum," dedi kabaca. Kadın bununla başa çıkamadı. Zeki elleri, kulağına erkeksi homurtularla noktalanan hevesli sözleri, kahrolası beynini siken muhteşem aleti. "Her sabah, her gece, ne zaman istersen memnuniyetle çalışırım." Kahretsin, o da bunu istiyordu. Kelimenin tam anlamıyla onun tarafından beceriliyordu ve şimdiden onu tekrar ne zaman becerebileceğini düşünüyordu. "Yapmanın her yolunu öğrenene kadar. Sen. Co-"

Kendini boşalmaktan alıkoyamıyordu. Duygu sağanağı - kokusu, dokunuşu, sözleri - çekirdeğinden tüm vücuduna yayılan kabaran bir coşku dalgasıyla doruğa ulaştı. Düğümü acilen onun açıklığına doğru bastırırken, itici hamleleri daha sert ve daha çılgınca büyüyordu. Kadının kayganlığı yolu kolaylaştırırken, onu içine almak çok kolay olacaktı.

"Seni düğümleyebilir miyim?" Sesindeki çaresizlik içini acıtıyordu. "Ben hiç... Ben hiç-" "Eğer yapmazsan öleceğim, Ollie," diye yalvardı Juno. "Düğümle beni. Şimdi. *Şimdi*."

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle, düğümü am dudaklarını iterek içindeki o zonklayan boş noktaya kilitlendi. Bu, sonuncusunun kuyruğunda başka bir orgazmı tetikledi, iç duvarları onun etrafında titreşiyor, serbest bırakılmasını talep ediyordu.

"Oh Tanrım. Kukun..." Sözleri küfürler ve alçak, hayvani bir hırıltının karışımına dönüştü. Onun içine boşaldığını hissedebiliyor ve genişleyen düğümünün tohumunu hapsettiğini bilerek bundan zevk alıyordu. Daha sonra hepsi sıcak bir telaşla fişkırarak geri gelecekti. Juno onun altında titredi, onun tarafından tekrar tekrar doldurulmaktan başka bir şey yapamadı. Her şeydi. *Her şeydi*. İçindeki omega tamamen doymuştu.

Ollie onları dikkatlice çevirdi, böylece hâlâ birbirlerine kilitliken ona sarılabilecekti. Juno göğsünde alçak bir gümbürtü ve kulağında yumuşak bir hava püskürmesi hissetti.

"Mırıldanıyorsun," dedi harikulade bir şekilde, kolundaki küçük takımyıldız benzeri çillerin izini sürerek.

Güzel, yumuşak ses hafifçe kekeledi. "Oh, bunu yaptığımın farkında bile değildim."

Juno adamın beline doladığı kolunu daha da sıkı. "Devam et," diye fısıldadı, adam tekrar yukarı çıkmaya başladığında anında memnun hissetti.

Bir alfayla seksin böyle olabileceğini hiç düşünmemişti. Temkinli, çaresiz, sevimli bir şekilde garip ve hayranlıkla dolu. Juno'nun çok fazla deneyimi yoktu ama bunun özel olduğunu hissediyordu. Bu onlarındı.

Mırıltısının yatıştırıcı tınısıyla sakinleşen kadın, onu sadece ateşi için istemediğini biliyordu. Ona ihtiyacı vardı.

"Omega Köyü'nden taşınıyorum."

Ne yazık ki Juno için Hazel o anı ağzına kocaman bir parça Çin lahanası tıkıştırmak için seçmişti. Gözleri şaşkınlıkla irileşti, mutluluktan aniden yaşardı ve sonra çiğnemesi çok uzun sürdüğü için hayal kırıklığıyla kırıştı.

"Toparlanıyorsun." Tencerenin yükselen buharından Hazel'ın gururunu görebiliyordu.

"Toplanıyorum."

Rivera-Gunnarsson sürü evinin evi haline geldiği giderek daha belirgin hale geliyordu. Çok anlayışlı taliplerinden ne kadar kıyafet çalarsa çalsın, artık Köy'deki odasının kokusu ya da hissi asla doğru gelmiyordu. İki arasında mekik dokumak artık bir baş belası haline gelmişti. Ayrılma konusundaki isteksizliği arttıkça kalış süresi de her seferinde uzuyordu. Küçük dairesinin duvarlarının, üzerine tam oturmayan bir giysi gibi içine işlediğini ve onu yıprattığını hissedebiliyordu.

O hafta kaldığı üst üste üçüncü gecede, Miles'la birlikte yuvasında kıvrılmış yatıyordu. Miles ona sıkıca sarıldı ve saçlarına doğru neredeyse belli belirsiz mırıldandı.

"Bence taşınmalısın."

Kadın tartıştı ve adam soğukkanlılığını korudu, giderek mantıksızlaşan argümanlarını ustalıkla ona geri fırlattı çünkü onun sadece korktuğunu biliyordu.

"Isaac'ın kafasını bu şekilde karıştırmamalısın. O başlıca alfa!" Juno sonunda hiddetlendi.

"Sana sormamı kim söyledi sanıyorsun?"

Sonra onu öptü ve o gece bir daha kavga olmadı.

Çektiği çileden sonra son üç yıldır kendini kozaladığı evi terk etmek zordu. Ama anlamlıydı. Kızgınlığı yaklaşmıştı ve bir kısmı hâlâ paketlenildiğini söylemek istemese de, bu yavaş ve kaçınılmaz bir sonuç gibi geliyordu.

"Kahretsin, şey..." Hazel, güveçlerinin baharatlı yarısına birkaç deniz ürünü topu eklerken dilini şaklattı. "Sanırım bu benim de taşınacağımı söylemek için en iyi zaman."

Juno'nun göğsü panikle gerildi. Hazel'ın bir sürü bulduğunu bile fark etmeyecek kadar boktan bir en iyi arkadaş mıydı? "Ne? Sen, sen-"

"Oh, hayır, hayır. Yapmadım, yapmıyorum, lanet olsun Juno rahatla, o feromonlarla beni strese sokuyorsun." Suçlu bir kahkaha atarken havaya el sallama hareketi yaptı. "Sanırım daha iyi açıklamalıyım. Bir daire satın aldım. Sana karşı dürüst olacağım Junie, çok güzel bir yer. Çok güvenli, bu konuda endişelenme. Lobide sevimli bir güvenlik görevlisi var. İpotek yüzünden hesabımdaki eksi bakiyeye bakmak istemiyorum ama hepsi benim."

Juno'nun yemek çubukları masaya çarptı. "Ne zaman bir daire aldın? Ne oluyor be!"

"Altı ay önce mi? Tüm o OmegaFans parasının bir yere gitmesi gerekiyordu, değil mi?" Hazel'ın rahat omuz silkişi, patlattığı bombanın büyüklüğüne kıyasla çok kayıtsız görünüyordu.

"Altı ay!"

"Şu anda kiraya veriliyor - sadece aydan aya. Taşınabilmem için onlara boşaltmaları için haber vereceğim."

"Yeni aldığınız bir daireyi neden kiraya veriyorsunuz? Ayrıca, az önce onlara boşaltmaları için haber vereceğinizi mi söylediniz?" Juno'nun gözleri farkına vardıkça kısıldı. "Köyde benim için mi kalıyordun?" Ne kadar berbat biriydi ki Hazel ona bakıcılık yapma ihtiyacı hissetmişti?

Hazel onu şaşırttı. Utanmış ya da yakalanmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine o duygulu kahverengi gözlerinde katman katman acı vardı. Daha sonra konuştuğunda sesi alışılmadık derecede çekingendi.

"Juno, en başından beri benim arkadaşımydın. Denemelere neden katıldığımı biliyorsun ve bunun için beni asla yargılamadın ya da benden nefret etmedin. Bu mu?" Parmağıyla ikisi arasında bir işaret yaptı. "Bunca zamandır aklımı başımda tuttu. Yani hayır, burada senin için kalmıyorum. Burada *kendim* için kalıyordum."

Juno masanın Hazel'ın tarafına doğru ilerledi ve onu sımsıkı kucaklayarak omzunun üzerinden sümüklerini akıtmamaya ve ağlamamaya çalıştı. "Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Geçmişinle ilgili?"

"Belki bir gün sana inanırım," diye cevap verdi hayıflanarak. "Bu arada, sen sürü hayatı yaşarken hala hotpot yiyebiliriz, değil mi?"

"Kapa çeneni, Hazel Wu. Ölene kadar benimle hotpot randevusu yapacaksın."

Hazel konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu, sesi Juno'nun saçlarında boğuklaştı. "Ve pho da, değil mi? Ve ramen?"

Küçük bir kahkaha attı. "Evet Hazel. Beni sonsuza kadar çorbada nefis şeyler yemek için randevu almış say."

"Mükemmel."

JUNO

Juno o hafta taşındı. Ama Isaac'le son derece garip bir konuşma yapmadan önce değil (bunu alışkanlık haline getirmiş gibiydiler), bu aslında 'ilişkiyi tanımlamanın' bir versiyonuydu. Evet, o onların omega'sıydı. Hayır, bağlanmak istemiyordu. Evet, bu onlar için sorun değildi, ne de olsa daha ilk günlerdi. Hayır, gelecekte konuyu tekrar kontrol etmek mantıksız değildi.

Artık kur yapmıyorlardı ama ömür boyu sürececek bir bağlılığa da hazır değillerdi. Eğer bu bir beta ilişkisi olsaydı, Juno onların kız arkadaşıymış gibi olurdu. Miles ve Ollie'yi erkek arkadaşları olarak düşünmek genç kızın kıkırdamasına neden oluyordu. Ama Isaac'e 'erkek arkadaş' unvanı vermek kulağa çılgınca geliyordu. Bir aslana tütü giydirmek gibi.

Isaac her zaman omega adını almak istemişti ama Juno'yu satan insanların soyadını taşımak ona doğru gelmiyordu. "Tüm kayda değer kaynaklarımı onları toz haline getirmek için kullanasım geliyor," demişti kesin bir dille. Bu jestten etkilenen ve onun rahat cinayet tavrından (*platonik olarak tabii ki*) biraz tahrik olan Juno kabul etti ve sürülerinin adı da gelecekteki bir tartışma konusu olarak masaya yatırıldı.

Her şeyi gözden geçirmeyi bitirdikten sonra sessizlik biraz fazla uzayınca, Juno nedense küçük bir reveransla konuşmayı bitirmeye karar verdi, ardından küçük bir utanç çığlığı attı ve hemen kaçtı. Isaac neyse ki bu konuyu hiç açmadı ve başka kimseye de anlatmış gibi görünmüyordu.

Pack Rivera-Gunnarsson'a da bu şekilde katıldı.

Sürü evindeki ev hayatını hayal ettiğinde, kulaklarından çizgi film dumanı dağılacakmış gibi görünen Everett'le burun buruna gelmeyi öngörmemişti.

Kurabiyelerin üzerinde.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum!" Juno parmağını hamurun içine soktu ve küçük bir topak alıp ağzına attı. "Tadı bana oldukça güzel geldi."

Karikatür dumanına şimdi kafasının etrafında şimşekler eşlik ediyordu. "Çiğ yumurta yemeyin!" Everett sanki siyanür yutmanın eşiğindeymiş gibi bağırdı. Juno, bir parmak ucundaki hamuru bilerek yalamadan önce ona değerlendirci bir bakış attı. O anda bayılacakmış gibi yaptı. Everett onu yakaladı, bol bol küfrediyordu, Juno daha aşağı inerken tezgâhtan destek almaya bile vakit bulamadan.

"Aslında ölmüyordum, biliyorsun."

Juno, Everett'in onu tekrar yere bırakırken çenesinin daha da sertleşebileceğini düşünmüyordu. "Biliyorum."

"Bence kurabiyeler ekstra tereyağı ve pudra şekeri ile iyi olacak. İki kat çikolata parçasını kim sevmez ki? Eminim muhteşem kitabınızdaki tarif de mükemmeldir, ama ben sadece mutfakta biraz eğleniyordum. Sorun değil, değil mi?"

Everett yıllar boyunca biriktirdiği tariflerle dolu yıpranmış dosyasına bir göz attı. Juno'nun canı çikolata parçacıklı kurabiyeler çektiğinde (bu, kızgınlığının yaklaştığına dair kesin bir işaretti), mükemmel tarifi bulduğunu söyleyerek cildi çıkardı. Juno yardım etmeyi teklif ettiğinde hafifçe yeşile döndü ve değişiklik yapmaya başladığında yukarıda bahsedilen duman ortaya çıktı.

İç çekti, omuzları yenilgiyle çöktü. "Evet, sorun yok. Şimdi bunları bir tepsiye koyup fırına verelim."

Juno, tezgâha yaslanıp tepsilerindeki hâlâ lav gibi duran kurabiyeleri kurcalarken onu azarlama dürtüsüyle savaştığını anlayabiliyordu.

"Sertleşmeleri için tepside bekletmelisin," diye ısırdı, onun dürtmesine daha fazla dayanamadı.

"Sence de bu patlamış çikolata parçası çok yapışkan ve lezzetli görünmüyor mu?" Juno yapamadı. Daha fazla dayanamadı ve Everett'in öfkeli itirazına aldırmadan köşeyi kopardı. Kurabiyeyi ellerinin arasında hokkabazlık yaparak dolaştırdı ve sonra mantığına aykırı bir şekilde ağzına attı. Kurabiyenin kendisi kavruluyordu ama erimiş çikolata parçalarının patlaması kıyamet gibiydi.

Everett tüm bu süre boyunca kendini beğenmiş bir şekilde onu izledi. "Çok mu sıcak?"

"Mükemmel, aslında. Bir tane daha alabilirim." Juno daha hızlı soğuması için dilini ağzından dışarı çıkardı ve çenesiyle buzdolabını işaret etti. "Alakasız bir not, bu buz dağıtıyor mu?" diye sordu hafif peltek bir sesle.

Ona biraz getirdi ve hayal edilebilecek en onaylamayan ifadeyle ağzına soktu. Daha sonra değiştirilmiş kurabiyelerden birini denediğinde ve bundan büyük keyif aldığında hoşnutsuzluğu katlanarak arttı.

Ateşli. Son derece sıcaktı. Nabızı hızlandıkça kulaklarında kalın ve yapışkan bir davul sesi duyuluyordu. Kendi vücudunun içinde şişmiş hissediyordu, derisi çok sıkı çekilmişti. Uyluklarının arasında ıslaklık vardı ama bu hiçbir rahatlama sağlamıyordu. Amcığı hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedikçe ağrı daha da şiddetleniyordu. En azından güvendeydi - tanıdık, rahatlatıcı kokular ve yumuşak, pelüş dokularla çevriliydi - ama bu yeterli değildi. Elini uzattı ve ihtiyacı olan şeyi aramaya başladı.

Deri. Yavaşça yükselip alçalan bir göğüs. Bir çenenin kenarı, yumuşak dudaklar, geniş bir burun. Uzun, kıvrık saç tellerine dolanan parmaklar. Juno burnunu adamın boynuna bastırdı, göğüslerini adamın koluna dayadı, bacaklarını onunkilerin üzerine attı. Taze demlenmiş kahve ve tereyağlı zengin makademya kokusu.

Alfa.

Dudaklarından bir inilti döküldü ve onun kıpırdadığını hissetti. Eli sırtını okşadı ve sıkı bir şekilde sıkmadan önce kıcını kavradı. İç uyluğundan aşağı damlayan taze kayganlığı hissettiğinde ürperdi.

"Saat kaç?" Adamın uykudan pürüzlenmiş sesi kadının kanını daha da kaydattı. "Oh kahretsin. Sen, sen-"

Artık kesinlikle uyanıktı, göz bebekleri nefes aldıkça büyüyordu. Kızın kokusundan yayılan ısı feromonları onun kızışma içgüdülerini harekete geçirdi. Adamın eli kızın yanağına dolandı ve kız inleyerek adamın dokunuşuna doğru eğildi. "Gidip Miles'ı getireyim. Seninle ilgileneceğiz Juno."

Gitmek mi? Bu alfa gitmiyordu. Juno dudaklarını onunkilere bastırđı. Onun kalmasını sağlamalı, ona ne kadar ihtiyaçı olduğunu göstermeliydi. Bileğini çevirdi ve elini aşağıya, boynundaki nabız noktası boyunca, göğüslerinin sivri koyu meme uçlarını geçerek, parmakları sırlsıklam yarığına değene kadar karnının pürüzsüz tenine doğru yönlendirdi. İşte orası. Gördün mü? Gitmesine imkân yoktu. Juno onun küfrettiğini duymaktan memnundu (bu anladığı anlamına geliyordu, değil mi?) ve iki parmağının dar kanalına girdiğini hissettiğinde haykırdı, kalçalarını onun eline doğru yuvarladı.

"Çok ıslak. Çok ıslak. Tanrım."

"Alfa." Juno cam gibi gözlerle ona baktı. "Sana ihtiyacım var."

Onu serbest bırakmak için tek gereken buydu. Kızgınlık içindeki bir omega'nın, alfasının kızgınlığını tetiklemek için söylediği üç çaresiz kelime. Kadının bacağı adamın kalçasının üzerinden yukarı doğru kalktı, parmakları kadının amından ayrılıp, tüm aletini kadının içine gömmeden önce kayganlaşmış ucunu hızla sürtmeye başladı. Geri fırlatılmış bir espresso gibiydi, vücudundaki her damar canlı bir tel gibiydi. Bir hırıltıyla ona yüklendi, elleri kıçını kavrarken onu sırtüstü yuvarladı, sikiinin üzerinde becerirken onu yaydı. Ellerinin her kaba çekişi, uzunluğunu kaygan sırlsıklam amının derinliklerine sürdü ve kontrolsüzce çığlık atmasına neden olan iç kısımlarına ulaştı.

"Düğüm," diye inledi her pis itişin ortaya çıkardığı çığlıklar arasında.

"Henüz değil. Sen boşalmak üzere olana kadar olmaz." Gözleri vahşiydi, arkalarında ilkel bir güç yanıyordu.

Onu beceren bu alfayı memnun etme ihtiyaçı çok fazlaydı. Orgazmının yükseldiğini ve yükseldiğini hissedebiliyordu. Aynı anda hem harika, hem acı verici, hem de korkutucu bir şeyin eşiğinde sallanıyordu ve sonunda adamın düğümü gergin, hararetle amcığının içine kaydığında yere düştü. Amının her nabzı düğümü sıkıyor, içine yeni bir döl patlaması gönderiyor, sonsuz bir döngü içinde zevkini tekrar tekrar artırıyor. Orada ne kadar süre yattığını bilmiyordu, titriyor ve içindeki yangını yatıştırırken ona sarılıyordu.

"Ollie." Adını defalarca tekrarlayan boğuk sesi tanıyamadı. "Seni tuttum, tatlı kız.

Tuttum seni."

Ateşi sırasında yaşadığı kısa süreli berraklık anları hiç böyle olmamıştı. Unutuşun onu tekrar ele geçirmesini beklerken her zaman pişmanlık verici, aşağılayıcı ve derin acı verici olmuştu. Kendini güvende ve el üstünde hissetmek o kadar yıkıcıydı ki Juno, ağır duygularının kontrol barajını patlatmasıyla yıkılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaktan kendini alamadı.

Ollie ne irkildi ne de paniğe kapıldı, ona o kadar uyum sağlamıştı ki neye ihtiyaçı olduğunu kelimeler olmadan anlayabiliyordu. Sadece onu öptü, öptü ve gözyaşları nihayet kuruyana kadar öptü.

"Muhteşem. şundan bir kaşık almayı deneyin."

Burnuna nostaljik, ev gibi bir koku geldi. Soya sosu. Pirinç. Et suyu. Juno gözlerini açtığında Miles'in elinde bir kase lapa tuttuğunu gördü. Jelatinimsi yulaf lapasının içinden büyük tavuk dilimleri de çıkmıştı ve hatta taze soğanla süslenmişti.

"Everett yaptı. Tarifi Isaac'in Ba'sından almış, o da Nanay'larının ateşi için buna yemin ediyor. Ev, uğruna yuvanızı terk edecek kadar hevesli olacağınız bir şey olmasını umuyordu. Sandviçlerinin beğenilmediğini duyunca pek memnun olmadı. Ona muhtemelen ateşinin zirvesinde olduğun için ağzında yemek istemediğini söyledim." Juno'nun alev alev yanan yanaklarını görmezden gelen Miles başını eğerek kendi boş kâsesine baktı. "Oldukça iyi. Bu son olaydan sonra hepimizin tam da ihtiyaçı olan şey.

birkaç gün geçirdik."

Ollie'nin şu anda hak ettiği uykuyu çektiği yuvasından dışarıya doğru belli belirsiz adımlarla ilerledi. Juno alfanın saçlarını yorgun yüzünden geriye doğru taramaktan kendini alamadı, dudakları istemsiz bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kendini bir battaniyeye sardı ve Miles'ın yığılmış kaşığı ağzına götürmesine izin verdi.

Yüzü aydınlandı. "Bu harika!" Harika bir lezzet derinliği, mükemmel terbiye. Çok etkilenmişti. "Muhtemelen Everett tarifi aynen uyguladığı içindir." Miles gülerек onayladı ve ona hevesle aldığı kâseyi ve kaşığı uzattı.

Miles ona çeşitli içecekler sunarken, boş midesini rahatsız etmek istemediği için yavaş yavaş yedi. Koyu pembe bir smoothie, bulanık görünümlü yeşil bir meyve suyu, milyonlarca çeşit çay. Miles'ın şaşkınlığına rağmen hepsini su içmek için geri çevirdi. Bu uzun berraklık dönemine bakılırsa, muhtemelen artık ateşinin zirvesini geçmişti, ama henüz ormandan çıkmamıştı. Belki bir ya da bir buçuk gün daha.

"İşte sana söylemek istediğim bir şey vardı, güzelim." Şimdi boş olan kâseyi ellerinden aldı, böylece onları tutabilirdi, diğer eli rahatlatıcı bir şekilde kolunda aşağı yukarı geziniyordu. "Ateşin yükselmeden önce neyle rahat edeceğini konuşmuştuk ve anal istemediğini biliyorum. Bunu tamamen anlıyor ve saygı duyuyoruz."

Juno bunu nasıl yaptığını bilmiyordu, sesinde en ufak bir utanma ya da tereddüt izi yoktu. Ahh, bir sohbede yüzünü asmadan analdan bahsedebilmek. Bu arada o da orada oturmuş ya anevrizma geçiriyor ya da geçirmeyi umuyordu. Miles onun içten içe yavaş yavaş ölüme doğru inişinin farkında olmadan yoluna devam etti.

"Ama içine girdiğinde, onu istiyorsun. Bunun için yalvardın. Seni reddettiğimizde üzüldüğünü görmek acı veriyor ama senin rızan olmadan asla bir şey yapmayız, umarım bunu biliyorsundur."

Tüm bu yeni, aşağılayıcı bilgileri alırken sadece sert bir şekilde başını sallayabildi.

"Eğer kabul edersen bir çözüm önerim var." Miles küçük ipek bir çantaya uzandı ve mor bir silikon popo tıkaçı çıkardı. "Merak etme, yepyeni, yıkanmış ve her şeyi var," diye hızla ekledi, sanki Juno'nun kendini kırbaçladığı asıl şey buymuş gibi. Bu özel işi onlar için kimin yapabileceğini çok fazla düşünmemeye çalıştı. "Evet? Yapmak zorunda değilsin elbette, sadece-"

"Evet," diye fısıldayarak onun sözünü kesti. "Evet." Birden battaniyesinin görünen her kırıksıklığını düzeltmek zorunlu oldu. "Mahcubiyetim tam olsun diye soruyorum, yalvardığım başka bir şey var mı?"

Miles battaniyeyi çözdü ve onu kucağına çekti, çıplak bedenleri birbirine uyuyordu. Ağızları boğucu bir öpücükle buluştu ve kız ateşinin yeniden yükseldiğini hissetti. Miles'ın dilinde rom kokusu vardı ve yıpranmış, kadifemsi yumuşak deri kokusu ona yapışmıştı - *Isaac*. Belli ki baş alfa, kızgınlığı sırasında betasına göz kulak oluyordu. Kadının kokusu, ona yapışan baskın feromonlara yanıt vererek parfümlendi. Tatlı ve sarhoş, mükemmel bir şehvetli kokteyl. Dudakları çenesinden aşağıya doğru öptü, bir eliyle çenesini yukarı kaldırdı, böylece boynunun çukurunu yalayabilecek ve ısırabilecekti.

"Isırık istediniz."

Bu ima karşısında dondu kaldı. *Hayır, tahvil olmaz. Yine mi?* Sonra suçluluk duydu, çünkü ne Miles ne de Ollie onun korkusunu hak ediyordu. Miles parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve güven verici bir şekilde sıktı. "Sana bir sürü morluk verdik, bunlar işe yarıyor gibi görünüyor."

Elleri Miles'ın öpmediği boynunun yan tarafına gitti, nazikçe hassas ama kırılmamış deriyi hissetti. *Güvendesin. Onların yanında güvendesin.* Adamın siki kadının iç kalçasında sertleşmeye başlamıştı ve sıcaktan bunalan beyni harekete geçti. Sadece küçük bir manevrayla onu içine alabilirdi. Bu düşünceyle ıslandığını hissedebiliyordu.

"Ve sakın utanma. Asla utanma." Her ikisinin de kalçaları şimdi hafifçe hareket ediyor, işkenceli, alaycı bir sürtünme yaratıyordu. Bir şenlik ateşi istediğinde bir mum alevi. "Bu halinle mükemmelsin." Adam onun pembe yanaklarını hafifçe çimdikledi. "Sen bizim için mükemmelsin." Miles aralarına uzandı ve sikini aşağı doğru indirdi, bir sonraki sözleriyle onu ateşlemeden önce kısa bir an için sadece ucunu onun sıcaklığına itti. "Sikim *hayatımda* hiç bu kadar sert olmamıştı."

"Yuva," diye boğulmayı başardı. "Beni yuvamda becer, *şimdi*."

Neyse ki onu kızdırmadı, yeni bir sıcaklık büyüünün zirvesinin bunun zamanı olmadığını anladı. Miles'ın göğsünü yanan sırtında hissedebiliyordu, bacağı Miles'ın koluna takılmıştı ve Miles onu kısa, sert darbelerle sikerken onu açık tutuyordu. Miles'ın sikinin dibinde düğümlü bir kılıf vardı - Ollie ve Juno'yu kahvaltıya inmedikleri o ilk sabah yuvalarında bulduğunda ona yaptığı bir sürprizdi bu. Ollie'nin alfa düğümünün yaptığı gibi yakıcı ihtiyacı gidermedi ama Ollie'nin iyileşmesi ve ona tekrar ihtiyaç duymadan önce yeniden şarj olması için yeterliydi. Miles'ın ataması, kızgınlık tartışması sırasında kısaca gündeme geldi. Şöyle bir şey oldu:

"Bir beta olarak bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Ateşim varken bana bir sürü orgazm mı yaşatacaksın? Evet, oldukça eminim." Sonra onun hipotezini doğrulayan daha fazla araştırma yaptılar.

Isıran bir öpücük için yüzünü kendi yüzüne doğru çekerken, silikon düğüm şimdi horozunun içindeki her hedonistik sürüklenmesiyle açıklığına bastırdı.

Ollie uyandığında büyük bir gösteri yapacaktı. Sorun değildi, sanki daha önce bu sıcakta en az beş kez olmamış ya da Miles'a bu iyiliğe karşılık vermemiş gibi.

Parmakları hafifçe araştırıyor, klitorisinin etrafında dönüyor, etrafına gerildikçe amının dudaklarını izliyordu. Daha da aşağı indi, kaygan kaplı parmaklarıyla arka girişine bastırdı. Daha fazlası için çaresiz kalan kadın, adam ellerini beline koyup daha da sert bir şekilde içine girerken önünü yatağa yasladı. Sadece içgüdülerıyla hareket ederek kıcını havaya kaldırdı ve bir iniltiyle ödüllendirildi, elleri aşağı kayarak yanaklarını kavradı. Başparmağı kıcını çevreledi, kız düzensiz bir iniltiyle yüzünü yuvaya gömerken hafifçe içeri itti.

"Seni gereceğim ve kıcını dolduracağım. Kendini çok iyi hissedeceksin," dedi parmağı daha derine inerken cesaret verici bir şekilde. "Kulağa nasıl geliyor, güzelim?"

Juno ona baktı, gözleri arzuyla kaplanmıştı. "Evet," diye fısıldadı.

Miles başının üzerinden bakarak, "O zaman seni sikimle besleyeceğim ve Ollie aynı anda senin bu muhtaç amını düğümleyebilecek," diye nefes nefese konuştu.

Ollie artık kesinlikle uyumuyordu, yumruğunda sertleşmiş sikiyle yuvanın duvarına yaslanmıştı. Parmakları dibindeki şişmiş düğümün etrafında kıvrılmış, nefesini bir anda bırakmadan önce tüm vücudunu geren bir sıkma hareketi yapmıştı. Şimdiye kadar ikisi sırayla onu doyurmaya çalışıyordu ama şimdi?

Juno ikisini de istedi.

"Sanırım bu fikir çok hoşuna gitti." Miles, amcığı onun etrafında kenetlenirken inledi, içinden bir ihtiyaç titremesi geçti.

Juno kolunu uzattı ve Ollie hemen yaklaşarak yavaş, tadını çıkaran bir öpücük için başını aşağı çekmesine izin verdi. Miles çekildiğinde bir an için kendini yoksun hissetti ama Ollie tıkacın kaygan amına girdiğini hissettiğinde nefesini yuttu. Yavaşça döndürüyordu, geri çekilmeden önce kayganlığıyla kaplıyordu. Juno, Miles'ın tükürdüğünü duyduğunda neredeyse geliyordu ve bir dakika sonra tükürüğünü sfinkterinde hissetti. Bu kadar sıcak olmaya *haklı yoktu*. Fişi yavaşça kas halkasını geçerek yavaşça germek için çalışmaya başladı, birleşik ıslaklıklarıyla hafifledi.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandı Ollie, onun terden çizgili alnını okşayarak. Miles'a baktı. "Öyle değil mi?"

Miles tıkaçın en son geniş kısmını içeri itti ve yerine oturduğunu hissettiğinde düşük bir inilti çıkararak ürperdi. Elleri onun her yerindeydi, yatıştırıyor ve tapıyordu. "Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldadı Miles, omurgasının dip kısmını öperek.

"Daha fazla," diye yalvardı çarşafları yumruklarken. "*Daha fazla.*"

Onların yer değiştirdiğinin belli belirsiz farkındaydı, mırıldandıkları övgüleri içine çekerken okşayıcı dokunuşları onu hiç terk etmiyordu. Çenesi nazikçe kaldırıldı ve Miles'ın arzuyla parlayan ela gözlerine baktı. Miles, Miles'ın dudaklarını sikinin başıyla açmaya ikna etti ve Miles onun gergin tepkisini izlerken kendi şeftali kayganlığını tadarak dilini ucun etrafında döndürdü. Onun parçalandığını görmek için sabırsızlanıyordu, onu ağzına aldı, yavaşça yutmaya hazırdı. Ollie aniden arkadan sert bir şekilde içine girdi. Vücudu öne doğru fırladı ve Miles boğazının derinliklerine kayd. *Dolu*. Çok mutlu bir şekilde doluydu. Alfa'nın düğümünün her itişte ona çarpan ağırlığından, kışındaki tıkaçın ek gerginliğinden, beta'nın dilindeki sert uzunluğunun ağırlığına kadar; aralarında çaresizdi.

"İşte böyle." Miles kızın yanağını okşarken kız adamın sikiyle hafifçe öğürüyor, burnu sikin dibindeki kaba kıllara çarpıyordu. "Şu haline bak, ikimizi de alıyorsun."

Boşalması için tek gereken buydu. Her iki uçtan da orgazmı boyunca onu sikmeye devam ettiklerinde serbest düşüşteydi, tamamen ağırlıksızdı. İç duvarları sıkılaştı, bir düğüm için çaresizdi ve Ollie meme uçlarını nazikçe kopardı, yakında bir tane alacağına dair güvence verdi.

"Nereme boşalmamı istiyorsun?" Juno, Miles'ın sarsıntılı hareketlerinden ve ateşli bakışlarından yakın olduğunu anlayabiliyordu. Onu ağzından çekti ve sonunu denemek için ucunu sıkıca sıkarak devraldı.

"Göğüslerimin üzerine." Arkasına yaslandı ve Ollie yardımsever bir şekilde güçlü bir kolunu beline dolayarak onu destekledi. Miles'ın gözleri Ollie'nin sabit ritmiyle zıplayan göğüslerine kayd. "Kokunla kaplanmak istiyorum."

"*Siktir!*" Sıcak döl fiskiyeleri boynuna ve göğsüne çarptı ve içinden coşkulu bir heyecan geçti. Tatmin olmuş küçük bir mırıltı çıkardı ve aşırı hassaslaşmış ucu yalayarak temizledi, onun tadının tadını çıkardı. Topuklarının üzerine çöktü, çakıllı meme uçlarından müstehcen bir şekilde damlayan eserine bakarken zor nefes alıyordu. Sikinde küçük bir seğirme oldu. Miles önce ona, sonra da kıza baktı. "Cadı küçük omega. Tüm bunlardan sonra sikim nasıl hâlâ çalışıyor, asla bilemeyeceğim."

Ollie kısık bir kahkaha attı. "O küçük cadı bir omega. Onu kaç kez düğümlediğimin sayısını unuttum ama yine de doyamıyorum." Adam ileri doğru itti ve kadının ağzı düğümün etrafında şişmeye başladığında kadın miyavladı. Onu doldururken muazzam bir basınç vardı, aynı zamanda tıkaçın tabanını parmaklayarak kışının derinliklerine doğru bastırıyordu. Düğüm kilitlendiğinde ikisi de inledi ve onun içinde patladı, çekirdeğinden parmaklarının uçlarına kadar yayılan başka bir zevk dalgası başlattı. Juno, Miles'ın döllerinin tenine ve çarşaflarına bulaşmasını umursamadan, tüm vücudu karıncalanarak yuvaya yığıldı.

Onların nazik bakımlarına teslim olurken ilgileri ve hayranlıkları hiç azalmadı ve onu dünyaya geri getirdi.

ISAAC

"Bütün şişeyi bitir. Sıvı alımını sürdürmelisin," diye sertçe emretti Miles'a Isaac. Ses tonu, parmaklarının dikkatle betanın saçlarından geçme şekliyle çelişiyordu. Terden sırsıklam olmuştu ve Juno'nun sıcaklığı tatlandırıran yoğun kokusu onu kaplamıştı. Isaac sığ nefes almak için elinden geleni yaptı, onu en yakın yüzeye itme ve tatlı şeker bağıcıklı kremi teninden yalama dürtüsüyle savaştı. *Sadece feromonlar*, dedi kendi kendine. *Kafana girmesine izin verme.*

Tartışamayacak kadar yorgun olan Miles başını arkaya eğdi ve elinin tersiyle ağzını silmeden önce derin derin içti. Isaac onun gözlerinin altında oluşan koyu halkaları endişeyle fark etti. Miles ve Ollie Juno'ya bakma konusunda takdire şayan bir iş çıkarıyorlardı ama Everett'in bir sonraki sıcakta ona yardım edebileceğini ve böylece üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltabileceğini umuyordu.

Miles, Isaac'ın endişesini hissederek, "Artık sona yaklaştı, canım," diye güvence verdi. "Eskisinden çok daha uzun süreler uyuyor." Isaac'e yan gözle bir bakış attı. "Tüm bu yorgunluğa degecek *eğlenceli* yönleri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Eğlenceli yönleri hakkında düşünmek istemediğinden değil, sadece Miles'ın Juno'dan zevk aldığı tüm yolları hayal etmemesi *gerektiğini* hissediyordu. Ya da Juno'nun sulu kokusunun yüzüne, göğsüne ve Isaac'e bu kadar güçlü bir şekilde yapışmasına neden olan *faaliyetler* neler olabilirdi, Miles'ın boxer'ını aşağı iterse, her yerine-

Isaac parmaklarının sıkıştığını gizlemek için elini cebine soktu. "Gidip uçağıma yetişmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa Everett buralarda olacak." Gömleğinin kolunu gereksiz bir şekilde düzeltti. "Peki Ollie nasıl? Bu olay başladığından beri onu neredeyse hiç görmedim."

Miles umursamaz bir el salladı. "O iyi. Kendince bir la-la diyarında, güven bana." Isaac alfalar hakkında bildiklerinin doğru olması gerektiğini düşündü. Neyse ki bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

Nefesini tutarak Miles'ın alnına iffetli bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Bu gece daha sonra döneğim."

Miles kaşlarını kaldırarak, "Kısa bir yolculuk," diye yorum yaptı.

Isaac gitmek için dönmeden önce Miles'a dolu bir erişte tabağı uzattı. "Sadece yüz yüze olması gereken bir toplantı."

Onu bulmak uzun sürmemişti. Isaac'ın özel dedektifinin pahalı olmasının bir nedeni vardı. Ek zamanını dosyaları inceleyerek, herhangi bir potansiyel tehdit olup olmadığını değerlendirerek geçirmişti.

temas kurma konusunda. Ender rastlanan bir kararla, bu konuyu diğerkleriyle tartışmaya açmadı ve baş alfa olarak duygularından arınmış, mantıklı ve bilinçli bir karar vermeyi kendine görev edindi.

Isaac, samimi oturma düzeni ve sağduyulu personeli için bilinçli olarak seçilmiş olan restorana adım attı. Seyircileri en aza indirmek için toplantıyı öğle yemeği ile akşam yemeği arasındaki sükûnete ayarlamıştı. Gözleri hemen yemek arkadaşını buldu.

Julian Tsai.

Yirmi beş yaşında, Bilgi Teknolojileri lisans derecesine sahip ve ortak bir evde yaşıyor. Spor salonu, iş ve çoğunlukla kursunun diğerk mezunlarından oluşan bir grupla sosyal hayattan oluşan sıradan bir rutin sürdürüyordu. Ailesinden uzaktı ve sosyal medyada bahsedilmesini gerektirecek romantik bir ilişkisi yoktu. Takılmalarıyla ünlü arkadaşlık uygulamalarında hesapları vardı, ancak Isaac'ın onu takip ettirdiği süre boyunca bu hesaplar kullanılmış gibi görünmüyordu.

Ayrıca bir zamanlar baş alfa Andrew, adam öldürmekten hüküm giymiş Eric ve merhum Vincent Zhao'nun da çalışanıydı.

Juno'nun eski sürüsü.

Ayrıca mezun olduğundan beri şu anki şirketinde çalışıyordu ve Isaac daha yeşil bir geçmişin cazibesinin ona bir giriş sağlayacağını ummuştu. İşe yaradı.

"Julian?" Isaac betanın tüm hayat hikâyesini uçakta yeni öğrenmiş gibi sordu. Julian'ın oturduğu ve endişeyle beklediği masanın yanında durdu.

"Isaac, merhaba." Elini sıkamak için ayağa kalktığında Julian rahatlamış görünüyordu. Sakinleştirici ve taze bir çam kokusu vardı, gevrek bir sabahta ayaklarının altındaki iğnelerin çıtırtısı.

Julian kendisini aradığı için ona bol bol teşekkür ederken ikisi de oturdu. Isaac aldatmacanın daha fazla devam etmesi için bir neden göremiyordu.

"Bu toplantı ne yazık ki bir iş teklifini görüşmek için değil. Rakibinizi temsil etmiyorum. Yaptığım hile için özür dilerim." Isaac suyunu yudumladı ve Julian da kafasının karıştığı belli olan bir tavırla onu izledi. "Juno Liu için buradayım."

Julian'ın tüm tavrı değişti. Tüyleri hemen diken diken oldu, sırtı dikleşti ve elleri yumruk haline geldi.

Peçetesini masaya fırlatırken vahşice, "Nerede olduğunu bilmiyorum," diye ısırdı. "Seni kim gönderdi? Biliyor musun, bunun bir önemi yok. Aileme, Pack Zhao'ya yıllar önce defalarca onu en son beni kovduklarında gördüğümü söyledim. Ve onu bulmalarına yardım etmemin hiçbir yolu yoktu. Ellerindeki tüm kozları çoktan yok etmişlerdi." Isaac onun ağzından çıkan alaycı kahkahadan hoşlanmamıştı. "Eğer bu toplantıyı tekrar denemek için düzenlediysen zamanını boşa harcamışsın demektir. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiçbir fikrim yok." Julian ayağa kalkarken sandalyesi sertçe gıcırdadı. "Git kendini becer."

"Dur."

Isaac o kadar ısrarla konuşmuştu ki alfa hâkimiyetinin bir kısmı içeri sızmıştı. Julian'm adımları tekledi, emir içinden geçerken omuzları çöktü.

"Fu-uck, sen güçlüsün."

"Bana öyle söylendi."

"Yine de bir bok söylemiyor."

Isaac Julian'ın oturduğu yeri işaret etti. "Oturun lütfen," diye sordu çok daha ölçülü bir tonda.

Julian bakışlarını tutmaya çalıştı ama başaramadı. "Hayır, gerçekten istemiyorum," diye mırıldandı somurtkan bir şekilde yere bakarak.

Isaac çantasından bir kâğıt parçası çıkarmadan önce başını onaylarcasına eğdi. Julian'ın görebilmesi için arkasına yaslanmadan önce dikkatlice masanın üzerine koydu. Juno'nun çizimlerinden biriydi.

Julian'ın eskiz defterinden gizlice aşırıldığı, yüzünde kafatası olan fotogerçekçi bir tilki. Julian'ın beti benzi atmış, yüzünde çelişkili duygular titreşmeye başlamıştı.

"Bu onun, değil mi? Nereden aldın bunu?"

"Daha fazla bir şey söylemeden önce bir şey söyleyeceğim." Isaac ellerini dikkatle kucağında birleştirdi ve titreyen betayı dikkatle izledi. "Ailenizin ortak hesabına iki haftada bir maaş ödüyorsunuz ama izlerinizi gizlemek konusunda oldukça dikkatli görünüyorsunuz. Neden?"

"Nasıl yaptın-" Julian başını salladı, "Boş ver, sanırım siz alfalar sadece istediğinizi almaya ve geri kalanımızı sikmeye alışkınsınız, değil mi?"

Isaac hakareti görmezden geldi. "İhlal için özür dilerim ama söz veriyorum bu çok önemli."

"Her şeyden sonra ailemle bir ilişkim kalmadı. Olanlar için beni suçladılar, olması gerektiği gibi." Julian o kadar sessiz konuşuyordu ki, vücudu koruyucu bir şekilde kendi üzerine katlanırken fısıltıyı ancak aşırıyordu. "Zorlukla ayakta durduklarını biliyorum. Babam sonunda bir depoda iş buldu ve annem de temizlikçi olarak çalışmak zorunda kaldı. Büyükannem ve büyükbabam yaşıyorlar ve ben bağları kopardığımda zaten sağlık sorunları yaşıyorlardı. Ailemin benden iyi bir iş bulmamı ve onlara yardım etmemi beklediğini biliyorum. Daha fazla peşime düşmesinler diye onları engelledim. Ama onları hiçbir şeysiz bırakmak, özellikle de sorumluluk bendeysen... Bunu yapamazdım." Parmaklarının derisini endişeyle karıştırıyordu ve Isaac onu durdurmak için elini tutma isteğiyle savaştı. "Belki bu beni aptal yapar ama-"

"Öyle değil." Isaac, büyükannesinin de kendi ailesiyle benzer şeyler yaşadığını görmüştü. Üç başarılı alfabı birbirine bağladığını öğrendikleri andan itibaren Filipinler'deki geniş ailesinden yıllarca suçluluk duygusu ve para talepleri gelmişti. "Evlat dindarlığı tam bir akıl tutulması."

Julian onun empati kurmasına ve hatta belki de küfürlü konuşmasına şaşırmış görünüyordu. "Evet, gerçekten öyle."

"Cevap verdiğin için teşekkürler Julian." Isaac Juno'nun resmini kendisine doğru çevirdi ve bir dokunuşla ona doğru itti. "Benden seni bulmamı istedi," dedi sessizce.

Julian'ın sıkıntısı alevlendiği kadar hızlı bir şekilde dağıldı, yüzünde umut dolu bir ısırap belirdi "O iyi mi? Lütfen bana sadece bunu söyle, tek bilmem gereken bu. O iyi mi ve mutlu mu? Tamam, iki şey."

Isaac göğsünde garip bir his hissediyordu. Midesini rahatsız eden ve kaburgalarının arkasını yakan sıcak bir ağrı.

"Evet, durumu iyi."

Julian ayakta durmakla oturmak arasında gidip geliyordu, sanki beyni yetişmeye çalışırken vücudu arızalanmış gibiydi. "Sanırım sen onun alfasısın?"

Isaac ne kadar bilgi vereceğini düşündü. "Sürüm ona kur yapıyor."

"Bu çok iyi." Julian sandalyesine çöktü, gözleri uzak ve hüzünlüydü. "Bu gerçekten iyi. Bunu hak ediyor." Parmak uçlarını neredeyse saygıyla resmin üzerinde gezdirdi, kalem darbelerinin izini sürdü. Sonraki sözleri neredeyse duyulmuyordu, sadece kendi kendine. "Daha iyi oldu."

"Son birkaç yıldır onu bulmaya hiç çalışmadın mı?" Isaac onu izledi, o duygusal kara gözlere ve dolgun dudaklarının hafifçe kalkmış köşesine baktı.

Julian'ın alnı kırıştı. "Tabii ki hayır. Benim aracılığımle onun peşine düşmelerini riske atmamın imkânı yok. Ailemi tanıyan insanlar aracılığıyla Pack Zhao'nun bağın koptuğunu hissettiğini duymuştum. Onun özgür olduğunu biliyordum. Bunu nasıl tehlikeye atabilirdim?"

Julian'ın kalbini koluna taktığı ve tam olarak kime ait olduğu belliydi. Juno'nun onu bunca zaman sevdiği gibi, o da Juno'yu sevmişti. Onu hâlâ seviyordu. Isaac'ın bir sonraki hamlesinin yükü ona ağır geliyordu. Onları yeniden birleştirmek, Juno'yu mutlu görmek istiyordu. Ve nedense Julian'ın zayıflatıcı pişmanlığının da ortadan kalktığını görmeye ihtiyacı vardı.

Isaac'in taşıdığı bilgiden habersiz olan Julian, Juno'nun çiziminin ana hatlarını çizmeye devam etti. "Onun yüzünden burada olduğuna inanamıyorum. Yaptığım şeyden sonra beni bir daha düşüneceğini bile sanmıyordum."

"Peki sen ne yaptın?"

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldadı Julian, başını eğmeden önce en büyük suçu olduğuna inandığı şeyi açığa vurarak.

Bu toplantının tüm amacı sürüsü adına net ve mantıklı bir karar vermektir. Julian, Juno ile yeniden bağlantı kurarsa güvenlikleri için bir tehdit oluşturur muydu? Karşısındaki betaya baktı, iyileşmek için yanıp tutuştuğu yersiz suçluluk duygusuyla öylece oturuyordu. Alnından sarkan saçları tutulmak için yalvarıyor ve dudakları sik emmek için yaratılmıştı.

Isaac'in başı dertteydi.

JUNO

Juno, Ari ile tavuk oynuyordu.

Çok profesyonelce yazılmış bir e-postayla tıbbi bir olay yaşadığını ve o haftaki dersleri kaçıracağını bildirmişti. Sonra da Ollie'nin e-postasına verdiği üstünkörü yanıtın üzerine, onu kontrol etmek için mesaj atacak kadar düşünceli davranma cüretini gösterdi. Ollie, Isaac ya da Everett'in eline geçmeden önce verdiği yanıtla tüm incelikleri su yüzüne çıkardı. *Her şey yolunda, Juno kızışıyor.* Muhtemelen onun sikinin üzerine oturmaya çalışmakla meşgul olduğu düşünülürse, anlaşılabilir bir şekilde aceleye getirilmiş bir yanıtı.

Onun neden uzakta olduğunu tam olarak *bildiğini biliyordu*. Ve onun bildiğini bildiğini de biliyor olmalıydı.

Juno'nun başı ağrıyordu.

Ve son bir saat içinde hâlâ bir kez bile göz teması kurmamışlardı.

Dersi kapattı ve Juno gözlerini sayfasına dikti. Yaklaşık elli kez altını çizdiği başlık dışında tamamen boştu. Verimli. En azından Ari slaytlarını internetten erişime açmıştı. Bugün biraz daha yıpranmış görünüyordu, sanki yataktan fırlayıp doğruca derse girmiş gibiydi. Fazladan dağınık, fazladan büyümüş, fazladan buruşuk. Neden bu kadar sıcaktı? Juno başını salladı. Belki de kızgınlık hormonlarının bir kalıntısı hâlâ içinde dolaşıyordu. Öyle olmalı.

Juno binadan dışarı çıktı ve kapıyı açtığında soğuk bir rüzgârla karşılaştı. "Kahretsin, ceketim."

Sandalyesinin arkasında hâlâ işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu. Aceleyle koridora geri döndü ve kapının kilitli olmayacağını umarak iki kat merdiveni deli bir kadın gibi tırmandı. Köşeyi dönerken oflayıp pufladı, kapının hâlâ açık olduğunu görünce heyecanlı bir gıcirtı çıkardı.

"Yesss, lanet olası yaptım-oof!"

Juno bronz tenine kısa bir anlığına göz attı ve sert bir göğse çarpmadan önce gözleri şokla açıldı. Bir şeyler vermek zorundaydı ve bu kesinlikle bir alfanın uzun gökdeleni değildi, bu yüzden Juno kendini dengesini kaybetmiş ve amansızca yere doğru ilerlerken buldu.

Ama sert muşambanın üzerine düşmek yerine, güçlü bir kol beline dolandı. Tekrar ayağa kalkıp çay ve sıcak bal kokan bir gömleğe güvenli bir şekilde bastırıldığında ciğerlerindeki hava yumruklandı. Juno'nun omega arka beyni onu burnunu gömmek için zorlasa da ön lobu bunun çok ama *çok* aptalca bir fikir olacağını haykırıyordu. Böylece orada, hocasının kollarında donup kaldı.

"Juno, iyi misin?" Ari ona acilen sordu. Juno'yu bırakmak yerine, eşyaları yanında yere düştü ve diğer kolu da onu sardı. Adamın dokunuşlarını kalçalarında, sırtının alt kısmında, karnında ve göğüslerinde hissederken böyle düşünemezdi. Adam bedenlerini duvara yapıştırırken o kolların onu daha sıkı kavradığını hayal etmek çok kolaydı.

Onu tatmak, onu tüketmek. Külot bir tarafa çekildi ve iki uzun parmak onun zevk çığlıklarını yutarken eve doğru kaydı.

Tahrik bacaklarının arasına doldu, yoğun vanilya kreması ve şeftali parfümü aralarındaki küçük boşluğu doldurdu. Ari'nin keskinleşen kokusuyla karıştı ve onun üflediği göz bebeklerine, sert nefeslerine baktı ve %100 kesinlikle onun da kendisiyle aynı şeyi hayal ettiğini biliyordu.

Rasyonel düşünce sonunda ikisini de yakaladı ve kekeleyerek özürler dileyerek birbirlerinden uzaklaştılar. Ayrı olmanın doğru bir his olduğunu ve bedenlerinin birbirlerine sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadığını iddia ettiler.

"Ben-ben unuttum..."

Ari eğildi ve ceketini yerdeki yığından zarifçe aldı.

"Bıraktığını gördüm," dedi tereddütle ve kapıyı onun için açık tuttu. Juno ona bakmaya cesaret edemeden kollarını içeri kaydırды. Adamın, yakasını boynunun arkasına doğru yumuşatıp omuzlarını hafifçe ayarlarken gösterdiği özeni hissedebiliyordu.

Ceketin kenarlarını sıkıca kendine doğru çekti. "Teşekkürler," dedi aptalca. Sonra koşmaya başladı.

Bu aptalcaydı çünkü aynı yere gidiyorlardı. Kendi kendine, birlikte çalışmadan önce kendini toparlamak için biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ama binanın ağır kapısını iterek açtığında, yakasını burnuna götürmekten kendini alamadı. *Yuvasında tembel bir öğleden sonra uykusu, boynuna kondurulan öpücükler ve aromatik bir fincan ballı çay ile uyandı. Sonra bir sakalın iç bacakları boyunca sertçe kayması, parmakların onunkilerle iç içe geçmesi.*

Mırıldandığı bir lanetle başını geriye attı ve kumaşı bıraktı, hızla atan kalbini sakinleştirmek için ince ince nefes almaya çalıştı.

Juno açık kapıya en yakın koltuğu seçti ve sınıfın küçük olmasından dolayı etrafında bir çeşit kitap kalesi kurmaya çalışabileceği bir arka sıra olmadığından yakındı. İlk hafta kendisine asılan ve o andan itibaren özenle uzak duran alfa Bodhi'nin yanına oturduğunu fark etmedi bile. Kambur pozisyonundan doğruldu.

"Demek sonunda oldu, ha?" Kaba bir kahkaha attı. "Güzel."

Juno defterini açtı ve sayfaları gerekenden çok daha agresif bir şekilde karıştırdı. "Neden bahsediyorsun sen?" dedi kısaca, ona bakmadan.

Çok fazla yaklaştı ve uzun, abartılı bir koku aldı. Sonra dikkatle Ari'nin farkında olmadan dizüstü bilgisayarının kablosuyla oynadığı yere baktı. Juno'nun büyük dehşetine rağmen, aynı anda hem bir shaka fırlattı hem de dilini ağzının kenarından dışarı çıkardı. Bodhi'nin maskaralıkları ne yazık ki Priya'nın gözünden kaçmamıştı ve Juno bunun daha sonra nasıl başına bela olacağını merak ederek içten içe inledi.

Juno boş bir sayfayı avucunun içinde buruştururken sakarca bir gülümseme takındı. "Benimle bir daha asla konuşmazsan harika olur Bodhi," dedi tatlı bir sesle kâğıt topu kafasına fırlatmadan önce. Adam topu savuşturmaya çalışıp başaramayınca son derece memnun oldu. Gerçi bir bakıma ona teşekkür etmesi gerekiyordu. Hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı ve bu dersi atlatmanın püf noktası da bu olacaktı.

Bittiğinde rahatlamıştı. Juno arkasına bakmadan kapıdan kaçtı. Sömestr sona erecekti.

yakında bitecek ve Ari ve sınıfı sadece uzak bir anı olacaktı (umarım mükemmel bir not dışında tabii ki). Yine de bu düşünce midesinde küçük bir burukluk yarattı.

"Hey!"

Priya'nın sesine benziyordu. Sanırım şimdi kış ısıрма olayı gerçekleşmek üzereydi. Juno başını çevirdi ve betanın ona doğru fırladığını gördü. Juno bunun terbiyesizlik olduğunu biliyordu ama yine de yabanıl bir "Ne?" ile karşılık verdi. Kız tüm sınıf boyunca Juno'ya sanki derisini soyup giymek istiyormuş gibi manyakça bakmıştı, bu yüzden kibarlığı hak etmiyordu.

Priya öfkeyle dişlerini sıkmış, her kelimeyi ısırarak söylüyordu. "Beta olabilirim ama aptal değilim."

"Beni kandırabilirdin," diye araya girdi Juno, gelişigüzel tırnaklarını incelerken. Priya'yı daha da kızdırdığı için pek akıllıca bir hareket sayılmazdı ama Juno bunu umursayacak gücü kendinde bulamadı.

"Kokusunu alabiliyorum, seni aptal omega kaltağı. Hepiniz aynı haklara sahip fahişelersiniz. Zaten bir sürünüz yok mu?"

"Özür dilerim, hak sahibi olan *ben miyim*?" Juno ona kuşkuyla sordu. "Onun bizim öğretmenimiz olduğunu biliyorsun, değil mi?" Tanrım, tek istediği evde mutfakta Everett'i kızdırmaktı, migrene neden olan çiçek parfümüne bulanmış hayalperest bir beta tarafından azarlanmak değil.

Priya yılmadan devam etti. "Ari *tam da* birlikte olmam gereken türden bir adam. Yıllarca bir beta ile çıktığını biliyor muydun? Omega'larını bulduklarında sürüsünü Londra'da bıraktı. Seni zaten istemeyeceğini bilmek nasıl bir duygu?" Yüz ifadesi acımasız ve çirkin bir şeye dönüştü. "Bir sürüye ihtiyacı yok ve kesinlikle bir *omega*'ya da ihtiyacı yok." Son kelimeyi zehir gibi tükürdü.

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Priya geri çekilmek yerine Juno'nun kişisel alanına girerek ileri atıldı.

"Onu asla benim anladığım gibi anlayamayacaksın," diye tısladı Priya.

Juno'nun canına tak etmişti. Priya çok yakındaydı ve bu deli, atıp tutan kadınla kesinlikle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Aralarına biraz mesafe koymaya çalışmak için sert bir elini önünde tuttu ve öne doğru bir adım attı.

Juno, "Geri çekilmen gerek," diye bağırdı.

"Dokunma bana!" diye bağırdı, Juno ona vurmuş gibi geri çekildi.

"Burada neler oluyor?" Alfa kükremesi açtı.

Ari onlara doğru hücum etti, önündeki sahneyi incelerken adımları tekliyordu. Juno, Priya'nın ilerleyişini durdurmak için uzattığı eline ve kollarını koruyucu bir şekilde kendi etrafında kıvrarak geri çekilen betaya baktı. Açıklamak için ağzını açtı ama Priya daha hızlıydı.

"Durup dururken bana saldırdı, Ari." Priya korkutucu derecede ikna edici bir sinme hareketi yapıyordu. "Bana dedi ki... bana dedi ki-"

"Ne yapmalıyım, Priya?"

"Bir beta olarak yerimi biliyorum," diye fısıldadı Priya, yanağından tek bir damla yaş süzülürken gözlerini sıkarak.

Juno dehşet içinde donup kalmasaydı Priya'nın etkileyici performansını alkışlayabilirdi. Ari bunu yemeyecek miydi? Alfa'ya bir kez baktı ve kalbi sıkıştı. Sanki içinde bir şey tıklandı, Priya'nın bulup çektiği bir tetik.

Doğruca ona nişan almış.

"Senin farklı olduğunu sanıyordum Juno." Tüm bunların adaletsizliği midesini bulandırıyor ve karşısındaki alfayı, ceketini giymesine özenle yardım eden kişiyle aynı kefeye koyamıyordu.

"Hayır, yalan söylüyor, öyle değil-"

"Sadece bir omega olmanız, size başkalarını unvanlarına göre düşmanlaştırma ruhsatı vermez. Bunu ilk ve tek uyarın olarak kabul et."

Onun tarafını dinlemeye bile çalışmayacak mıydı? İyi. Bunu hak etmiyordu.

"Özür dilerim, Priya. Hatalıydım," dedi acımasızca, şefkati içinden süzülürken. Maskesi hafifçe kayarken Priya yutkundu. "Umarım istediğin her şeyi elde edersin."

Priya'nın pençelerini ona daha fazla batırdığını duymamak için oradan ayrıldı.

Isaac o akşam eve girerken karşılaştığı ilk sürü arkadaşıydı. Kargaşasını hemen fark eden Isaac, saniyeler içinde onun önündeydi. Eğik başını nazikçe kaldırdı, başparmağı çenesini sıyırdı.

"İyi misin?"

"Evet... hayır." Juno yüzünü adamın fazlasıyla seçici bakışlarından ayırdı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı huysuzca.

Adamın kaşlarını kaldırmasından, şimdilik buna izin verdiğini anladı. Çantası omzundan düşüp gürültüyle yere indiğinde dağınıklıkla ilgili bir yorum bile yapmadı. Bunun yerine ellerini kollarında gezdirdi ve Juno, deri ve rom kokusu üzerine sinerken vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti.

"Yardımcı olacağını düşündüğüm bazı haberlerim var."

"Ollie Everett'in süslü dökme demir tavağını kullandı ve sonra onu yanlış mı temizledi?"

"Hayır, sevgilim. Yine de görünüşe göre seni neşelendirmek için gereken tek şey bu." Yüz ifadesi ciddileşmeden önce alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Julian'ı buldum."

Dizleri çökerken Isaac onu yakaladı.

JULIAN

Baş dönmesi. Nefes almada güçlük. Göğsünde bıçaklanma hissi.

Julian bir tür kalp krizi geçirmediğine tam olarak ikna olmamıştı. Serin gece esintisini içeri almak için arabanın camını hafifçe indirmek için uzandı ve koltuk altında biriken teri hissedince utandı.

Juno'nun paket evine gidiyordu, uçakla (masrafları onlara ait olmak üzere) gelmiş ve havaalanında elinde bir tabelada ismi yazılı bir *şoför* tarafından karşılanmıştı. İsmi blok harflerle çok açık bir şekilde yazılmış olmasına rağmen, oraya doğru ilerleyip "bu ben miyim?" dediğinde kendini hâlâ sahtekâr gibi hissediyordu. Juno'nun sürüsünün *şoför gönderme* zengini olduğu ve avamlar gibi havaalanı işini kimin yapacağı konusunda tartışmak zorunda kalmadıkları çok açıktı.

Araba garaj yoluna girdiğinde teorisi daha da doğrulanmıştı. Sürü evi, ağaçlarla çevrili pastoral bir banliyöde, benzer şekilde heybetli diğer konutların arasında yer alıyordu. Julian ailesinin iki yatak odalı harap dairesine en az altı kişinin sığabileceğinden emindi. Kendini yeniden on üç yaşında hissetti, okuldan sonra bir sınıf arkadaşının evine gitmiş ve beş kişiyle -anne, baba, Ye Ye ve Nai Nai- zar zor ayakta tuttıkları restoranın üstündeki küçük bir alana sıkışmış bir şekilde yaşamının çoğu insanın yaşadığı gibi olmadığını acı bir şekilde fark etmişti. Terli avuç içleri kot pantolonunu düzeltti ve bunun uzun süredir giymediği okul üniformasının kaba dokuması olmadığından emin oldu.

Julian şoföre teşekkür etti ve arabanın arkasına doğru ilerledi. Büyük kapının açılma sesi başını döndürdüğünde, bavulunu çıkarmak için garip bir *hayır, lütfen ısrar ediyorum* şarkısı ve dansının ortasındaydı.

Isaac ortaya çıktı ama dikkati anında son derece ciddi olan baş alfadan başka yöne çekildi. Isaac'in kolunu kapıya dayadığı yerin altından küçük bir yüz başını uzattı.

Juno.

Kalbi tekledi ve ciğerlerinde hiç oksijen kalmamış gibiydi. Beyni, onu son gördüğünden beri onda meydana gelen fiziksel değişiklikleri zar zor kaydediyordu. Ona doğru koşarken uçuşan sarı saçları. Çok fazla acıtmadığını umduğu dövmeler. Ama ayağındaki terlikler ev terliği miydi? Onun iyiliği için onları dışarıda giymemiş olsa iyi olurdu. Ona aptalca bir şekilde bunu sormadan ve neredeyse dört yıldır ona söylediği ilk şeyin bu olmasını sağlayamadan, kız ona çarparak her ikisini de dizlerinin üzerine çöktürdü.

Ona dokunuyordu.

Onun teninin parmak uçlarında ne kadar yumuşak hissettireceğini hiç bilmiyordu. Ya da onun kucaklamasının yıpranmış sinirlerine getirdiği teselli. Burnunu boynunun kıvrımına bastırmanın ve kokusunu içine çekmenin

- tüm yaz ve tatlılık - içinde bir Pandora'nın duygu kutusunu açacaktı. Bağlılık. Mutluluk. *Şehvet*. Kısa bir an için, dünyayla tek bağı oydu.

"Noel gibi kokuyorsun."

Juno küçük, sevecen bir kedi yavrusu gibi onun göğsüne ve boynuna sokuluyordu. Julian hiç kıpırdamadan durdu, bunun hiç bitmesini istemiyordu.

"Hindi gibi mi?"

Koluna küçük bir çimdik attı ve güldü. "Hayır, bir Noel ağacı gibi. Taze bir tane, odayı kokusuyla dolduran ve içeri girdiğiniz anda sizi anında mutlu eden."

"Ben... bilemem." Tsai'lerin evinde Noel ağaçları öncelikli değildi. Ne sahtesi ne de gerçeği. Aslında Noel hediyeleri de öncelikli değildi. Julian on yaşındayken annesinin Noel sabahı ona paketi açılmış bir paket tükenmez kalem uzattığını ve "Mutlu Noeller. Öğle yemeğinden önce alt kattaki masaları temizlemen gerektiğini unutma."

Harika, sonunda Juno ile yeniden bir araya gelmişti ve beyni onu tamamen sersemletmeye karar verdi.

Juno onun kasvetli tepkisine şaşırarak yerine saçlarını alnından hafifçe geriye doğru taradı. "Ben de öyle, gerçekten. Omega Köyü'ne varana kadar değil."

Küçük bir şeydi ama yaşadığı onca şeyden sonra onun gerçek bir Noel ağacını deneyimlediğini hayal etmek göğsünde sıcak bir his uyandırdı. Fırtınalı bir denizde bir deniz fenerinin ilk görüntüsü. Parmaklarının arkasını kızın yanağında gezdirdi ve sonunda bunu yapabildiğine şaşırdı. "İyi miydin?"

"Evet. Sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Peki ya sen?" Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "1'den 10'a kadar mı?"

Midesi küçük bir takla attı. Bunca zaman sonra onu nasıl kontrol ettiğini hatırlıyor muydu? Yüz ifadesi açıkça *elbette hatırladığımı* söylüyordu, *aptal*.

"Şu anda mı?" diye fısıldadı, onu ezmeden olabildiğince yakınına çekerek. "Lanet olası grafiklerin dışında."

Juno onu içeri götürdü ve kapıda Isaac ile ayaküstü bir şeyler konuştu. "Diğerleriyle tanışmayı yarına bıraksak olur mu?"

"Hayvanat bahçesi hayvanlarıymışsınız gibi aval aval bakmaya başladıklarında onları çoktan kovaladım," dedi onaylamayan bir kokuyla.

Evin içinde ilerlerken, nedense birbirleriyle sınıfın arkasındaki serseri çocuklar gibi alçak sesle konuşuyorlardı. *Bana mı öyle geliyor yoksa yerler mi sıcak? Evet, yerden ısıtma sistemi var.* Julian daha sonra ona hiç yüzünü koyma isteği duyup duymadığını sordu ve o da gümüşü kahkahalar atmaya başladı.

"Evet. Ben de öyle yaptım."

"Ve?"

"Tam 1 buçuk puan. Sıcaklık için 5 puan, sonra hayatınızla ne yaptığınızı merak etmeye başladığınızda eksi 3,5 puan."

Yuvasını gördüğünde irkildi. İçeri girmek istemediği için değil, kesinlikle ama kesinlikle oraya ait olmadığı için. Ama kız parmaklarıyla onun elini, dudaklarıyla da kalbini çekiştirdi. "Yapmazsan duygularımı inciteceksin," dedi ve buna izin verilen bir evren yoktu, bu yüzden içeri girdi.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuştular, ayrı kaldıkları süre dakikalar ve saatler süren sohbetlere dönüştü. Ona bir hediye getirmişti - ne kadar tatmin edici bulacağını bildiği için renklerine göre özenle düzenlediği, en sevdiği şekerlemelerden oluşan bir çanta (sevinçli nefesine bakılırsa cevap *çok* tatmin ediciydi). Karşılığında utangaç bir şekilde onun penguen olarak çizilmiş küçük bir resmini yaptı. "Fazla bir şey değil," dedi. Sonunda değerli koleksiyonuna ekleyebileceği yeni bir sanat eserine sahip olduğunu fark etti.

gözlerini yaktı.

Acı dolu ayrılıklarının sonrasını anlattığında Julian kırıldı.

"Özür dilerim. Seni oradan çıkaramadığım için çok üzgünüm," diye boğuldu, yüzüne bakamıyordu.

Onu.

"Üzülme." Juno onun başını kavradı ve batmasına izin vermedi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok.

üzgünüm, beni duyuyor musun? Bunu Pack Zhao yaptı, sen ya da ben değil."

İkisi de uykuya dalana kadar ona sarılmasına izin verdi ve suçluluk duygusunun da aynı kolaylıkla uzaklaşmasını diledi.

Julian'ın kolu, üzerinde hafifçe horlayan Juno yüzünden uyuşmaya başlamıştı. Bu fedakârlığı yapmaya hazırdı. Tüm yuva şeftali kokuyordu, onu tanıdığı yıllar boyunca hiç olmadığı kadar tatlı. Juno'nun uykusunu izlemekten kendini alamıyor, parmak ucuyla onun dingin ifadesinin izini sürme isteğiyle savaşıyordu. Tam terazinin 'çok uzun süre bakma' tarafına geçmeye başladığında, kız esnedi ve bir kedi gibi gerindi, uzun kirpikleriyle ona göz kırptı.

İlişkileri sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bir şekilde yeniden canlanmıştı; gecenin ruhunu taşıyan utangaçlık hüküm sürüyordu.

Juno battaniyeyi sadece gözleri görünene kadar yukarı çekti.

"Merhaba." Boğuk sesi onu utangaç bir şekilde selamladı.

O da kendi tarafını yukarı çekti. Henüz kelebek olmayan iki tırtıl.

"Merhaba."

Sürünün kahvaltı hazırlamakla meşgul olduğu alt kata birlikte inmişlerdi. Herkes tesadüfen meşgul görünüyordu ama Julian onların aşağı inmesini beklediklerinden emindi. Juno gözlüklü, asi saçlı bir alfayı öpmek için sıçradı. Adam coşkuyla Juno'nun kıcını avuçladı ve Julian bunu görmemesi gerektiğinden emin bir şekilde başını tavana doğru çevirdi. Isaac neyse ki tanışma faslını hallediyordu da Julian elleriyle bir şeyler yapabiliyordu.

Eğer Isaac'le başka bir hayatta tanışmış olsaydı, Julian asla harekete geçmeye cesaret edemeyeceği gizli bir aşkı içinde barındırırdı. Sırf bu manyetik baş alfanın kendi liginin ne kadar dışında olduğu yüzünden. Ama şu anda sadece evine girmesine izin verildiği için minnettardı. Sürü omega'sının yuvasına.

Evet, hâlâ bunu düşünüyordu.

"Julian, seni Miles'la tanıştırmak istiyorum."

Isaac'in diğer betanın omuzlarına dokunuşunda Julian'ın karnını burkan bir aşinalık vardı. Miles'ın onun olduğu açıktı ve istediği son şey buna engel olmaktı. Miles'ın uzattığı eli sıkı ve elini gevşek bir ölü balık gibi hissettirmemeye odaklandı.

Isaac daha sonra Ollie'yi takdim etti, Ollie sabah olduğunu düşünerek onu inanılmaz bir coşkuyla selamladı ve sonra Juno'ya sanki aya asılmış gibi bakmaya devam etti. Everett, kısa selamıyla devasa ve son derece korkutucu bir şekilde grubu tamamladı.

"Artık kahvaltı yapmayı bitirebilir miyiz?" Juno suratını astı ve her sürü üyesi bilinçaltında omega'sının kaprisine atlarken odadaki zayıf enerji hemen kırıldı. Ollie taburelerden birine yerleşirken Julian'a kahvesini nasıl bulduğunu sordu. Everett onu izlerken Juno buzdolabını karıştırıyordu. Gözleri tezgâhın üzerindeki karıştırma kâsesi ile çöpçü omega arasında gidip geliyordu. Julian alfayla daha yeni tanışmıştı ama mide bulandırıcı görüldüğüne yemin edebilirdi.

"Eskiden çalıştığım kafenin şefi kabarık kreplerin gizli malzemesinin ricotta olduğunu söylemişti. Sonra geçen gece cannelloni yediğimizi *hatırladım*." Juno küvetin içinden zaferle çıktı

iri yarı sarışın alfanın önünde. "Birkaç kaşık daha eklemeliyiz!"

Everett azı dişlerinin altında cam kırıyormuş gibi görünüyordu. Julian gerildi, gözleri ikisi arasında gidip gelirken sırtındaki kaslar gerildi. Bu acı verici derecede tanıdık bir sahneydi - bir alfa Juno teslim olana kadar ona bakıyordu.

Kolu dışarı fırladı ve Julian kendini sandalyesinden hafifçe kalkarken buldu. Sanki onun gibi sıska, küçük bir karides alfanın büyük beyaz köpekbalığıyla yüzleşebilirmiş gibi. Ama Everett'in tek yaptığı Juno'dan küveti alıp ona bir kaşık uzatmaktı.

"İki kaşık mıydı?"

"Evet, büyük olanlar!" Ricotta topağının büyüklüğü, krep karışımına çarptığında kalın bir sıçrama sesi çıkardı. Juno neşeyle bir tane daha eklerken, Everett elinde kalemle yıpranmış bir defterin üzerine eğildi. Julian krep sayfasının altına ne yazdığını okumak için ona baktı. *Juno büyüklüğünde iki kaşık pürüzsüz ricotta, 5 normal yemek kaşığına eşdeğer.* Juno Everett'in tadına bakması için kaşığı uzattı ve Everett başını sallayarak burnunda bir hamur şeridi oluşmasını sağladı. Everett mürekkepli kollarını beline dolayıp, yanağıyla burnunu silerken onu hapsettiğinde, sevinçli kıkırdaması çığlıklara dönüştü.

"Ona zarar verecek hiç kimsenin bırakın aynı odayı, aynı binaya bile girmesine izin vermem."

Julian şiddetle irkildi, Isaac'in kulağının dibindeki alçak kadifemsi sesine hazırlıksızdı. Cevap olarak boğuk bir sesle saçmaladı, kendini çok açıkta hissediyordu. Ama Isaac'in yaptığı tek şey, bağlı olduğu betaya dönmeden önce ona dudaklarını şaşkınca eğmek oldu (buna gülümseme demek çok fazla olurdu).

Everett nefesinin altından ona kadar sayarken Juno bulduğu kahverengi muzları eziyordu - "bunları ziyan edemeyiz ve kabul edelim ki bugün hiçbirimiz muzlu ekmek yapmayacağız" -. Everett bir deneme keki yaptığında hiçbir şey söylememe nezaketini gösterdi; keki büyük, öfkeli ısırmalar halinde yerken yüzü simsiyahtı.

"Bu neden bu kadar iyi?"

Ollie onun önüne bir fincan koydu ve başarısız kahve sanatı denemesine rağmen tadının yine de çok güzel olacağına söz verdi. Julian köpüğün içinde bir horoz ve taşak görebildiğine yemin etti, sanki kasıtsız bir Rorschach testi gibiydi.

"Ona lattesinin üzerine bir penis verdin mi?"

Tamam, belki de sadece o değildi. Miles'ın sesi hem öfkeli hem de eğleniyor gibiydi. Julian tek kelime edemeden Ollie temiz bir çay kaşığının sapını köpüğün içine soktu. Birkaç stratejik girdaptan sonra penisin artık bir fil olduğunu ilan etti. Miles, Ollie'nin arkası dönükken kupalarını değiştirdi. "Çabuk, penisi bana ver. Benimkine henüz dokunmadım."

Bu yüzden Julian, Miles'ın fil sikli kahvesini sanki bu son derece normal bir olaymış gibi içmesine izin verdi. "Dün gece yuvada eğlendin mi Julian?" Miles dirseğiyle onu dürttü ve göz kırptı. Julian'ın

Yüzü Juno'nunkine benzer bir utançla alev alev yanıyordu.

"Miles!" Spatulasını yüzüne tuttu ve başarısız bir şekilde oluklu aletin arkasına saklandı. "Sadece konuştuk, tamam mı?"

"Evet, onu çok özledim." Korkudan sesi biraz titredi. Juno'ya şöyle bir baktı ama onun da gözlerinin buğulandığını fark etti.

Miles ikisinin arasına baktı ve inledi. "Tamam, şimdi de beni pis fikirli bir pislik yapıyorsun."

Ollie yemekte olduğu muzunu ona doğrulttu. "Sen bir pislik değilsin, öyle söyleme." Everett'in koluna vurarak destek aradı. "Değil mi?" Everett kayıtsızca omuz silkti ve elini öylesine bir hareketle yana eğdi.

"Ama diğer şey sensin," diye mırıldandı Isaac, gözleri telefonundan hiç ayrılmıyordu.

e-postalar aracılığıyla.

Rivera-Gunnarsson sürüsüyle yaptığı ilk kahvaltının aile içi mutluluğu beklemediği kadar zordu. Pek çok nedenden dolayı hayatının büyük bir bölümünde yalnızdı - kıt yetiştirilme tarzı, iki dünya arasında kalan göçmen bir çocuk olması ve cinselliğinin akışkanlığı - tüm sürü üyeleri arasındaki açık ve kolay sevgiye tanık olmak göğüs kafesinin altında donuk bir ağrıya neden oldu.

Juno'nun hak ettiği her şey ve daha fazlasıydı. Ama bu onu nerede bırakıyordu?

Julian alışılmadık bir cesaretle, "Sana kur yapmak istiyorum," dedi. Bütün başlar ona doğru döndü ve Julian utançla ürperdi. "Yani, eğer istersen," diye ekledi aceleyle. Kahretsin, böyle bir şey söylemesine izin var mıydı? Isaac'e döndü, "Ve eğer senin için de sorun yoksa, kimsenin ayağına basmak istemem ve-"

"Julian."

Isaac'in sert ama nazik müdahalesi onu daha fazla gevezelik etmekten kurtardı. "Juno'yla aranızda, biz bu resme girmeden önce de bir geçmiş vardı. Sürü olarak, Juno'nun istediği buysa, ikinizin yeniden bir araya gelmesini engellemenin bize düşmeyeceği konusunda zaten hemfikirdik."

"Evet," diye araya girdi Juno aniden. Hafif bir yanık krep kokusu vardı ama ikisi de umursamadı. "Evet, bunu istiyorum."

Baş dönmesi kör ediciydi. Julian kendini 10 yaşındaymış gibi hissediyordu, Juno'ya bir kâğıt parçası uzatıyordu, *üzerine benden hoşlanıyor musun? EVET YA DA HAYIR* ve evet kutucuğu işaretlenmiş olarak geri almıştı.

"Sürüme kolay kolay üye kabul etmem, Julian," diye uyardı Isaac, çocuksu hayalini yarıda keserek. "Bunu bir deneme olarak düşün."

"Sadece onu mutlu et," diye mırıldandı Everett. Şeftali parfümü mutfağı doldurmuş, Miles ve Ollie yerlerinde kıpırdanırken Juno'nun yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Bir sürüde potansiyel bir yer mi? Julian böyle bir şeyin kendisi için mümkün olabileceğine hiç inanmamıştı.

Ama önce, *sonunda* hayatının aşkıyla mahkemeye çıkacaktı.

JULIAN

Julian'ın eve dönmek zorunda kalmadan önce sadece 48 saati vardı. Üzerinde durabileceği pek çok şey vardı. Pazartesi günü patronuna ne söyleyecekti. Arkadaşlarının nasıl tepki vereceği. Para için ne halt edeceğini. Sadece Juno'yla birlikte olma *şansı* için tüm hayatını bir eyaletten diğerine taşımanın kabus gibi lojistiğinden bahsetmiyorum bile.

Ancak bunun yerine şakayık odaklı bir çiçek aranjmanı ile yerel çiçeklerden oluşan vahşi bir sprej arasında karar vermeye çalışıyordu.

Sabırlı çiçekçi yerli çiçeklere bir de okalıptüs ekledi ve bu onun için işi bitirdi. "Bu lütfen," dedi. Julian kapıdan çıkarken biraz tereddüt etti ama buna değecekti.

Juno onu eve girerken fark ettiğinde özenle hazırladığı tüm planları gözlerinin önünde dağıldı. Diğer elli odanın hiçbirinde olmaması ve onu misafir yatak odasına doğru giderken yakalamayı başarması büyük şanstı.

"Bakma!" Julian onun yanından geçerken omzunun üzerinden bağırdı, neden saklanması imkânsız olan bu kadar büyük bir buket seçtiğini merak ediyordu.

"Ne?" Juno yine de baktı çünkü kafası karışmıştı ve adam saçmalıyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra tekrar ön kapıdaydı. Saçlarını düzeltti, çiçekleri tutuşunu düzeltti ve kapının zilini çaldı.

Kapı açıldı ve Juno ona baktı.

"Merhaba." Julian buketi güzel bir hareketle ona uzattı. "Senin için."

Ondan çiçek almak yerine başını kapıdan uzattı ve sanki kendisine şaka yapıldığından şüpheleniyormuş gibi etrafına bakındı. "Az önce... eve geldin, üstünü değiştirdin ve az önce elinde gördüğüm çiçeklerle kapıyı mı çaldın?"

Julian kendini yaralanmış hissederek başını öne eğdi. "Randevumuz için seni alacağım." Juno'nun gözleri büyüdü. "Oh. Oh! Benim hatam, baştan başlayayım."

Sonra da kapıyı yüzüne kapattı.

Kapı hemen tekrar açıldı ve Juno bu sefer kocaman gülümsedi. "Julian! Gelmişsin. Vay canına, bunlar çok *güzel*." Uzanıp çiçekleri ondan aldı ve onları hayranlıkla seyrederken sıkıca tuttu. "Onları kesinlikle ilk kez görüyorum," diye ekledi, dudaklarını büzerek bir kahkaha attı.

Juno onu evin içine davet etti ve bir müze tur rehberinin heyecanıyla odaları gösterdi. "Ve burası da mutfak, tam şurası!" Çiçekleri tezgâhın üzerine koydu ve bir vazo çıkardı. Böylece onları suya koyabilirdi.

Julian dirseklerini tezgâha dayadı ve onun çalışmasını izledi. "Ne harika bir mutfak. Daha önce hiç

bu kadar güzel bir mutfakta bulunmamıştım. Bahse girerim buradaki en iyi krepleri sen yapıyorsundur." Juno'nun keyifli sırıtışı bulaşıcıydı. "Yaparım!"

Isaac içeri girdi ve her ikisinin de kafası ona doğru döndü. Aniden durdu ve sanki üzerine konfeti atmak gibi çirkin bir şey yapmalarını bekliyormuş gibi onlara baktı.

Çok uzakta değildi. Juno yanına gitti ve Isaac'ın omzuna tanıdık bir okşama verdi. "Julian, seni Isaac'le tanıştırmak istiyorum, benim birincim." Isaac'e döndü ve bir okul öncesi öğretmeninin temposuyla konuştu. "*Isaac*, Julian'la tanışmanı istiyorum. Sevgilim."

Isaac rahatsız görünüyordu. "Bu da ne böyle," dedi Juno'nun elini şüpheyile sıkarak. Julian durumu daha da kötüleştirdi. "Merhaba Isaac. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Çok güzel bir eviniz var."

Ardından gelen duraklama dayanılmazdı. Sonunda Isaac konuştu. "Teşekkür ederim. Şu anda tuhaf bir omega ve onu cesaretlendiren bir betaya ev sahipliği yapıyor."

"Vay canına, kulağa sinir bozucu geliyor," dedi Julian kayıtsızca.

Isaac'ın dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Sorun yok."

Hepsi Julian'ın telefonundan gelen bildirim pingiyle kurtuldu. "Araba geldi!" Julian Juno'ya tutması için elini uzatarak duyurdu. Juno kıkırdayarak Julian'ın kendisini ön kapıya kadar götürmesine izin verdi.

"Hoşça kal Isaac!" Merdivenlerden inmeden önce el salladı.

"Gece yarısından önce onu eve getireceğim, efendim," diye ekledi Julian görünmez bir şapka çıkararak.

Isaac kapının pervazına yaslanmış, Julian'ın Juno için arabanın kapısını açmasını izliyordu. "Bu senaryoda ben ne zaman baba oldum?" diye sordu kızgınlıkla.

Omega araba servisi onları restoranın hemen dışına bıraktı. Julian bu gece Juno'nun güvenliğini emanet ettikten sonra işini şansa bırakmıyordu. Golden Palace oldukça ortalama eleştirilere sahipti. Ama Julian lamine menülerden, ani kapı karşılaşmasından ve el yazısıyla yazılmış 'SADECE NAKİT' tabelasından bu gece iyi yemek yiyeceklerini biliyordu. Yine de tek bir masada oturmuş, kasaya bakmanın arasında ev ödevini yapan çocuk Julian'ın aklına istenmeyen görüntüler getirdi.

Julian asıl olayın bundan sonra gerçekleşeceğini söylerken hızlıca yemeklerini yediler.

"Bilmiyorum, Julian." Juno elindeki Zha Jiang Mian kâsesini kaldırdı ve yemek çubuklarını kullanarak son birkaç erişteyi ağzına attı. Aletlerini yere bırakırken oturduğu yerde mutlu bir şekilde kıpırdandı. "Sanki asıl olay *bu* gibi hissediyorum."

Julian zaten ona tamamen aşık olmasaydı, bu onu iyice uçuruma sürüklerdi.

Onu caddede kısa bir yürüyüşe çıkarıp varacakları yerin önünde aniden durduğunda kalbi küt küt atıyordu. Juno başını kaldırıp ona baktı, sonra ellerini çenesinin altında kavuşturarak ona doğru döndü.

"Retro bir oyun barı mı?"

Julian utanarak saçlarını kaşıdı. "Sorun olur mu?"

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Umarım kaybetmek hoşuna gider," diye alay etti Juno ve o daha gözünü kırpamadan kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

İlk kez içinde bulundukları koşulların saçmalığı ortadan kalkıyor ve sadece kendileri *olabiliyorlardı*. Atari sistemlerinin arasında süzöldüler; zombileri vurdular, uzaylı uzay gemilerini havaya uçurdular ve birbirlerini kanlı bir posa haline getirene kadar dövdüler. Julian onun bir oyunu kazanmasına izin vermek gibi bir hata yaptı ve Julian bunu kabul etmedi.

"Ciddiymişsin gibi dövüş benimle!" diye bağırdı bir savaş çığlığı ciddiyetiyle yumruğu indirirken

Düğme.

Onun bu yönünün ortaya çıktığını görmekten daha şaşırtıcı olan tek şey, bunu ne kadar tahrik edici bulduğuydu. Uzak köşede siyah beyaz bir fotoğraf kabini vardı ve Juno onu hemen içeri çekti. Perdeyi kapattı ve o tatlı yaz kokusundan kaçmak mümkün olmadı. Yıllar önce de çok hoşuna gitmişti ama şimdi de heyecan vericiydi. Şeftali bahçesinde koşan çıplak ayaklar ve Şeker terden sıırıslılam olmuş teni öptü. Vahşi. *Bedava*.

"Beni takip edin." Sırıttı ve çalıştırmak için düğmeye bastı.

Her zaman, diye düşündü Julian kendi kendine.

Geri sayım ekranda yanıp sönmeye başladı ve hemen paniğe kapıldı.

"Güzel gülümseyen bir tane!" Juno seslendi.

Julian yarı gülümseme, yarı yüz buruşturmayla dişlerini göstermeyi ancak başarabildi. "Bir balık ol!"

Julian kendine yüzgeçler yapmak için ellerini kullandı ama Juno'nun çok daha kolay bir yol olan balık dudaklı bir yüz yaptığını fark etti.

"Uygunsuz teşhirden sabıka kaydı!"

Kaldırdığı gömleği ve açıkta bıraktığı göğüs uçlarıyla tüm kareyi doldurdu. Juno kendini kaybetti, köşede kahkahalar atarak eğildi. Son fotoğraf için hiçbir şey söylemedi. Onun yerine yanağına bir öpücük kondurdu ve çekilmeden önce burnunu adamın burnuna soktu. Makinenin tükürdüğü fotoğraflar onun tamamen kutuplaşmış ifadesini ortaya çıkardı. Kadın ona bir kopyasını uzattı ve adam eve dönüş yolculuğu boyunca fotoğrafa baktı.

"Teşekkürler Julian, bu mükemmel oldu."

İkisi de mükemmel randevuların nasıl bitmesi gerektiğini biliyordu. Sahne hazır - ön kapı basamağı, ay ışığının yumuşak parıltısı ve birbirine dolanmış iki ruh.

Julian'ın bakışları kızın ters dönmüş yüzünde gezinerek dudaklarına indi. *Yarılmış bir dudak, sivri diş izlerinden sızan kan ve parmak ucu şeklindeki çürükler*.

Bu canlı ve kötücül anı karşısında irkildi.

Onu bulmalarının sebebi sen olamazsın.

Julian yüksek sesle nefes verdi ve saatini kontrol etmek için büyük bir gösteri yaptı. "Oh, neredeyse gece yarısı olmuş. Seni içeri alsam iyi olur - Isaac'in kafamı almasını istemiyorum," diye geveledi endişeyle. Kızın şaşkınlığı ve hayal kırıklığı onu mahvetmeden önce arkasını döndü.

Evet. O bir korkaktı.

ISAAC

Julian, 1980'lerin film kahramanları gibi Juno'ya kur yapmaya devam etti. İlk buluşmalarından sonra büyük bir jest yaparak işini bıraktığını ve onun için taşınacağını ilan etti. İşlerini düzene sokmak için eve uçtu, ama Juno'ya bir demet aşk mektubu bırakmadan önce değil - ayrı kalacakları her gün için bir tane. Korkutucu bir düzenlilikle gönderdiği sesli notlar Isaac'ın gülümsemesine neden oldu. Gerçi Isaac bir keresinde bir tanesine kulak misafiri olmuştu ve Julian'ın tek yaptığı, apartman penceresinin yakınında yaşayan iki güvercin arasındaki bariz dramı bir David Attenborough belgeseli ciddiyetiyle anlatmaktı.

Çılgınlık.

Sonunda geri döndüğünde kimseye uçuşundan bahsetmedi ve "rahatsızlık vermek istemediği" için kendisine akıl almaz derecede tehlikeli bir konaklama yeri ayırttı. Isaac onu ve az sayıdaki eşyasını misafir yatak odalarından birine tıkmak zorunda kaldı ve ardından ona yan şirketlerinden birinde kendisi için bir mülakat ayarladığını bildirdi. Oradaki bağlantısı daha sonra Julian'ın mülakatının ne kadar iyi geçtiğini ve kilit rolü doldurmalarına yardımcı olduğu için Isaac'e teşekkür ettiğini bildirdi. Bunu o gece Miles'a gururla anlatmış, bu da bağlandığı kişiyi çok eğlendirmişti. Isaac'in karnını iki eliyle gıdıkladı ve ona ne kadar "yumuşak bir hatmi alfa" olduğunu söyleyerek oradan uzaklaştı ve Isaac'in beş dakika boyunca olduğu yere çakılıp kalmasına neden oldu.

Miles'in korkunç deyimiyle, *yumuşak davranmıyordu*. Isaac durumu oldukça dikkatli bir şekilde değerlendirmişti ve herkes için en iyi çözüm buydu. Julian'ın Juno'nun kırılğan omega'sına karşı mükemmel bir beta olduğunu bilmediği çok açıktı. Juno'nun ihtiyaçlarını hiçbir baskı altında kalmadan tahmin edebiliyordu - fırtınalı bir günde çam kokulu bir kapüşonlu, sınavlara çalışmaktan bunaldığında bir şeyler atıştırma teklifi.

Bu yüzden bir akşam Juno onu öpmek için eğildiğinde Julian'ın irkilerek uzaklaştığını görünce çok şaşırmıştı. Kızın incinmiş, şaşkın yüzü Isaac'in içine sıcak bir öfke kırbacı gönderdi.

"Özür dilerim." Julian birkaç adım geri çekildi. "Yapamam."

Juno'nun alt dudağı titrerken döndü ve gözlerini koluna silerek uzaklaştı. Julian başını eğdi ve elini yumruk yapıp duvara ya da daha kötüsü kendisine vurmaya hazırlandı.

Evet, benim evimde olmaz.

Issac, Julian'ın onun adını boğuk bir sesle haykırmasına aldırmadan öne doğru yürüdü. Omzunu sıkıca kavrayan ve ön kolunu hızla çeviren Isaac onu en yakın odaya götürdü. Bu oda da uygun bir şekilde onun ofisi olmuştu. Sarsılmış betaya bakarak masasının kenarına yerleşirken Julian'ın bir an için kendini toparlamasına izin verdi.

"Açıkla kendini."

Ona bakmadı. Yaramaz bir çocuk gibi yere bakıyor, arada sırada

ya da dilini şaklatarak nefes verdi. Elinin arkasını inceledi. Avucunun içini. İkisini de cebine koydu. Birini tekrar çıkardı ve parmak ucunu çiğnedi.

Isaac sadece onu izledi ve bekledi.

Sonra koyu renk saç perdesinin arkasından bir burun çekme sesi geldi. Bir hıçkırık ve ardından fokurdamalarını engellemeye çalışıp başaramayınca birkaç tane daha.

"Ya onları bir şekilde ona geri götürürsem?" Julian kırık nefesler arasında sordu. "Ya benim yüzümden tekrar yaralanırsa?"

Isaac kendini ileriye doğru adım atarken buldu, zihni ona yetişirken bedeni kendi kendine hareket ediyordu. Julian'ı sımsıkı kucaklayarak kendine çekti. Julian bir süre donup kaldı, sonra kollarını Isaac'in beline doladı ve çaresizce alfaya sarıldı. Ona bu şekilde sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğine değil, ona güven vermeye odaklanmaya çalıştı.

"O bizimle güvende, Julian. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağız," diye genç adama güvence verdi Isaac. Isaac'in isteksizliği karşısında birbirlerinden ayrıldılar ama elini onun omzunda sabit tuttu. "Onunla birlikte olmak istiyorsun, değil mi?"

Julian bu soru delice bir şeymiş gibi ona baktı. "Onu seviyorum."

"O zaman aklının nerede olduğu konusunda ona karşı dürüst olmalısın. Böyle hissetmeyi hak etmiyor," diye nazıkçe uyardı Isaac.

"Bunu düzelteceğim. Hemen şimdi." Julian umutsuzca başını salladı ve sesli bir nefes verdi. "Bana gösterdiğin cömertliğe layık olacağım, söz veriyorum."

Kulaklarında sürekli bir çınlama vardı, içgüdüleri ona bağıırıyordu. *Sürü*. "Sen iyi bir çocuksun," dedi Isaac, sesi çakıl taşına benziyordu.

Julian'ın nefesi kesildi ve Isaac odadaki atomların değiştiğini hissetti. Eli artık sadece Julian'ın omzuna dayanmıyor, hafifçe kavırıyordu. Onu daha yakına çekmenin eşiğindeydi. Julian'ın dili Isaac'in alt dudağında gezindi ve onu parlattı.

Tadına

bak. Ona

sahip çık.

"Ben... gidip Juno'yu bulmalıyım," diye fısıldadı Julian ince bir sesle, Isaac'in uzattığı kolundan uzaklaşarak ve aralarındaki gerginlik ipini kopararak.

Isaac, Julian dönüp kapıdan çıkmadan önce bir, iki kez geriye doğru adım atarken hareketsiz kaldı. Derin bir nefes aldı, kendi alfa kokusuna karışan Julian'ın çam kokusunu içine çekti ve istemsizce bir küfür ağzından kaçtı. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Belli bir soğukkanlılık seviyesine ulaştıktan sonra ofisinden kendi çıkışını yaptı.

Sadece Miles'la karşılaşmak için.

"Orada kiminle birlikteydin?"

Julian'ın hızla gidişini kaçırmış olmalıydı. Aralarındaki bağda öfke ya da incinme yoktu, daha çok kafa karışıklığı vardı. Ollie köşeyi döndüğünde Isaac bir cevap oluşturmak için elinden geleni yapıyordu. Kolunun altına sıkıştırdığı Juno artık neyse ki kuru gözlerle bakıyordu.

"Hey, Julian'ı gördün mü?" Ollie kaşlarını çattı, gözleri çılgınca daldı. Juno onun gömleğini çekiştiriyordu. "Ollie, buna hiç gerek yok."

Isaac yapması gerektiğini bildiği Miles konuşmasını bir kenara bırakıp söndürmesi gereken en acil yangına yöneldi. "Julian'ı neden bulmak istiyorsun?" diye sordu, sesini dengede tutmaya zorlayarak.

"Ona söylemem gereken *sözler* var." Ollie, Isaac'e doğru sarsak bir hareketle işaret etti ve haçlı küçük omega'yı da yanında getirdi. "Ciddi sözler."

"Hangi kelimeler?"

Ollie'nin içinde kalan tüm küstahlık derhal söndü. "Ben... ben bilmiyorum. Juno bana sorunun ne olduğunu söylemedi." "Ben *deniyordum* ve sen kaçtın, seni... seni ahmak!" Juno gerçek bir öfke duymadan onu azarladı.

Ollie utangaç bir tavırla başını kaşdı.

Julian koridorun diğer ucunda hafifçe soluk soluğa görünmek için en uygun zamanın bu olduğuna karar verdi. "Juno, işte buradasın. Tanrım, bütün evi dolaştım ve sen başladığım yerdesin."

Miles hafifçe diken diken oldu. "Nereden başladın? Isaac'le birlikte miydin?"

Isaac ağır çekim bir araba kazası izliyormuş gibi hissetti. Julian etrafı inceliyordu ve sonunda havadaki garip enerjiyi hissetti. "Hayır demem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama... evet?" diye cevap verdi, kararsızca.

Miles tekrar Isaac'e döndü. "Orada ne oldu?"

Juno'nun bakışları bir langırt gibi Miles'tan Julian'a savrulduktan sonra Isaac'e takıldı. "Ne demek istiyorsun, ne oldu?"

Isaac kendini çok hızlı bir şekilde, "Hiçbir şey olmadı," diye cevap verirken buldu. Her yönüyle son derece aptalca bir karardı.

Everett şimdi ortaya çıkmış, patlamış mısır getirmeliymiş gibi bir yüz ifadesiyle kargaşanın içine çekilmişti. Mükemmel.

"O zaman bağda ne halt hissettim?" Miles ellerini kuşkuyla havaya kaldırdı. "Azginken nasıl hissettiğini biliyorum, *inan bana*."

"Bekle, sen azgın mısın?" Juno zihnindeki görüntüyü temizlemeye çalışır gibi başını salladı. "Sen ve Julian mı? Onu bu yüzden mi eve getirdin?"

"Hayır, elbette değil," diye onu rahatlatmıştı Isaac. "Onu senin için getirdim."

"Yani sebepsiz yere azdın mı?" Miles gözlerini inançsızlıkla kısarak sordu.

"Evet!" Nedense Julian bunu söylemenin daha az şüphe uyandıracak olduğunu düşündü. Herkesin dikkati ona yöneldi ve bu açıkça amaçlanan etkinin tam tersini yarattı. "Isaac ve ben ikimiz de hiçbir şey olmadığı konusunda hemfikiriz," diye ekledi hiçbir şekilde ikna edici olmayan bir şekilde.

Bu iş iyice çığırından çıkmaya başlamıştı.

"Bekle, siz bir şey misiniz?" Juno'nun küçük sesi Isaac'in kalbini yerinden oynattı. "Benimle birlikte olmak istemiyor musun Julian? İstemiyorsan sorun değil. Sadece daha sonra öğrenmektense bir an önce öğrenmeyi tercih ederim."

Julian bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır! Tabii ki seni istiyorum." Duraklamadan önce öne doğru bir adım attı, kadının devam etmesini isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

"Biliyor," diye güvence verdi Isaac. "Her şeyi açıklayacak."

Miles kafasında bir ampul patlamış gibi parmaklarını şıklattı. "Yani Julian ve Juno'ya yardım etmeye mi çalışıyordun?"

"Evet, aynen öyle."

"Ama sen azdın."

"Burada neler oluyor böyle?" Juno öfkeyle konuştu.

Havayı delip geçen bir ıslık sesi duyuldu ve herkes dönüp Everett'in iki parmağını ağzından çıkardığını gördü.

"Julian Juno'yla birlikte olmak istiyor. Ama belli ki kendi içinde bazı sorunlar yaşıyor, bu yüzden Isaac ona bağırarak için onu ofise çekti ya da planladığı ana alfa büyüğü her neyse. Ama orada onu azdırmak için bir şey yapmış olabilirler *de olmayabilirler de*. Bu Julian'ın Juno'ya olan hislerini geçersiz kılmaz ama Julian ve Isaac'in birlikte azgın olmak isteyip istemedikleri konusunda soru işaretleri yaratır."

İçlerinden herhangi biri Everett'in bu kadar çok konuştuğunu

duymamıştı. Hamile sessizliği coşkulu alkışlarla noktalandı.

Ollie alkışlar arasında neşeyle, "Ben bunların hiçbirini takip etmedim," dedi.
gibi

Julian'ın yaptığı

anlaşılmaz boğuk bir ses.

Juno Ollie'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve kulağına bir şeyler mırıldanarak onu yoluna gönderdi. Everett onunla birlikte gitti, bombası hâlâ atmosferde tütüyordu. Derin bir nefes aldı ve sürünün geri kalanının donmuş halde kaldığı yere döndü.

"Isaac, bence sen ve Miles biraz sohbet etmelisiniz, değil mi?" Çok kolay bir şekilde omega moduna geçti, sürüdeki yükselen duyguları yatıştırmaya ve herkesi tekrar bir araya getirmeye hevesliydi. "Julian, benimle gel lütfen."

Kısa süre sonra sadece kendisi ve Miles kalmıştı. Bir kez daha rezil olmamak isteyen Isaac onu ofise yönlendirdi. Miles'ı bir suç mahalline götürüyormuş gibi içinde hissettiği hastalıklı duygudan hoşlanmamıştı. Havanın bir an önce temizlenmesi gerekiyordu.

"Julian'la onu Juno ile ilişkiden alıkoyan şey hakkında konuştum. Duygusallaştı ve ben de ona sarıldım. Bir anı paylaştık. Başka bir şey olmadı," diye açıkladı Isaac, tepkisini daha iyi ölçebilmek için Miles'ın ellerini tutarak. "Ama ondan etkilendim. Onunla tanıştığım günden beri öyleyim. Yine de aklımın ön saflarında değildi, sadece bugün gerçekten ortaya çıktı."

Miles parmaklarını çözdüğünde kalbi sıkıştı ama Miles aralarındaki mesafeyi kapattığında kulaklarında yüksek sesle çarpmaya başladı. Başparmaklarını bel kemerine soktu ve güçlü bir çekişle vücutlarını birbirine yaklaştırdı. Isaac bir iniltiyi bastırdı ve tanıdık sangria kokusunu içine çekmek için burnunu onun bondmark'ına sokmaktan kendini alamadı. Neredeyse her zaman sahip olduğu Juno'nun kokusu şimdi de vardı, kırmızı şarabın içinde yüzen cömert, şişman şeftali dilimleri. Miles kalçalarını yuvarlayarak uyluğunu Isaac'in kalınlaşan sikine bastırdı.

"Boş ver onu," diye mırıldandı Isaac. "Konuş benimle, lütfen."

Miles ikisini de yapmadı, onun yerine ellerini Isaac'in arka ceplerine sokmayı ve kulak memesini hafifçe ısırmayı tercih etti.

"Miles," diye uyardı Isaac, sesi bu kez çok daha alçak perdeden çıkıyordu.

"Yani bu bölümde bir sorunumuz yok. Bildiğim iyi oldu," dedi Miles nefes nefese onun boynuna doğru.

Isaac homurdandı. "Eğer sana öyle bir izlenim verdimsem, *yeniden eğitilmem* gerekiyor demektir."

Öpüştiler, yavaş ve uzun. Tadına baktılar ve tadını çıkardılar. Bir sıfırlanma, aralarındaki bağın canlanması.

Miles sessizce, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Isaac, Miles'ın bunu sadece duymakla kalmayıp hissettiğinden, inkâr edilemeyecek kadar güçlü bir şekilde bildiğinden emin oldu.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Miles. "Juno'ya aşık oluyorum ama bu seni sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor. Tıpkı senin Julian'a olan ilgini keşfetmenin aramızdaki ilişkiyi azaltmadığı gibi. Keşke daha önce bir şeyler söyleseydin. Ama seni tanıyorsam, muhtemelen bunu daha sonra ele almak üzere zihnindeki rafta küçük bir kutuya koymuşsundur." Isaac isteksizce aynı fikirde olmak zorunda kaldı. Miles'ın Isaac'in iç işleyişi hakkındaki son derece mahrem bilgisini sadece iki şeyden biri için kullanmasına minnettar olmalıydı - onu kızdırmak ya da tahrik etmek.

Tam bu sırada Miles'ın yüzünde utanmaz bir ifade belirdi. "Yine de bunu telafi edeceksin. Değil mi?"

Isaac, Miles'ın itaatsiz meydan okumasına karşılık vermeyi ve onu masasının üzerinde anlamsızca becermeyi çok istiyordu. Ama önce söylemesi gereken daha önemli bir şey vardı.

"Özür dilerim, aşkım. Sana söylemeliydim."

"Seni affediyorum." Miles aralarına uzanarak önce Isaac'in pantolonunun, sonra da kendisinininkinin düğmesini açtı. Bu, bir tabancanın patlaması gibiydi ve vücuduna alev alev arzu yayıyordu. "Bu iş bittiğine göre, yardımınıza ihtiyacım olan başka bir konu var. Bak, ben bu süper yasak sekreterim

ve patronum son zamanlarda beni *çok zorluyor*. Sence bir zammı hak etmiyor muyum?"

Isaac o anda onu o kadar çok sevmişti ki göğsü gerçekten acımıştı. Miles'ın güzel gözlerinde, onun da bunu hissettiğini söyleyen bir yumuşaklık vardı.

Elini uzattı ve Miles'ın küstahça onu soyma girişimini durdurdu. "Bu hiç uygun değil," diye onu azarladı. Onu sertçe bıraktı, masasının etrafında yürüdü ve sandalyesine yerleşti. Dizlerini iki yana açmış, siki pantolonuna değiyordu. "Otur. Maaşını gözden geçirmem için beni ikna edecek tek şey performansın," diye çıkıştı Isaac, gözleri alev alev yanarak.

Miles, Isaac ile masa arasındaki küçük boşluğa adımını attığında aralarındaki gerilim had safhaya ulaşmıştı. "O halde *efendim*," dedi, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlayarak. "Diz çökmeyi tercih ederim."

JUNO

Julian gergin bir şekilde Juno'nun yuvasının kapısında durdu. Sanki ayak parmağı eşiği geçtiği anda eşiğin alev almasını ya da kendisini lazerlerle kesmesini bekliyormuş gibi eşiğe bakıyordu.

"Eğer gitmemi istiyorsan, bunu tamamen anlarım. Ben evime dönerim, sen de burada sürünle birlikte normal hayatına devam edersin." Konuşmayı yolda kafasında prova etmiş gibi konuşuyordu.

Juno'nun bunu hemen engellemesi gerekiyordu.

"Ama bana kim mektup yazacak? Bana sesli notlar gönderecek?" Elini tuttu ve onu odaya götürdü, bunu yaparsa anında yok edilmeyeceğini gösterdi.

"Sürünüzün hepsi harika, eminim birileri-"

"Balkonundaki güvercinleri bana kim anlatacak?"

Julian mırıldandı. "Teknik olarak ben değilim, çünkü artık o dairede yaşamıyorum." Juno ona bir bakış attı. *Konuyu bilerek kaçırmayı bırak, aptal.*

"Isaac ile ne konuştuğunuzu bana anlatacak mısın?" Nemli avucuna rağmen ona sıkıca tutundu.

Julian konuştuğu, onun kendisine olan bağlılığının ne kadar derin olduğunu anladı. Her hareketinde ve etkileşiminde korku ipliklerinin yer almasının nedenini.

"Uzak durdum çünkü seni güvende tutmak istedim. Hâlâ da istiyorum."

Tüm bunlara layık olmak için yanıp tutuşuyordu. Onun olduğunu düşündüğü kişi olmak için.

"Ama seninle olsam da olmasam da..." Julian ona sanki dünyasının üzerinde döndüğü bir eksenmiş gibi baktı. "Seni sevmemek benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı."

Juno keskin bir nefes çekti. Omega'sı onu uzun zamandır istiyordu. İçgüdülerini bu tatlı, sevecen betanın nasıl öpüştüğünü, dokunduğunu ve *seviştiğini* öğrenmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyordu.

Adam onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve bir şeyler yerine oturdu. Karanlıkta yaşayan yanı, adam kendini alçaltırken içinde yükseldi. Korkunç olanda güzellik bulan parçası. Ayağa kalkmasına yardım etmek yerine göğsüne çivili bir topuk saplamak isteyen yanı. Üzerinde topuk yoktu, o yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı.

Juno gömleğinin düğmelerini çözdü ve kumaşın düşmesine izin verdi. Eteği ve sütyeni de onu takip etti, yere düşerken yumuşak bir fısıltı halindeydi.

"Omega, lütfen."

Kendisine hiç böyle hitap edildiğini duymamıştı. Sanki kontrol edilmesi gereken küçük bir varlık değil de bir imparatoriçeymiş gibi nefes alıyordu. O beklerken, güç onun içinde dalgalandı ve atamasını geri aldı. Saygılı, hizmet etmeye hazır.

"Hiç amcık yedin mi Julian?" diye sordu, sanki kayganlaşmış amını yalamak yerine ona günüyle ilgili sıradan bir soru soruyormuş gibi.

Sesini bulmadan önce hırıltılı bir şekilde nefes verdi. "Hayır," diye cevap verdi ince bir sesle.

Juno parmaklarını külotunun bel bandına geçirdi, külotunu kaydırarak çıkardı ve yana fırlattı. Onun kekeleyerek ettiği küfürleri duymazdan geldi ve rahat olduğundan emin olmak için zaman ayırarak yuvasına yerleşti.

"Sen de ister misin?" Eğilmiş dizlerinin üzerinden onu izledi, görüşünü engellemek için sıkıca kapandı. "Sadece seninse, omega."

Oh, o çok iyiydi. Juno onun özel biri olduğunu her zaman biliyordu. "İyi cevap," diye onayladı, sesi duman gibi çıkıyordu. "Ama önce, yapmamız *gereken* öpücüğü istiyorum."

Her şeyini ona döktü. Yapmış olmayı dilediği her şeyi, eksik olduğunu düşündüğü her şeyi. Kendini tamamen ona teslim etti, eğer onu kabul etmezse elinde hiçbir şey kalmamasına hazırды. Bedeni çıplak olabilirdi ama ruhu da çıplaktı. Onun teslimiyetini dudaklarından içti, kendisine verdiği güçle sarhoş oldu.

Ayrıldıklarında hafifçe titriyordu. Az önce geçtikleri eşik yüzünden paramparça olmuştu. Çekilebilir. Uysal. Onu parça parça yeniden inşa edecekti.

Juno parmağının buyurgan bir hareketiyle adamın bakışlarını aşağıya doğru yönlendirdi. Bacaklarını yavaşça araladı ve bunu yaparken onun yaralı iniltisini takdir etti. "İlk dersinin zamanı geldi."

Julian ağzını yaklaştırırken titreyen elini kızın kalçasında gezdirdi. Endişe dolu gözlerle ona baktı. "Bana neyi sevdiğini söyle?"

"Elbette meleğim." Juno onun yanağını nazikçe okşadı. Tutuşu aniden sıkılaştı. "Şimdi tadıma bak Julian," diye fısıldadı.

İlk keşif yalamasında gözleri kapandı ama hemen ardından Juno'nun tepkilerini izleyebilmek için tekrar açıldı. İlk başta koordinasyonsuz ve dağınık olan Juno, nazik talimatlarla tekniğini yönlendirdi.

Daha az baskı. Bundan daha da az. Biraz daha yüksek. Daha uzun vuruşlar. Her seferinde tekniğini özenle ayarlarken sıcak nefesini hissetmek, doğrudan damara giden sıvı erotizm gibiydi.

Kısa süre sonra, tam sınırda sallanıyordu. "Boşalacağım," diye ısırdı, tüm vücudu gerilmişti. "Aynen böyle devam et, sakın durmaya cüret etme."

Çok iyi dinledi, daha hızlı ya da daha sert gitmedi, amcığını yalamaya devam ederken ona mükemmel bir şekilde itaat etti. Juno boşalırken nefesi kesildi, uylukları kulaklarına kilitlendi ve diline karşı çırpınırken saçlarını kavradı.

Kadın sonunda onu bırakıp gözlerini tekrar açtığında Julian dudaklarını yalayarak temizliyordu. Gözlerinde belirgin bir gurur parıltısı vardı. Onu değiştiriyordu. Onu yeniden yaratıyordu.

Bir eliyle çenesini kavrayarak bacaklarını tekrar açtı ve onu merkezine doğru yönlendirdi. "Bana bir tane daha ver. Bakalım bu sefer daha hızlı boşalmamı sağlayabilecek misin?" Hiç tereddüt etmeden onu bir kez daha yalamaya başladı, sıcak dili ona öğrettiği gibi geniş ve düzdü. "Evet, meleğim," diye cesaretlendirdi onu, nefes nefese. "Bana öğrendiğin her şeyi göster."

Juno onu ikinci kez kayganlığıyla ıslattı, amının her darbesiyle yuttuğunu hissetti. Gözlerini onun üzerinde gezdirdi, hala tamamen giyinikti, göz bebekleri kararmıştı ve çenesinden aşağıya kadar uyarılmışlığıyla ıslanmıştı. Son derece, son derece lezzetliydi. Eğer sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı, her zaman böyle görünürdü.

"Beni becermek istiyor musun?" Yastık dağının üzerine uzandı, hafifçe kıpırdanarak yastıkların içine gömüldü. İki orgazm onu sadece daha fazla doldurulmak için acıtmıştı. Aleti pantolonunun içinde zorlanıyordu. Acı verici görünüyordu. Onu bu halde bırakmak sorumsuzluk olurdu.

"Çok yaklaştım," diye mırıldandı Julian, yüzünde hafif bir çatıklık vardı. "Dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Senden istediğim bu değildi Julian." Juno bir parmak ucunu göğüs ucunun sertleşmiş ucunda gezdirdi, adamın gözleri kaçınılmaz olarak onu takip edip tekrar yüzüne kayınca içinden yaramaz bir heyecan geçti. "*Beni becermek istiyor musun* dedim?"

"Evet," diye cevap verdi hemen, az önceki hatasını telafi etmek için.

"Lütfen." "O zaman elbiselerini çıkar."

Julian'ın her zaman güzel olduğunu düşünmüştü. Giderek daha fazla çıplak etin ortaya çıktığını görmek bunu daha da doğruladı. Zayıf ve pürüzsüz, bir tutam siyah saç ve içinden fırlayan güzel mi güzel bir penis. Adamın eli aşağıya uzanıp aletini kavrayınca kadın birden doğruldu.

"Dokunmayın. O bana ait."

Julian aceleyle sikini bıraktı. "Evet, omega."

Juno ona bir parmağını salladı ve Juno yuvasının dibindeki buruşuk battaniyelere takılarak ona doğru atıldı. Onun açılmış bacaklarının arasında diz çökmüş, bir sonraki emrini bekliyordu. Çok sevimli, memnun etmeye hevesli bir çocuk. Yanağını avuçladı ve onu hoşgörülü bir öpücükle ödüllendirdi. Tadı ve kokusu onun gibiydi, onun kayganlığıyla kaplıydı ve onun parfümüyle yıkanıyordu, bu yüzden onu öptü ve yumuşak, taze çamı ortaya çıkana kadar öptü.

Tatmin olduğunda, eli aralarına girdi ve shaftının tabanını kavradı. "İzle," diye mırıldandı.

Aletinin başını sulu girişine doğru yönlendirirken sakın kalma çabasıyla göğsü inip kalktı. Sadece başını, daha fazlasını değil.

"Beni sadece ucuyla becer," diye alay etti onunla, hafifçe tekrar içeri kaydırmadan önce onu geri çekti.

"Tanrım, Juno," diye fısıldadı Julian kısık sesle. İtaat etti, kalçalarının en küçük itişleriyle onu becerirken alnında ter boncukları vardı, horoz kafasının onun içinde kaybolduğu yere bakıyordu.

İkisi için de işkenceydi ama gerekliydi.

Juno saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve yüzünün narin hatlarını inceledi. "Daha fazlasını hak ettiğini düşünüyor musun?"

Sözleri göğsüne inen bir darbe gibi çarptı. Omuzları çöktü ve içinden kayıp gitti. "Bunların hiçbirini hak etmiyorum."

Sonraki birkaç dakika kritikti. Juno onun bir daha umutsuzluk çukuruna düşmesine izin vermeyecek, uçurumun kenarında gezinirken onu geri çekecekti.

"Sen benimsin, Julian," diyerek kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve adamın sikinin bacaklarının arasına girdiğini hissetti. "Sana sahip olamayacağımı mı söylüyorsun?"

Ona bakamasa da başını sertçe salladı. "Bana sahipsin Juno. Her zaman öyleydin."

"O zaman benim olmayı hak ediyorsun," diye ilan etti Juno. Bir beta olmasına rağmen, stres feromonları ondan akıyordu. Seks çoktan unutulmuş gibiydi, sert olup olmaması ya da kadının kaygan olup olmaması önemli değildi. Juno onu okşamaya, okşamaya, yatıştırmaya devam etti. Sakinleştirici kokusunu solumasına izin vermek için burnunu boynuna soktu ve saçlarını öptü. "Söyle."

"Ben seninim, Juno."

"Hayır meleşim," diye usulca araya girdi. "Benim olmayı *hak* ediyorsun. Söyle bunu."

Julian gözlerini sımsıkı yumdu ve gözlerini açtığında duygularla dolup taşıyorlardı. "Senin olmayı hak ediyorum," dedi kalın bir sesle.

Küçük bir gülümsemeyle Juno, kulağına cesaret verici sözler mırıldanarak onu yavaşça sertliğe geri döndürdü. Yarığından bir damla precum sızdığında ve uyluğu boyunca bulaştığında, onu sürükledi.

ucu yarığı boyunca girişine doğru ilerledi. Diğer eliyle sırtının alt kısmına yaptığı yönlendirici bir baskıyla, savunmasız titrek bir iniltiyle eve kaydı. Dudaklarını birbirine kaynaştırdı, saçlarını kabaca kavrarken aynı anda dili de onunkinin üzerinde kayıyor, adam kendini kaybedene kadar sersemlemiş zihnini hislerle bombardımana tutuyordu.

Kadın da kendini onun içinde kaybetmeye başladığında vücutları gıcırdayan bir ritim buldu. İtme ve kayma, terli sıcaklık ve nefessiz çığlıklar ciğerlerini dövdü. Parmaklarını klitorisinin etrafında döndürmesini izledi, şüphesiz bir dahaki sefere tekniğini ezberliyordu. Boşalırken adını hararetli bir şekilde inleyerek onu onurlandırdı, bu his omurgasından aşağıya erimiş ve ballanmıştı.

"Kahretsin, her şeyi hissedebiliyorum," diye tısladı, tırnaklarını kıkına geçirirken kolları gerildi, böylece nefis horozunun hayatını sıkabildi. Başka bir sert çekme, bitirmiş olmasına rağmen itmeye devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

Juno adamın boğazının gergin sütununa baktı ve içinden bir ses elini boğazın etrafına dolmasını ve yanlarını hafifçe sıkmasını söyledi. Bu onun sapkınlığı değildi - klostrofobik hissi sevmezdi - ama tatlı melek oğlu tam olarak kime ait olduğunun hatırlatılmasından hoşlanabilirdi.

"Lanet olsun." Julian vahşi, sert bir ritimle ona doğru pompaladı ve kadın onu daha sıkı kavradı. "Lanet olsun," diye hırıldadı.

"Bana dölünü ver," dedi ateşli bir şekilde. "Ben açgözlü küçük bir omega'yım, Julian. *Her şeyi* istiyorum senden."

Julian onu derinlemesine doldururken uzun, alçak bir inilti çıkardı, kalçaları kısa, sarsıntılı hareketlerle öne doğru eğildi. Adamın kokusu havayı doldurdu, daha önce hiç deneyimlemediği kadar güçlüydü. Yeni kırılmış bir dal ve keskin, ısıricı özsuynun sızıntısı.

Kırıldı, sonra hayat yeniden şekillendi.

Juno onun başını göğüslerinin arasına aldı ve ona sarıldı. "Sanırım bu yönümü ortaya çıkarabilecek tek kişi sensin," diye itiraf etti onun nemli saçlarını okşarken. "Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var. Bundan asla şüphe etme."

Onun uyuklamaya başlamasını izlerken gülümsedi.

Juno karanlıkta uyandı, telefonunun parlak parıltısı ona sabahtan çok uzak olduğunu haber veriyordu. *Saat 01:42.* Julian onun yanında koruyucu küçük bir topun içinde kıvrılmıştı, battaniye düzgünce çenesinin altına sıkıştırılmıştı. Burnunu hafifçe okşadı ve yuvasından dikkatlice kayarak bir içecek aramak için alt kattaki mutfığa indi. Ve eğer bir şekilde eline bir atıştırma da geçerse, onu yememek bir rahatsızlık olurdu.

Derin, uykulu bir ses onu böldüğünde, kilerde kış üstü yatmış, konservelerin arkasında saklı gördüğüne yemin ettiği en sevdiği mısır gevreğinin kutusunu arıyordu.

"Juno?"

Çıglık atarak ayağa fırladı, başını bir rafa çarptı ve ağzı kötü kapatılmış bir un torbasını yerinden oynattı. Çuval devrildi, görünüşe göre momentum onu açmaya ve üzerine beyaz bir bulut yağdırmaya yetti. Isaac şaşkın bir sessizlikle ona baktı, ince toz güzelce üzerine çökerken ikisi de konuşamadı.

Isaac kuru bir sesle, "Banka soyguncuları bubi tuzaklı bir çantayı açtıklarında böyle hissediyor olmalılar," dedi.

"Ne oluyor lan, Isaac!" Kirpiklerine bulaşan un yüzünden onu zar zor görebiliyordu. Buna rağmen

Beyninin mantıksal bir kısmı ona bunun sadece talihsiz bir kaza olduğunu söylerken, omzundaki şeytan yarısı dolu çantayı yerden aldı ve doğrudan adama doğru fırlattı.

Juno ne yaptığının tam olarak farkına vardığında un çoktan havalanmıştı. Unun, zarif bir havai fişek gibi dışarı doğru patlamadan önce adamın çıplak göğsünün tam ortasına inişini dehşet içinde izleyebildi. Şok olmuş yüzüne, buruşuk saçlarına ve aptalca düşük askılı pijama pantolonuna doğru.

"Eğer bu Julian'la ilgiliyse, bunu ele alış biçimine katıldığımı söyleyemem ama bunu sineye çekeceğim." Bir elini çene çizgisinde gezdirerek parmaklarındaki unu yere silkeledi. "Gerçekten."

Bu herif. Kızın zihninde küçük bir parazit gibiydi, kız daha düşünmeye fırsat bulamadan onun içsel düşüncelerini ve duygularını okuyordu. Bir kereliğine de olsa onun biraz daha az her şeyi bilen biri olmasını isterdi ama bu onu daha az Isaac-y yapardı, diye düşündü.

"O benim," diye tısladı ona. Hâlâ yuvasında uyduğunu ve onun kokusunu aldığını düşünmek onu vahşileştiriyordu.

"Size tamamen katılıyorum."

Önündeki un kaplı baş alfaya baktı. Sürüsündeki diğer herkese öncelik vererek liderlik etme şekline. Şu anda bile ortalığı temizlemek için acele etmek yerine orada durmuş onun konuşmasını bekliyordu.

O iyi, sanırım.

Pekâlâ, bir başbakanın sürüsü için olması gereken her şeydi ve kesinlikle Julian'ın yanında olması gereken biriydi, nasıl görünmesini isterse istesin.

Juno tozlu beyaz kollarını kavuşturdu. "O benim. Ama ona hak ettiği şekilde bakarsan sen de ona sahip olabilirsin. Miles da bunu sorun etmez."

Omuzları çöktü ve küçük bir pudra telaşı aşağı doğru uçtu. "İkisini de incitecek bir şey asla yapmam," diye onu yatıştırdı, kaşları birbirine çatılmıştı. "Ve Miles ve ben, şey, konuştuk."

Juno, Miles'ın Isaac'le nasıl *konuşacağını* çok iyi bildiği için homurdandı. "O zaman seninle uzun ve güzel bir konuşma yaptır?"

Isaac pragmatik bir şekilde, "İlk seferinde değil," diye itiraf etti. "Ama ikinci seferde, evet."

Burnunun kenarını sıktı. "Cevaplarını istemediğin soruları sorma, cevaplarını istemediğin soruları sorma," diye kendi kendine söyleniyordu. Isaac'i kızdırmayı başarıp başaramadığını görmek için bir gözünü dışarıya dikti. Ağzını öncekinden biraz daha sert bir çizgide birbirine bastırmasını saymazsanız, hiçbir şey yoktu. Belki bir gün onun o mükemmel kaplamasını kırabilirdi. Gerçi onu unla kaplamak bunu yapmazsa, ne yapacağını bilmiyordu.

"Julian bana sürü gibi geliyor Juno," diye itiraf etti Isaac sessizce. "Eğer onun sana ait olduğunu düşünüyorsan-" Şiddetle başını salladı.

"O zaman o da bize ait."

Juno fırının kapağında asılı duran kurulama bezini çekip yüzünü sildi. Yanına gidip aynısını Isaac için de yaptı, böylece ona gerçekten bakabilecekti.

"Böyle hissetmene sevindim." Ona gülümsedi. "Ona yarın söylemelisin."

"Yapacağım." Çay havlusunu ondan aldı ve çenesinde gözden kaçırdığı bir noktayı sildi. "Şimdi gidip şu lanet olası unu üzerimizden atabilir miyiz?"

Mahvolmuş pijamaları çamaşırhaneye atılmıştı. Juno (gözleri sımsıkı kapalı) "bakma, bakma, bakma" diye bağırp dururken, Isaac (yine gözleri kapalı) bıkkınlıkla Everett'in giyecek kocaman bir tişörtünü bulanın kendisi olduğunu söylüyordu. Adam hâlâ çıplaktı ve *lütfen, lütfen* ona bir giysi - *herhangi bir giysi* - atabilir miydi?

Evde ayrı ayrı gidebilecekleri birkaç banyo olmasına rağmen, birlikte tuvalete girmeye karar verdiler (temizlemeleri gereken yerleri en aza indirmek için). Elbette bu, lavabo ve tek el havlusu için çocuklar gibi didiştikleri anlamına geliyordu. Daha sonra, Juno bir kase dondurma yerken ve ağızında yakalaması için ona bonibon fırlatırken Isaac süpürdü.

"Bu kadar dondurmadan sonra nasıl tekrar uyuyabiliyorsun anlamıyorum," diye söylendi Isaac yukarı çıktıklarında.

"Sanki sen kendi başına on yedi tane bonibon yememişsin gibi," diye karşılık verdi Juno. "Hmm, haklısın. Miles'ı üçüncü raunt için uyandıracağım sanırım."

Juno hemen alnını koridorun duvarına vurmaya başladı. Adamın elinin omzunu sıktığını ve bir kıkırdamanın hayaletinin boynunda dolaştığını hissetti.

Köşede kaybolmadan önce, "İyi geceler Juno," diye mırıldandı.

EVERETT

Everett önündeki devasa beton sütuna çok uzun süredir bakıyordu. Yine ne yapıyor olması gerekiyordu? Günün ilk saha ziyaretiydi ve işini nasıl yapacağını tamamen unutmuştu.

"Ticarette uğraşanların mühendislerin zaten olduğundan daha da işe yaramaz olduğunu düşünmelerini istiyorsanız, tebrikler. Bunu başardınız."

Arkasını döndü ve amcasının bıkkın yüzüyle karşılaştı. Babasının ve amcasının ayak izlerini takip ederek aile işine girmesi ve bir gün babasının öldüğünde bıraktığı boşluğu doldurmayı umması bir klişe miydi? Amcası Henrik'in iğnelemelerine uygun bir karşılık bile veremediği için, bu tartışmalı bir konuydu.

"Tamam, neler olduğunu anlıyorum," dedi bilgece. Başının bir hareketiyle Everett'e, "Gel," diye emretti.

İkisinin de içkiden fena halde sarhoş olup birbirlerine 'Rikko ve Retty' gibi davrandıkları bir akşamı saymazsak (ikisi de böyle bir şey olduğunu şiddetle inkâr ederdi), Everett hâlâ otomatik olarak amcasına boyun eğiyordu. İş yükleri yıllardır Everett'e doğru kayıyordu ama ikisi de artık birlikte çalışmayacakları günü görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı.

Henrik Amca onu herkesin çalıştığı yerden uzakta, yarım kalmış üç katlı binanın tepesine götürdü. Everett uzun bir nefes vererek nefesini bıraktı ve gözlerini sahilin denizin içinde kaybolduğunu görebildiği uzak ufka dikti.

"Omega'n nasıl?"

Everett otomatik olarak, "Peki," diye cevap verdi. Kahretsin, onu bu kadar iyi tanıyan birine söylenecek en yanlış şeydi bu. Kendisine doğru çevrilen sinirli bakışları şimdiden hissedebiliyordu. "Tamam, beni çileden çıkarıyor."

Başını çevirdiğinde amcasının gözlüklerinin üzerinden kendisine baktığını gördü, gri gözlerini aydınlatan bir eğlence vardı. "Geçen gece seni çileden çıkarmış gibi görünmüyordu."

Juno ve şimdi de Julian, Rivera klanının geri kalanıyla kaotik aile yemekleri sayesinde tanışmışlardı. Artık yetişkin olan çocuklar yanlarında geniş ailelerini de getirdikleri için eski ev tıka basa dolmuştu. Ancak mekân değişikliği dine saygısızlık olurdu ve Nanay'ları gururlu bir omega reisi gibi büyük ve güzel ailesine hükmetmeye devam etti.

Everett bunun Juno için ilk başta ne kadar bunaltıcı olacağını biliyordu - cehennem, bunu bunaltıcı buldu ve bu 19 yıl önce çok daha az insanla oldu. Ancak yemek masasında canlandı, ailelerinin temsil ettiği tüm kültürlerden yemekleri tadarken her türlü dikkat dağıtıcı sesi çıkardı. O gece farkında olmadan her türden kalbi kazandı, etrafta dolaşıp herkese nasıl olduğunu sordu.

En sevdiklerini yaptılar çünkü o kadar iyiydi ki, bilmek zorundaydı.

En son akşam yemeklerinden bir gün önce utangaç bir tavırla ona yaklaşıp kendi yemeğini hazırlamak için yardımını istediğinde, Everett göğsünde garip bir şişlik hissetti. Çok gergindi ama öyle olması gerekmiyordu. Aromatik zencefil ve taze soğanla yüklü Çin usulü buharda pişmiş bütün balığı tam bir ziyafet olmuştu.

Amcası muhtemelen, tabağın tamamen temizlenmesinden dolayı heyecanla titrediğini fark ettiğinde ona arkadan sarılma şeklinden bahsediyordu. Ama bunu ona söylediğini başka nasıl gizlice övünerek anlatabilirdi ki?

"Evet, öyle." Everett kollarını kavuşturdu, amcasının bu kadar neşeli görünmesinden hoşlanmamıştı. "Ollie ve Miles'la arası iyi. Ve tabii Julian'la da. Aynı anda hem güzel, hem kırılgan, hem de tam bir cehennem kedisi." Everett kısa bir süre tereddüt etti. "Emma'ya hiç benzemiyor."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Everett huysuzca, "Beni o şekilde sevip sevmediğini bile bilmiyorum," diye sözlerini tamamladı.

Everett, Henrik Amca'nın bir kahrkabayı bastırmak için boğazını temizlediğinden emindi. Boğa kurbağası vıraklamasına benziyordu. "Onu bu şekilde mi seviyorsun?"

Öyle miydi? Evin içinde onun uyarılma kokusunu her aldığında sertleşmesi kesinlikle çok rahatsız ediciydi. Ve Ollie, Miles ve şimdi de Julian'ın onu azdırmasıyla bu çok sık oluyordu. Kız onun gömleklerinden birini her giydiğinde içindeki alfa kendini çok beğeniyordu. Küçük yollarla onun rahatını ve mutluluğunu görmek onu mırıldanmaktan alıkoyuyordu. Ama en kötüsü de, onun mükemmel ve ölçülü mutfak alışkanlıklarını, tutam tutam, avuç avuç ve damlata damlata, ne kadar uzun sürerse sürsün, doğru olduğunu düşündüğü şekilde bozmasıydı. Evet, elbette canı nasıl isterse öyle yemek pişirebilirdi ama bu, o itaatsiz küçük kıçını tokatlamaktan ve onu darmadağınık bıraktığı buzdolabına yaslayıp sikmekten kendini alıkoymasını kolaylaştırmıyordu.

Henrik Amca ısıklık çaldı ve aralarındaki havayı havalandırdı. "Tanrı aşkına Everett. Sanki yeniden ergen olmuşsun ve pornoyu keşfettiğin günü bilmediğimizi sanıyorsun."

Everett inledi ve hayal kırıklığıyla saçlarını çekerek amcasından uzaklaştı.

"Seni buraya getirmekle hata mı ettim? Kendini bu binadan aşağı atmaya karar verseydin büyükannen bunun sonunu duymama asla izin vermezdi."

Geriye doğru bilinçli bir adım attı ve amcasına düz bir bakış attı.

"Tamam, ondan hoşlanıyorsun. Peki sorun ne?"

Aralarındaki sessizlik uzadı. Elbette sorunun ne olduğunu biliyordu. Bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu, çünkü bunu yapmak onu doğru yapabilirdi.

"Ya..." Tekrar başlamadan önce yorgun bir of çekti. "Ya benim koku eşim olmadığı için onunla o kadar iyi değilse? Ya Emma benim tek şansım ve işe yaramadıysa?"

İşte. Söylemişti.

"Vay canına, bunlar büyük sorular evlat." Henrik Amca en yakındaki sütuna yaslandı ve Everett'le birlikte uzaklara baktı. "Ama bilirsin, diğer taraftaki çimenler her zaman daha yeşil değildir."

Everett onun daha fazlasını söylemesini bekledi. Çok geçmeden başka bir şey olmadığı anlaşıldı. "Bu kadar mı?" diye öfkelenildi. "Tavsiyen bu mu?"

"Daha fazla tavsiye ister misin?"

"Evet, az önce bana verdiğin *hiçbir şeyden* daha fazla tavsiye istiyorum!"

Henrik Amca teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Pekala, pekala. Buna ne dersiniz?" Sesi hüzünlü ve nostaljik bir hal aldı. "Nanay'ınla tanıştığымda-"

"Ciddi misin?"

"Bırak da bitireyim, bırak da bitireyim," dedi amcası yüce gönüllülükle. "Nanay'ınla tanıştığımda, onun benim koku eşim olmadığını biliyordum. Ama benden hemen hoşlandı! Belki de sorun..." Kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketiyle omuzlarını kaldırdı. "Benim kadar yakışıklı değilsin."

Everett bir kahkaha attı. "Herkese zihninin yumuşadığını ve emekli olman gerektiğini söylemeden önce defol git buradan!"

"Emekli ol! Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, evlat."

Everett amcasının ayaklarını sürüyerek yanından uzaklaştığına inanamıyordu, anlaşılan konuşmaları bitmişti. Tam etrafına bakınıp bu sinir bozucu adama ne fırlatabileceğine bakacaktı ki, Henrik Amca aniden parmaklarını şıklatarak arkasını döndü.

"Ah! Sana vereceğim tavsiyenin geri kalanını hatırladım." İşaret parmağını Everett'e doğru salladı.

Everett kollarını kavuşturdu, ona bir şey fırlatma fikrini hâlâ göz ardı etmiyordu. "Peki, nedir Bu mu?"

Amcasının yüzü, adı hariç her şeyiyle oğluna açık bir şefkatle bakarken yumuşadı. "Bu Çimenler diğer tarafta daha yeşil değildir. Onu suladığınız yerde daha yeşildir. Ona iyi bakın ve bırakın o da size iyi baksın, ikinizin de gelişeceğinden hiç şüphem yok."

Everett boğazındaki yumrunun etrafında yutkundu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ya da her neyse!" Henrik Amca uzaklaşırken ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum, ben sadece hayatında çok fazla güneş görmüş yaşlı bir adamım." Gevezelik etmeye devam etti, bir zamanlar ozon tabakasındaki delik hakkında kendi teğetine kapılmıştı ve *tanrım*, bir süre için büyük bir yaygara değildi ve şimdi hepsi düzeltildi ve artık bunu neredeyse hiç duymuyorsunuz.

Everett başını sallayarak onun peşinden gitti.

MİLLER

Selam Ev. Ollie çalışıyor, Julian'ın işi var, Isaac ve ben de dışarıdayız. Bu akşam yemekte sadece sen ve Juno varsınız.

Kaydırdıkça daha da müstehcenleşen yaklaşık on altı emoji'nin eşlik etmediği, paket arkadaşından gelen tamamen zararsız bir mesaj olabilirdi. Everett sinirli bir nefes vererek telefonu yüzüstü tezgâha bıraktı ve üst kata, Juno'nun odasına çıktı. Sömestr derslerini bitirdiğinden beri küçük bir çalışma köstebeğine dönüşmüştü, ödevlerini bitirmeye çalışıyor ve yaklaşan sınavları için tekrar yapıyordu. Bir keresinde öğle yemeğini ona bıraktığında ve o akşam yemek için yukarı çıktığında hala dokunulmamış halde bulunduğu çok zorlanmıştı. İnanılmaz derecede özür dilemiş, çabası için ona bolca teşekkür etmiş ve yemek yiyemeyecek kadar havasında olduğunu itiraf etmişti.

Ertesi günkü küçük otlatma tahtası çok daha başarılıydı.

Everett çalışma odasının önünde durdu, yuvasının hemen bitişikteki kapının arkasında olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu. Her gece sürü arkadaşlarından biri ya da birkaçıyla birlikte uyuduğu yuvası. Gecenin içinde ellerin dolaşabileceği kadar yakına çekilmiş, giysileri yırtılmış, terli bedenleri kıvranıyor, sertçe dövülürken soluk soluğa-

Bunu düşünme dedim!

Yere baktı ve artık sertleşmiş olan sikini eşofmanının kemerine sokarak küfretti.

Tişörtünün hain aletini örtecek kadar uzun olduğundan emin olduktan sonra kadının kapısını çaldı.

"İçeri gel!"

Juno dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu, kucağında bir referans metni duruyordu ve tableti aynı anda izlediği bir dersle yanıp sönüyordu. Şirin okuma gözlüklerini takmıştı, pembe şeffaf çerçeveler Ollie'nin kazağının boynundan görünen koyu renkli dövmelerle tezat oluşturuyordu. Everett'in gözleri kalın, kıvrılmış kollarının yanından aşağıya, kafasını kolayca sokabileceği ve onun kadar tatlı olup olmadığını görebileceği küçük eteğine doğru kaydılar.

Tanrı aşkına Everett, YAPMA dedim-

"Hey Everett! N'aber?"

"Ben, uh..."

Kelimelerini kullan, salak.

Elini endişeyle yanağında gezdirdi. "Akşam yemeğinde sadece biz varız," diye bilgilendirdi onu.

"Ama seni bölmeme izin verme. Bittiğinde sana bir tabak getirebilirim."

Juno içini çekti, dizüstü bilgisayarını kapattı ve gözlerini ovuşturabilmek için gözlüklerini çıkardı.

"Hayır, bir molaya ihtiyacım var. Yardım etmek isterim." Tereddütle ona göz kırptı. "Eğer sakıncası yoksa tabii."

Birkaç ay önce farklı bir cevap verebilirdi ama bu gece cevap verirken tamamen samimi olduğunu görünce şaşırdı. "Tabii ki hayır."

"Harika!" Ayağa fırladı. "Hemen üstümü değiştireyim." Everett

ona otomatik olarak, "Sakın değişme," dedi. "Sen-"

Sandalyesinin arkasına örttüğü tişörtlerinden birini eline aldı. "-

kıyafetiniz daha iyi olabilir mi gibi," diye bitirdi hemen.

Juno bilmiş bir sırıtışla onu kapıdan dışarı çıkardı ve yüzüne kapattı. Orada öylece durmuş boş tahtaya bakıyor, Ollie'nin kazağını başından çekip pürüzsüz tenini ve yumuşak, diri göğüslerini ortaya çıkardığını hayal etmemek için kendini zor tutuyordu. Ama kendini savunmak gerekirse, bu gerçekten oluyordu. Sadece onun görmesi için değil.

Birlikte aşağı indiler. Everett önce onun gitmesine izin verdi, böylece bir beyefendi gibi davranabilecekti ama aslında onun kıyafetleri içindeki görüntüsüne hayranlık duyuyordu. Arkasından gelen karışım kokularının belli belirsiz kokusuyla kafayı buluyordu. Kızın kokusu ne zaman onun için bu kadar etkili olmuştu? Başlangıçta ona bu şekilde tepki verseydi elbette hatırlardı. Ama her nasılsa, çileden çıkaran mutfak çatışmaları ve onun rahat olup olmadığına ve karnının doyup doymadığına biraz fazla önem vermesi arasında bir yerde; onun hoşgörülü ısıtıcı kokusu tüm varlığına, hücrelerine kadar sızmıştı. Taze pişmiş bir tatlının aromalarını solumak ama bir türlü dişlerini o sulu, çok katmanlı tatlıya geçirememek bir sızı gibiydi.

Söylemeye gerek yok, siki dik duruyordu ve bel kemerinin içine sıkışmıştı.

Everett ve Juno artık mutfakta karşılıklı saygıya dayalı bir ilişki kurmayı başarmışlardı. Medeni takım arkadaşları gibi birbirlerine taviz vermeye çalışıyorlardı.

"Bir yerine üç peynir mi?"

"Evet, ama toplam ağırlık tarife uyacak şekilde ölçülmüş olsun." "Yanında da gerekirse tadına bakmak için ekleyebileceğimiz ekstra peynir olsun." "Sadece ekstra peynir içerik listesindeki peynir ise."

İkisinin de hemfikir olduğu tek konu sarımsağın bir öneri olduğu ve iki katının her zaman iyi bir bahis olduğuydu. Ancak diğer her şey için, bu sistem geç öğünleri ve mutfak çatışmalarını önlemede en başarılı olanıydı.

Everett arpacık soğanlarını doğrarken, onun peynir rendelerken çıkardığı mırıltıyı izledi. Henrik Amca ile daha önce yaptığı konuşma zihninde yankılandı.

Çimleri sulayın. Çimleri sulayın.

"Bir koku eşleşmesi buldum," diye açıkladı sıfır önsözle. "Yani... bir koku eşleşmesi vardı."

Seni aptal, o 'su' dedi. Çimleri ateşe vermek değil.

Everett Juno'ya gizlice bir göz attı, tamamen öfkeli bir omega bekliyordu ama o hâlâ sakince homurdanıyordu. Sanki devam etmesini bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Hah. Belki de parmesan onun öfkesinden nasibini alıyordu.

"Sürünün geri kalanına uyum sağlayamadı. Isaac ve Miles'in birlikte olmasından *nefret ediyordu*." Bunca zaman sonra bunu şimdi söylemek bile onu hasta hissettiriyordu. Juno'nun yüzünde sempati ve anlayış belirdi. "Belli ki yürümedi ve şimdi başka bir sürüye bağlandı. Ama bazen merak ediyorum..."

İşte o an gelmişti. Juno'nun, hâlâ başarısız bir koku eşleşmesine takılıp kalmış biriyle zaman kaybetmesine gerek olmadığına karar vereceği andı.

"Biliyor musunuz, koku eşleştirme departmanındaki omegalar bana 'koku sempatzanı' terimini tercih ettiklerini söylediler."

Everett sakince ellerinin tozunu alan ve kalan peyniri tekrar saran kadına baktı.

"Mutluluğun ya da uyumluluğun garantisi olmadığını söylediler," diye devam etti, bankın onun tarafına geçerek. Kadının kokusu onu çıldırtıyordu. Güçlü, altın pembesi şeftalilerin suyu ağırdı. "Demek istediğim, eğer sözde koku eşleşmeleri alfa ve omega ilişkilerinin her şeyi ve sonuysa, o zaman sanırım Ollie bu sürüdeki tek ilişkim."

Küçük, alaycı bir gülümsemesi ve parıldayan gözleri vardı. "Doğru," diye yutkundu Everett, kızın bununla nereye varacağından emin değildi.

"Bilmiyorum." Omuz silkti, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Koku eşleşmesi yapmak harika bir şey ama o ilk heyecan dindikten sonra, diğer tüm ilişkiler gibi. Çalışmaya ve eşit derecede bağlılığa ihtiyaç duyar."

Kadın bir adım daha yaklaştığında ne diyeceğini bilemedi. Dolgun dudaklarını ıslatmak için dili dışarı kaydı. "Yine de yavaş yanan bir çekim hakkında söylenecek bir şey var." Sesi her zaman böyle miydi?

alçak ve husky? "Haftalarca ya da aylarca birbirimizin etrafında dans etmek. Onları tanımak, onlara değer vermeye başlamak. Tüm bunlar olurken diğerinin daha ileri gitmesini isteyip istemediğinden asla emin olamamak ve aynı zamanda bunun tatlı eziyetinin tadını çıkarmak."

Aralarındaki hava çatırdadı. Elektrik. Kadının vücudunun sıcaklığını tam önünde hissedebiliyordu ve ona dokunabilirdi de, eğer sadece uzanıp-

"Aman Tanrım!"

Ocaktaki su tenceresi kaynarken yüksek bir tıslama duyuldu, küçük mavi alevler vahşi ve turuncuya dönüştü. Juno yaklaşan felaketi önlemek için koştururken aralarındaki özenle hazırlanmış büyük bozuldu.

Everett onun süngerini ve tencere kapağını sallayarak etrafta dolaşmasını izledi. Ne sikime bekliyordu ki? Neden onun tadının neye benzediğini bilmiyordu? Neden kokuları, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlamayı imkânsız kılacak kadar birbirine karışmamıştı?

"Tencereyi bırak Juno," diye emretti göğsünde derin bir gümbürtüyle.

"Ne? Neden?"

Bakmadan uzandı ve ona doğru yürümeden önce ateşi söndürdü. "Sonunda," diye alay etti, bilmiş bir sırıışıla.

Bu küçük cadının cüreti. Normalde, ilk içgüdüğü onun kıkına kırmızı bir şaplak atmak olurdu. Ancak bunun Juno'yu tetikleyeceği düşüncesi onu bu eyleme karşı soğuk hissettirdi. Ne olursa olsun, yaratıcı olmak zorundaydı. Belki de onu siki için yalvartmalı ve bu ayrıcalık için ona teşekkür etmeliydi.

Ama önce onun yüzündeki o küstah sırıtışı yok etmesi gerekiyordu.

Everett iri bir eliyle kızın ensesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Dudakları pervasız bir arzunun çarpışmasında buluştu. Koku uyuşsun ya da uyuşmasın, fark etmezdi.

onu öpmeye devam etti. Onun çaresizliğine kendi çaresizliğiyle karşılık verdi, aralarındaki yoğunluk her türlü şüpheyi yok etti. Öpüşmeyi derinleştirmek için ağzını onunkinin üzerine eğdiğinde boğazından acı dolu bir inilti döküldü.

Yeterli değildi.

Everett tek bir hareketle Juno'yu kollarının arasına aldı. Buzdolabına yaslanmış, bacakları beline dolanmış ve küçük poposu ellerinin arasındaydı. Dudaklarından dökülen her inilti ve sızlanmaya sahip çıkarak tekrar ağzını yuttu. Kalçalarını onunkilere bastırırken hayatında hiç bu kadar sert olmamıştı, yüzünü onun boynuna gömerken kayganlığının eşofmanının önünü ıslattığını hissetti. *Şeftali, şeker, krema*. Onun tatlı tadını teninden emdi ve kadın tüm duyularını tükettikçe daha da delirdi.

Onu kızdırma, kenara çekme ve sikini reddetme planları, konu ona geldiğinde herhangi bir kontrolü olduğu iddiasıyla birlikte pencereden uçup gitti. Tek bir tat ve ona sahip oldu. Onun içinde olmak zorundaydı. O sırlıslam küçük deliğe batmak ve onu alırken ağzının açık kalmasını izlemek. Her şeyini. Şişmiş ucu, kalın damarlı shaftı ve çarpan düğümü. Onu başka bir zaman diliyle kayganlaştıracaktı çünkü başka bir zaman olacağı kesindi.

Everett aralarına uzandı ve pantolonunun önünü aşağı iterek gerilen sikini serbest bıraktı. Ucu kadının sırlıslam külotunun kenarında kaydırды, geniş başını içeri sokmadan önce bir tarafa itti.

"Çok kalın kafalısın," diye soludu Juno. Tırnakları adamın boynuna batıyordu. *Sikeyim evet*. Her yerinde onun izlerini görmek istiyordu.

"Öyle mi?" Everett onu yavaşça indirdi ve biraz daha doldururken gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izledi. "Bu küçük amcığı geriyor muyum?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Ve sen daha beni düğümlemedin bile," dedi nefes nefese.

Everett inledi. "Sen tam bir belasın, biliyor musun?" Neredeyse oldu. Kadının kayganlığının düğümünün üzerinden aşağı kaydığını hissedebiliyordu. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Ona baykuş gibi göz kırpmaya cesaretini gösterdi, masumiyetin resmiydi. Hem de adamın siki amına gömülmüşken. "Neden olmasın?"

"Seni öyle bir sikmek istiyorum ki günlerce beni hissedeceksin," diye homurdandı, son birkaç santimini kızın içine sokarken, hâlâ giyinik olan memelerinin lezzetli sallanışının tadını çıkarıyordu. Zavallı, görmezden gelinen amcığıyla oynaması için ona yalvarana kadar o sert, küçük meme uçlarını emecekti. Başka bir zaman. *Başka bir zaman*.

"Eee?" diye fısıldadı, yanak yanağa. Kulağının kıvrımlarını izlemek için dışarı çıkan diliyle keskin bir tezat oluşturan iffetli bir koku işareti. "O zaman ne bekliyorsun koca adam?"

Bu lanet şey onun ölümü olacaktı.

"Sana çok sert davranmak istemiyorum," diye homurdandı, kaygan amcığına geri kaymadan önce yavaşça dışarı çekildi. *Fuuuuck*. Kızın ne kadar ıslak olduğunu *duyabiliyordu*.

"Çok yazık." Bacakları adamın beline dolanırken aynı zamanda iç kaslarını sıkarak adamın sikinin içindeki mutlak yaşamı boğdu. *Çok büyük bir sorun*. "Beni öyle bir doldurmanı umuyordum ki, diğerleri eve döndüğünde döllerinden sırlıslam olurdum."

Everett'in dünyası, acıyla sertleşmiş boyunun etrafına sarılmış yaramaz omega ve saf ilkel ihtiyacıyla daraldı.

Sik onu.

Düğümle.

Çifletir.

Alfa içgüdüleri ön plana çıkarken, kızın alevli sözleri onu kızgınlığa sürüklerken tüm mantıklı düşünceler bir kenara itildi.

JUNO

Juno bir alfayı kızgınlığın dışında kızışmaya göndermenin mümkün olduğunu biliyordu. Ama bu daha çok teorik bir kavramdı. Omega Köyü'ndeki ataması hakkında daha fazla şey öğrenirken kızgınlık atakları ile aynı nefeste üstünkörü bir söz. *Tetiklemesi daha zor olsa da, bir kızgınlık dönemi genellikle bir kızgınlık dönemiyle aynı şekilde geçer - özne doruğa ulaştığında.*

Everett'in tamamen merhametine kalmışken, onun üzerindeki değişimi hissetmek çok farklıydı.

Nabızı boynunda titriyordu ve burnunu boynunda gezdirerek onu kokladı. Feromonlarının gönderdiği milyonlarca küçük sinyali topladı. Onu yavaşça becerdi, kaldırdı ve uzunluğunun üzerine bıraktı. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Sikini ıslatmak için onun kaygan amını kullanıyordu. Burun delikleri onun istemsiz sızlanmaları ve yoğunlaşan parfümüyle alevlendi. Ona tam olarak ihtiyacı olanı vermek için kendini ayarlıyordu. Daha sert, daha kaba. Buzdolabının üzerindeki mıknatıslar şarapnel gibi yere uçtu.

Bu onun için çok fazlaydı. Klostrofobik hissetmeye çok yakındı, çok agresif olmaya çok yakındı. Ama ona güveniyordu. Onun alfasına güveniyordu. Sahip olabileceği herhangi bir endişe kırıntısı, kısa süre sonra bacalarının arasında inşa edilen zevk tarafından geçersiz kılındı.

Amcığının zevk merkezini korkutucu bir hassasiyetle vuruyordu ve hepsinin ötesinde, onun gerginliği inanılmazdı. Juno daha önce yalan söylememişti. Gerçekten *de çok kalındı*. Bu şekilde gerilmekten daha iyi hissettirecek tek şey, şişman horozunun her yerine boşalmaktı.

Sanki düşüncelerinin yönünü sezmiş gibi, göğsü gırtlaktan gelen bir mırıltıyla titreşti. Titreme kadının içinden geçerek birleştikleri yere kadar ulaştı.

Gözlerini onunkilere kilitledi, siyah gözbebekleri kristal mavisini geride bırakıyordu. "Bu ateşli küçük amcığı döllerimle dolduracağım, omega."

Evet, bu işe yarar.

Juno'nun bacakları adamın beline dolandı, parçalanırken tüm vücudu gerildi. Serbest düşüşten önceki anda sonsuza dek asılı kaldı, görüşü akkor haline geldi.

Sonra baskı. Adam düğümünü içine iterken kaygan, iyi sikilmiş amcığı daha da geriliyordu. Tam G noktasına kilitleniyor, kısaltılmış itme kuvvetleri, tekrar boşalırken en kabarcıklı kutsal olmayan zevkle gıcırıyordu. Tuzlu su ve jilet keskinliğindeki okalıptüs onu bütünüyle yuttu. Adamın dölünün ılık, ıslak fişkırışını içinde hissederken vücudunun sarsılmasına engel olamadı.

Tanrım, bu iyi hissettirdi.

"Juno, *kahretsin*. Juno.

Juno."

Bu onun adı mıydı? Emin olamayacak kadar mutluluktan uçuyordu. "Onu lanet olası buzdolabına düğümledim, senin derdin ne?"

Artık hareket ediyorlardı. Başını kaslı bir omuza yasladı ve memnuniyetle iç çekti. Ani bir düşüş ve

ardından yumuşak bir batma hissi. İki büyük el sırtında geziniyordu.

"Daha önce hiç kızgınlık dönemine girmemiştim. Sen iyi misin? Lütfen iyi olduğunu söyle."

Üzgün müydü? Bu olmazdı. Böyle bir performanstan sonra hissetmesi gereken son şey buydu.

Juno gözlerini kırptırdı ve başını kaldırdı. Oturma odasındaki kanepedeydiler ve hâlâ birbirlerine kenetlenmişlerdi. Everett'in alnı endişeyle kırışmış, ağzı eğilmişti.

"Az önce beni kısa süreli bir seks komasına soktun," diyerek adamın kirli yanağını okşadı. Kız tekrar omzuna sokulurken adam gözlerini kırptırdı.

"Yani... yaralanmadın mı?" diye sordu yavaşça.

Juno başını hafifçe eğdi ve tembel bir öpücük için onun dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

"Kesinlikle hayır," diye söz verdi burnunu onunkine sürtünerek. "Senin alfanın bana zarar verebileceğini sanmıyorum."

Everett yere baktı, yüzü kızarmıştı. "Giysilerimizi çıkarmayı bile başaramadık."

Parmakları gömleğinin eteklerini buldu, altından geçti ve tırnaklarını hafifçe karnına geçirdi. "İstersen bunu şimdi de yapabiliriz," diye alay etti.

Everett ağızları arasındaki mesafeyi kapattı, sanki bu geceki ilk öpüşmeleriymiş gibi onu öperken yüzünü okşadı. Gömlekler çıkarıldı ve Everett'in eteği başının üzerinden yukarı doğru sıyrıldı, çünkü birbirlerine bağlıyken güneye gitmeleri pek de mümkün değildi. Yeni evliler gibi birbirlerini dikkatlice soyuyorlardı, az önce olanlara rağmen ortaya çıkan vücutlarından garip bir şekilde utanıyorlardı.

Kadın, adamın omzundaki büzüşmüş bir yara izini (çocukken bir ağaç dalıyla karşılaştığında ikinci en iyi durumdaydı) takip etti ve göğsündeki küçük, kabarık bir beni öptü. Son zamanlarda kontrol ettirip ettirmediğini sordu ve gözlerini devirip evet dedi. Ama içten içe adamın bunu soracak kadar önemsemesi hoşuna gitmişti.

Keşifleri amansızca aşağıya doğru devam etti. Adamın eli kadınınkini örtüyor, nemli alt dudaklarını birbirine değdirirken parmak uçlarına rehberlik ediyordu. Adamın düğümünün yoğun kabarıklığını ne kadar sıkı kavradığını hissetmek gerçekten de iffetsiz, lanet olası bir ahlaksızlıktı.

"Böyle çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Everett. Sesinin boğuk tınısı kadının ensesinde karıncalanmalara yol açtı.

"Bana hissettirdiğin dolgunluk hoşuma gidiyor," diye nefes aldı Juno, kalçalarını onunkilere doğru hafifçe kaydırarak. "Sadece sakin ve düğümün değil..."

Tanrım, bunu gerçekten söyleyecek miydi?

"...ama senin dölün de."

Göğsü kabarırken beline doladığı kolu sıkılaştı. Sanki onun sözlerini solumak içindeki canavarı yeniden uyandırmıştı. Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Oh, şimdi onun içindi. Kendini gülümserken yakaladı ve alt dudağını çiğneyerek bunu bastırmaya çalıştı. Everett ileri atılarak onu dişlerinin arasında yakaladı.

"Hoooooooooooly bok."

Ollie girişte donup kalmıştı, gözleri fincan tabağı gibiydi ve çantaları omzundan kayıyordu. Pahalı eşyalarını yere düşmeden yakalamak için çabaladı.

"Hey Ollie," dedi Everett konuşur gibi, elleri kıcını sıkmak için güneyde dolaşırken. "Gece çekimin nasıl geçti?"

Külotu hâlâ üzerindeydi, sadece Everett'in bacaklarının arasına gömülmesini sağlamak için bir tarafa doğru eğilmişti. Everett yanaklarını okşayıp sallarken göt deliğinde serin havayı hissedebiliyordu. Bunu bilerek yapıyor olmalıydı. Juno, Ollie'nin bakış açısından bunun ne kadar kaba görünmüş olabileceğini kavrayamıyordu bile.

"İyiymi, hava çok şükür güzeldi ve Tanrı aşkına burada olmamalıydım." "Neden olmasın?" Juno söze girdi. "Oturma odasında cırlılıplağız, yani gerçekten de burada olmamalıydı."

Everett onun kulağına, "Çok akıllısın, bebeğim," diye mırıldandı. Juno'nun omzunun üzerinden Ollie'ye baktı. "Ama madem buradasın, Juno da bana dölle dolu olmaktan ne kadar hoşlandığını anlatıyordu."

Bu alfanın yanağı! Kadının içinde giderek yumuşayan düğümü ve siki yeniden kalınlaşmaya başlamıştı. Tam ona ağzının payını vermek üzereydi ki Ollie arkasından konuştu.

"Bu... çok ilginç," dedi gergin bir sesle. Juno fermuarına bastıran sikinin dış hatlarını görebiliyordu. Bu kesinlikle yeni ve - eğer kendine karşı tamamen dürüst olacaksa - *hoş* bir gelişmeydi.

Everett başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Ne yazık ki onun bu akıllı ağzına ulaşamadım ve gördüğünüz gibi şu anda oldukça meşgulüm."

Juno onun bakışlarını tutup emerken başparmağını dudaklarının arasından geçirmesine izin verdi.

"Evet...evet öylesin." Ollie bir adım daha yaklaştı, önündeki manzara onu mıknaş gibi çekiyordu. "Yardım eli uzatmaktan her zaman mutluluk duyarım, Ev, bunu biliyorsun."

Juno, Everett'in parmağını ıslak bir patlamayla bıraktı. "Düğümün bu hızla asla aşağı inmeyecek," diye iç geçirdi teatral bir şekilde.

Dudaklarıyla kızın boynunda dikkat dağıtıcı şeyler yapmaya başladı. "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

Ollie onun yanağını okşadı ve kız onun ilk dokunuşuyla hafifçe ürperdi. "Sadece sen istersen," diye mırıldandı, durumun sıcaklığına rağmen gözleri yumuşak ve sevgi doluydu.

Juno kemer halkalarını kullanarak onu daha yakına çekti ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Tişörtüne küçük bir seğirme verdi ve onu çıkarmak için boynunun arkasına uzandı. Sert uzunluğunu serbest bıraktığında inledi, sonra koyu pembe ucunu ağzına alıp dilini döndürerek macadamia ve kahve aromasını tattığında başını geriye attı.

Everett'in tükürme sesi bir an için dikkatini dağıttı ve saniyeler sonra ıslak parmakları klitorisini buldu. Ollie daha da derine kayarken kadın inleyerek onun kucağında sarsıldı.

Everett eğlenen bir sırıtışla, "Odaklan bebeğim," diye onu azarladı.

Tanrım, çileden çıkarıyordu. Tam da sevdiği gibi küçük, sıkı daireler çiziyor, tükürüğüyle karışık taze kayganlığı küçük, hassas memesinin üzerinde dönüyordu. Juno tırnaklarını Ollie'nin kalçasına geçirdi ve karnında oluşan gerginliği cesurca bir kenara itmeye çalıştı. Başını Ollie'nin sikinin üzerinde salladı ve dilini sikinin üzerinde gezdirmeye özen gösterdi. Ollie'nin yumruğu filizlenmekte olan düğümün etrafına sarılmıştı ve parmakları onu yönlendirmeye yardımcı olmak için saçlarını tarıyordu.

"Sana karşı çok nazik, değil mi?" Everett gözlemledi. "Yüzünü biraz sikmesine ihtiyacın var mı?"

Juno ona baktığında Ollie'nin nefes almadığını düşündü. Aleti dilinin üzerinde daha da sertleşti, başı ısrarla ağzının çatısına doğru bastırıyordu.

Böyle çok farklı olduğunu fark etti Juno. Onu incitmeden önce ölecek birinden özenle sertlik. Zevk için tasarlanmıştı, onu kendi isteklerine boyun eğdirmek için değil. Bunu istiyordu. Onun kendisini kullanmasını ve parçalanışını izlerken güç hissetmeyi istiyordu.

Ollie'nin parmaklarını onun sikinden ayırdı ve elini saçındaki diğer eliyle birleştirdi. Avuçlarını Ollie'nin kalçalarına yerleştirdi, çenesini gevşetti ve Everett'in daha önceki öpücüklerinden pembeleşmiş dudaklarını O şeklinde açtı.

"Juno, eğer herhangi bir zamanda bir şey yaparsam-" dedi Ollie titrek bir sesle, Ollie onu kendine doğru çekip sikini boğazının arkasına dayadığında çaresiz bir homurtuyla sözleri kesildi. Everett karanlık bir şekilde kıkırdadı, parmaklarının daha hızlı, daha ısrarlı hareketleri ve düğümlenmiş vücutlarının izin verdiği ölçüde içine girmeye başladığında enfes sürtünme ile onu ödüllendirdi.

Hassas yüz sikme diye bir şey var mıydı? Çünkü Ollie ona bir tane vermeyi başarmıştı. Yanağını okşuyor, saçlarını yüzünden uzak tutarken saç tellerini asla çekmediğinden veya çekiştirmediğinden emin oluyor. Kısa

Boğazının arkasını zedelememek için dikkatli hamleler yapıyor ama yine de hızını kontrol ederek onun merhametine kalıyordu. Her zaman onun tepkilerini izliyor, asla çok fazla olmadığından emin olmak için her inilti ve boğulma sesini ölçüyordu.

Hâlâ Everett'in düğümüyle doluyken bunu Ollie için yapmak inanılmaz derecede ateşliydi. Sürünün geri kalanının eve geldiğini, bu iki alfa tarafından doldurulduğunu ve kullanıldığını gördüğünü hayal etti ve hepsi bu kadardı. Ollie'nin siki onun çığlığını bastırdı, bacakları titriyor ve şekerli kremasının kokusu havayı doldururken amı Everett'in etrafında kenetleniyordu.

Everett, gecenin ikinci sıcak yükü amının arkasına çarpmadan hemen önce, "Gelmeni ve düğümümü kurutmanı izlemek çok hoşuma gidiyor," diye ısırdı. Uyluklarının arasından küçük bir parçanın sızdığını hissedebiliyordu, düğümü taşan sperm miktarını engelleyemiyordu.

"Çok yaklaştım." Ollie hararetle ona baktı. Ollie kontrolünü kaybetmeye başladığında Juno içgüdüsel olarak ellerini onun düğümüne sardı ve sıkıca kavradı. Dudaklarının arasından birkaç sert, heyecanlı itiş ve derin bir inilti ile geliyordu. Sıcak, kalın sperm patlamaları dilinin üzerine indi, fazlası boğazından karnına doğru kayarken ağzını doldurdu.

Everett, o yutkunmadan önce iki parmağıyla çenesini sıkıca kavradı. "Bana alfana ne kadar iyi baktığını göster," diye sordu.

Juno, döl dolu ağzını açıp ona sunarken beklentiyle titredi. Sönmüş düğümü, karışmış sıvılarının pis bir fişkırmasıyla ondan kaydı. Eli aralarında duruyordu, tüm pislği Juno'nun bekleyen dilinin üzerine bastırmadan önce avucunun içindeki kayganlığı ve döllerini toplamak için bekliyordu.

"Hediyeni yut, bebeğim."

Ollie yarı şok olmuş, yarı dehşete kapılmış bir halde, "Tanrı aşkına, Ev," diye nefes aldı.

Ollie'nin pürüzsüz makademyalarının tadını Everett'in tuzlu keskinliği ve onun sulu kahverengi şeker kayganlığıyla tatlandırarak itaat etti. Kıyıya vuran gelgiti izleyen bir gündeğümü kahvesi, mırıldanan iki göğüs arasında kadife ve rahat. Kafatasının önünde donuk bir nabız vardı. *Bağlayın onları*. Yorgunluk ve açlık onu aynı anda vurdu ve Everett'in bekleyen kollarında eridi.

Everett'in sert bir sesle, "Tut onu Ollie," dediğini duydu. "Ben gidip onu yıkayacağım ve bir pizza sipariş edeceğim."

ARI

Alfa içgüdülerini onu tırmalıyordu. Juno'nun gerçek yüzünü gösterdiğini ve tıpkı diğer bencil omega'lar gibi olduğunu kendine ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın, göğsündeki öfkeli, huysuz canavarı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Onu düzeltmeye, rahatlatmaya, yatıştırmaya çağırıyordu.

Omega üzgün, kırgın ya da kızgın değildi. Ari bunların hepsini buna tercih ederdi. Hayır, işler bundan çok daha kötüydü.

Soğumuştur. Duygudan tamamen yoksun, kokusu neredeyse algılanamaz halde ve normalde ışıltı ışıltı olan gözlerinde ışıktan eser kalmamıştı. Zamanında gelmiş, ödevlerini teslim etmiş ve birlikte son derslerine katılmıştı.

Ama *Juno* artık orada değildi. Ve bundan nefret ediyordu.

Onu bir dahaki sefere son sunumunda görecekti. Ve sonra o gitmiş olacaktı, karmaşık, harika kokusu hafızasından silinecekti. Bu düşünce onu paniğe sürükledi.

Bu yüzden kendini Tasarım Fakültesi ofislerinde, dikkatlice hesaplanmış ama görünüşe göre tesadüfi bir karşılaşmada diğer öğretmenlerinden birini yakalamayı umarken buldu. Delice davranıyordu, hatta potansiyel olarak işini bile tehlikeye atıyordu. Ancak bu, ofisinin kapısından çıkan yaşlı alfa kadının önüne atlamasına engel olmadı. Gözleri kısa bir süreliğine *Dr. Christine Kelly* yazan levhaya takıldı. Mükemmel. Bu onun Genel Tasarım Prensipleri hocasıydı. Bunu biliyordu, çünkü *lanet olası bir sapık* gibi personel portalından onun programına erişmişti.

"Dr. Christine. Reklamcılıktan Ari." Adam elini üstünkörü uzattı ve kadın elini tuttu, yüzünde yavaş yavaş bir şaşkınlık belirdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Saatine bakmak için kolunu sıvadı. Doğru, doğrudan konuya gelmişti o zaman.

"Öğrencilerimden biri için endişeleniyordum. Juno Liu. Dersimi seçmeli olarak alıyor ama sizin fakültenizden."

Dr. Christine ona şaşkın bir bakış attı. "Juno mu? Ama o örnek bir öğrenci oldu. Sınıfımda Yüksek Ayrıcalık alma yolunda ilerliyor."

Şimdi kesinlikle bu kadar iyi gittiği için gurur duymanın zamanı değildi.

"Sadece o..." Ari sustu, boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Şey, görüyorsunuz, son bir haftadır fark ettim, şey, fark etmekten çok..." Kahretsin, neden silahları ateşlemeden önce bunu tek bir beyin hücrelerinden daha fazlasıyla düşünmedi.

Diğer alfa uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, onun kendi mezarını kazmasına izin vermekle yetindi. Üçüncü kez yeni bir cümleye başlamak üzereyken, kadın onun sözünü kesti. "Öğretmenlikteki ilk yılın mı?"

"Evet," diye yanıtladı sefilce.

"Bakın, sınıfta omega öğrencileri varken alfa doğalarımızı kısıtlamanın zor olduğunu biliyorum. Ama onlara farklı davranmamalısın." Neyse ki onun gerçek niyetini yanlış anlamıştı. "Zamanla kolaylaşacak, özellikle de kendi omega'nıza bağlandıktan sonra."

Bir omega ile bağ kurma düşüncesi onu hasta hissettirdi. Sonra bir sarışın parıltısı, şurup gibi şeftali rengi bir pus ve çok az gördüğü ışıltılı bir gülümseme. *Hayır. Siktir.* Ari umutsuzca yalnız olmayı diledi, böylece kafasını sert bir yüzeye vurabilirdi.

İyi niyetli kadına teşekkür etti ve kendini öncekinden çok daha kötü hissederek hızla kaçtı.

Ari, final sunumlarının sırasını belirlemek için öğrencilerinin isimlerini bir rastgele sıralayıcıdan geçirmişti. Evren onu sonuncu yapmanın son derece eğlenceli olacağına karar vermişti. Ne yazık ki tüm bunların lojistiğini kendisiyle birlikte not verecek olan Alistair ile tartışıyordu, bu yüzden tekrar çalıştırma lüksü yoktu. Şansını bilse de, bir şekilde aynı sonuçla karşılaşacaktı.

İlk gün bir bulanıklık içinde geçmişti. Kayda değer tek etkileşim, ayrılırken Priya tarafından köşeye sıkıştırılmasıydı. Sunumu öğleden sonra olmuştu ve o hâlâ etrafta mı dolaşıyordu? Rahatsız edici bir deja vu duygusuna kapıldı. Alistair de bu kez onu kurtaramamış, son sunumdan hemen sonra ayrılmış ve bir toplantıya geç kalacağı için toparlanmasına yardım edemeyeceğini söyleyerek özür dilemişti.

"Uzun bir gün müydü?" Priya kolunun üzerinde sempatik bir el gezdirerek sordu.

Cevap vermek yerine, kadının temas ettiği yere dikkatle baktı ve kolunu uzanamayacağı şekilde silkti. Endişe verici bir şekilde yaklaştı.

"Biliyorsun artık benim öğretmenim değilsin." Reddedilmesi onu eğlendirmişe benziyordu. Ari, çok daha aydınlık ve çok sayıda tanığın olduğu bir yere gitmenin kendi yararına olacağı hissine kapıldı.

"Bu doğru değil, hala sunumuna not vermem gerekiyor," diye hatırlattı ona hızlıca.

Priya, sanki adam bir gerçeği söylemek yerine en komik şakayı yapmış gibi kıkırdadı. Uzun siyah saçlarına bir fiske vurdu ve hafif çiçeksi beta kokusu adamın üzerine yayıldı.

"Geçen hafta Juno'ya karşı beni savunduğun için tekrar teşekkürler. O bir deli." Bunu alaycı bir kahkahayla söyledi ve ona baktı, açıkça aynı fikirde olmasını bekliyordu.

O zamandan beri olayları kafasında tekrar tekrar gözden geçirmesine ve sürekli olarak haklı olduğu sonucuna varmasına rağmen, bunun için kendisine teşekkür edilmesi hoşuna gitmemişti. Priya'nın Juno hakkındaki değerlendirmesi de canını sıktı ve Ari içinde yükselen savunma içgüdülerini bastırdı.

"Umarım başka bir sorun çıkmamıştır," diye cevap verdi onun yerine.

"Olamaz," diyerek onun kişisel alanını daha da ihlal etti. "Senin sayende..."

Evet, kesinlikle bir an önce kaçması gerekiyordu. Omzundaki çantayı düzeltti, kayışını yukarı kaldırdı ve geri indirdi, bu çıkış yapacağının açık bir işaretiydi.

"Eğer hepsi buysa, en iyisi ben-"

"Neden burada olduğunu bile bilmiyorum." Sözlerinde çaresizlik ve üstü örtülmüş bir düşmanlık havası vardı. "Omegalar zaten sürüler tarafından bakılmak ister," diye alay etti. "Aslında çok çalışan ve dünyayı ayakta tutan bizleriz, biliyor musun?"

Ari ona dürüstçe, "Juno bu derste çok başarılı aslında," dedi. O gerçekten de

Omega'yı daha fazla kötülememeliydi. "Herkesin içinde sizin, unvanınızdan dolayı yargılanmama konusunda anlayışlı olacağınızı düşünürdüm."

Priya onun azarlaması karşısında afallamış görünüyordu. Adam onun sessizliğinden yararlanarak oradan ayrıldı.

Ari önündeki sunum sırasına baktı, Juno'nun adı listenin en altından onunla alay ediyordu.

"İyi misin dostum?" Alistair, felaket bir gösterinin ardından kendi terinde boğulan bir öğrenci kapıdan çıkarken onu dürttü.

Ari biraz fazla hızlı bir şekilde, "Evet, tamam," diye cevap verdi. Saatine baktı - *öğle yemeği vakti*. Tanrı'ya şükür. "Koku eşini bulsan ne yapardın hiç merak ediyor musun?" diye sorarken buldu kendini eski dostuna.

"Merak etmeme gerek yok," diye cevap verdi Alistair kesin bir ifadeyle. "Koku eşimi buldum." Ari şaşkınlıkla başını çevirdi. "Bunu bana hiç söylememiştin."

Diğer alfa omuz silkti. "Bir süre önceydi," dedi kayıtsızca. "Peki ya Beth?"

"Oh, onu ben seçtim." Alistair evlilik yüzüğünü parlattı. "Belli ki."

Ari, sanki hiç bahsetmediği muazzam bir hayat olayını tartışmak yerine ikinci çayında hoşbeş ediyorlarmış gibi oturduğu yerden ona baktı. "Dostum, burada beni kesinlikle öldürüyorsun," diye yakındı, favorisini endişeli bir şekilde çekiştirerek.

Alistair ona eğlenen bir yan bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Beth'le yaklaşık iki yıldır birlikteydim," diye anlattı. "Bir gece metroyla eve dönerken, bir omega kokusu beni kesinlikle kış üstü yere serdi. Onu takip etmek için yanlış istasyonda inmekten kendimi gerçekten alıkoyamadım. Sanırım kendimi bir şekilde kontrol edebilmemin tek nedeni onun zaten bağlı olmasıydı. Etkilerini biraz azaltıyor." Hafifçe utanmış görünerek ensesini kaşıdı. "Çok da iyi oldu çünkü onunla beş dakika sohbet ettikten sonra çok farklı değerlere sahip olduğumuzu anladım."

Ari'nin kaşları çatıldı. "Ne yani, bunu beş dakikadan beri biliyor muydun?"

Alistair neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Koku eşinin siyah olduğuna inanamadığını söyledi. Ve en azından bir işim olup olmadığını sordu çünkü bu halimle beni sürüye kabul etmekte yeterince zorlanacaktı."

"Oh lanet olsun."

"Yani evet." Alistair ona dudaklarını büzerek gülümsedi. "Beth'le kalmaya karar verdiğim için çok memnunum."

Ari, Alistair'in korkunç hikâyesini düşünürken sessizlik içinde oturuyorlardı. Koku kibritlerinden kim sorumluyorsa, kesinlikle çarpık bir mizah anlayışı vardı.

"Sence bunların hepsi saçmalık mı?" Ari ona sordu. "Koku eşleşmeleri mi?"

"Ah, kim bilir. Beth benim zavallı kıcıma katlanmaya istekli olduğu sürece, bu beni ilgilendirmez, gerçekten." Alistair ayağa kalktı ve beklentiyle Ari'ye baktı. "Şimdi öğle yemeği yiyecek miyiz, yemeyecek miyiz? Şu anda bir tavuk katsu'yu öldürebilirim."

Günün sonunda içeri girdi ve Ari birden hiç yorulmadı. Onu her gördüğünde nasıl oluyor da daha güzel oluyordu? Klasik bir sanat eserini yeniden ziyaret etmek ve her seferinde hayran kalacak yeni ayrıntılar bulmak gibiydi. Mürekkepli köprücük kemiklerini çerçeveleyen yakasının gurur verici kıvrımı. Kapıları kalçasının bir yumruğuyla sevimli bir şekilde kapatması. Elinde sunum malzemeleri, onların önünde dururken şans için bilinçsizce çaprazladığı parmakları. Yapışkan bir tatlılık, kremsi bir ipek ve mutlak bir hoşluk.

"Merhaba Ari."

Adının dudaklarında bu kadar doğru tınlaması çok ama çok adaletsizdi.

Alistair'i de selamladı ama Ari o kadar az dikkat etti ki, arkadaşına köpüren bir otuzbirci diyebilirdi ve o da sadece gülümseyip başını sallayarak onaylardı.

"Merhaba Juno. Hazır olduğunda başlayabilirsin."

Sunumu elbette mükemmeldi. Hayali bir banka için kendisine verilen çok geniş sloganı ('*Yarınınızı bugünden güvence altına alın*') almış ve bunun etrafında çok kanallı bir marka kampanyası oluşturmuştu. Ana açık hava bileşeni, özellikle ticari müşterileri bankaya çekmek için yüksek kurumsal yoğunluklu alanları hedefleyerek halk arasında güven ve marka bilinirliği oluşturdu. Diğer öğrencilerin pek çoğu brief'in bu kısmını başaramamıştı. Elinde gerçek mekanlara yerleştirilmiş reklam panoları, basılı reklamlar (çünkü büyük işletmeler için finansal kararları veren demografik grup hala gazete okuyor) ve hatta sosyal videolar (teknolojide ilerleyen yeni girişimler ve küçük balıklar için) için kaba bir storyboard vardı.

Ari'nin içinde tuhaf duygular dolaşıyordu. Ne kadar iyi iş çıkardığına dair memnuniyet. Öğrettiği her şeyi ne kadar çok anladığına dair şaşkınlık. Karşısındaki omega'nın, özellikle de Priya'nın dünkü tuhaf davranışları ışığında, bir öğrencisine saldıracak olan omega ile aynı kişi olduğunu göremediği için süregelen bir korku.

Ve son olarak, sahiplenme, çünkü bu parlak, yetkin omega'nın onun olmaması mantıksızdı.

Ari elini saçlarında gezdirdi ve alfa sisini dağıtmak için gözlerini kırptırdı. Sunum panolarına baktı ve dikkatini dağıtacak herhangi bir şey bulmaya çalıştı.

"Logo," dedi aniden. Ana açık hava reklamını işaret etti. "Hareketin yönünü daha iyi takip edeceği için diğer köşede daha iyi olurdu."

İşte, şimdi onun bir pislik olduğunu düşünebilirdi.

Ona baktı ve yüzünde kızgınlık ya da hayal kırıklığı yerine muzaffer bir gülümseme vardı.

"Sana *mavi botla* saldırdım, Ari."

Juno elini uzatıp açık hava reklamının birebir aynısını çıkardı - logosu hariç... tam da onun söylediği köşeye yerleştirmişti.

Lanet olsun.

Her şey onun ilk dersine kadar uzanıyordu. Mavi tekne masalı - müşterilere geri bildirimde bulunacakları bir şey vermek amacıyla yerleştirilen kasıtlı bir tasarım seçimi (yani mavi bir tekne). *Her şey harika, sadece mavi teknedeki kurtulun.*

Ari tüm bu olanları neşeyle izleyen Alistair'e baktı. *Oh, boku* yedin, dedi bilmiş küçük sırıtışı.

Juno onlara teşekkür edip kapıyı arkasından kapattıktan sonra Alistair bir saniyesini bile boşa harcamadı. "O senin, değil mi?"

Ari defterini sert bir tokatla kapattı. "Kendi iyiliğin için fazla gözlemcisin, seni sefil budala," diye mırıldandı.

"*Koku eşinizi bulduğunuzda ne yapacağınızı hiç merak ettiniz mi?*" Alistair taklit etti

Ari, gerçekten saldırgan bir falsetto takınarak. "Bu gizemi çözmek için Sherlock Holmes olmama gerek yok." Ari'ye iyice bakabilmek için kollarının üzerinde öne doğru eğildi. "Tanrım, bütün dönem boyunca onun sınıfında olmasıyla nasıl başa çıktın?"

Ari bir günlük paket kahve fincanlarını toplamakla meşguldü. "Bir omega istemeyerek ya da ona ihtiyaç duymayarak," dedi hınzırca.

Alistair ona bu yorumu şimdilik görmezden geldiğini ama daha sonra tekrar ele alacaklarını belirten bir bakış fırlattı. "Belli ki çok zeki biri ve bana hiç de ırkçı biri gibi gelmedi, yani şimdiden benden daha iyisini yapıyorsun," dedi diplomatik bir şekilde.

"Gerçi benim bir sürü başka sorunum var." Ari çenesiyle sunum sırasını işaret ederek Alistair'e Juno'nun hâlâ onun *öğrencisi* olduğunu hatırlattı.

"Ona not verdiğinizde artık sizin öğrenciniz olmayacak. Üstelik bizim fakültemizden de değil, dolayısıyla onun eğitimi üzerinde daha fazla etkiniz olmayacak." Alistair ayağa kalktı ve ceketini omuzlarına silkti. "Etik olarak biraz gri ama kesinlikle yasadışı değil - bir arkadaş olarak size söyleyeceğim şey bu." Sandalyesini kesin bir gümbürtüyle masanın altına geri itti. "Ancak Reklam Müdürü olarak sizi üniversitenin davranış kurallarına yönlendiririm."

"Fark etmez. Omega istemiyorum."

Ari, Alistair'in acıyan bakışlarının sırtını yaktığını hissedebiliyordu. "Amelia'nın yaptıklarını eninde sonunda unutmalısın, Ari."

Onun adını duymak hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Ari buna nasıl cevap vereceğini bilemediği için cevap vermedi. Birden kendini çok yorgun hissetti ve ikisi koridora doğru ilerlerken özlemle kanepesini düşündü.

Ancak Priya'nın açık elinin Juno'nun yanağına indiğini ve omega'yı duvara fırlatacak kadar sert bir tokat attığını gördü.

JUNO

Juno sunumundan çıkarken heyecandan yerinde duramıyordu. Ollie'ye Ari'yi mavi gemiye alma fikrini ilk açtığı zamanı düşündü. Onun "*Yapmalısın. Yapmak zorundasın!*" demesi ve ardından manik bir kıkırdama duymasıydı. İşe yaradığına hâlâ tam olarak inanamıyordu. Zıplarken başparmakları telefon ekranında uçuşuyordu.

YEMI YUTTU.

Hemen üç küçük daire belirdi (nasıl yaptığını duymayı bekliyor olmalıydı, sağ olsun) ve ardından heyecanlı bir gif seli geldi. Juno güldü ve Ari'yi muhtemelen son kez gördüğü gerçeğinden ziyade ne kadar iyi yaptığına odaklanmaya çalıştı.

"Seni kaltak!"

Ansızın gelen keskin bir darbe yanağına çarptı. Vücudu tamamen gafil avlandı, darbenin gücü onu sersemletti. Sonra, darbe. Omuz, kalça. Sert ve düz bir yüzeye çarpan kafasına bir darbe. *Vincent'in kokuşmuş nefesi yüzüne çarptı ve saçlarını avuçlarının arasına aldı.*

"Neden beni başından savıyor? Ona ne söyledin? Sen olduğunu biliyorum, seni lanet fahişe!"

Başını ileri geri sallıyordu ve saçlarından tutamlar şiddetle koparılırken kafa derisi çığlık atıyordu. Bilinciyle savaşıırken boynundaki kaslar gerildi. Bırak istediğini alsın. Bırakın bunu sisteminden çıkarsın, böylece daha çabuk biter. Saçlar yeniden uzar ve yaralar iyileşir.

Bir ıstırap kükremesi. Bir alfa. Başka bir alfa mı? Sadece bir alfa. Çünkü Vincent burada değildi. Vincent ölmüştü ve bedeninden koparılan kişi uzun zaman önce ölmüş bir alfa değil, çığlık atan, öfkeli bir betaydı.

"Ona yardım et, Ari. Bununla ben ilgileneceğim."

Havlama. Havlamadan nefret ediyorum. Görmezden gelemem, itaatsizlik edemem. İki alfa. Sonuçta iki alfa vardı. Ama hiçbirisi Vincent değil miydi?

Artık alfa yok, buna dayanamıyorum.

"Tatlım, çok üzgünüm. Çok özür dilerim."

Juno yanağında titreyen el karşısında irkildi. Bir çift karanlık, harap olmuş göz görüş alanına girdi. Titremesini durduramıyordu. Kontrolünü kaybediyordu, uzuvları ve hızla atan kalbi kendisine ait değildi. "Hemen buraya gelmelisin." Alfa telefonda yalvarıyordu. "Ollie, sana ihtiyacı var."

Ollie mi?

Bir koku anısı içgüdüsel olarak yükseldi. Sıcak ve rahatlatıcı bir fincan kahvenin buharı,

Soğuk ellerin arasında sarılmış. Kucaklaşmalar ve kırıışmış gülen gözler. *Güvende*. O neredeydi?

Bir sızlanma duydu ve Ari'nin stresinin asidik yanığını hissetti. Elleri teninde geziniyordu, dokunmaya korkuyordu ama onu rahatlatmak için çaresizdi. Kahve çaya dönüştü, narenciye aromalı ve bal kıvamlı bir çiseleme.

Bu da senin.

Ari onun kolunu tuttuğunda boğuk bir ses çıkardı ve kendini gerçekliğe geri döndürmeye çalıştı. Sesler ve yaklaşan ayak sesleri beyninin uzak bir köşesine vuruyor, vuruyor, vuruyordu. Onu kollarının arasına alıp yakındaki bir sınıfa taşıdı ve kapıyı kapattı.

Orada değilsin.

Titreyen bir el saçlarını okşadı ve uzun boylu bedenini onunkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrırırken yanağını alnına bastırdı. Burnu adamın çenesi ile boynu arasındaki yarığa kolayca kaydı ve onun güzel kokusunu içine çekti.

Artık üzerinizde hiçbir güçleri yok.

"Lütfen bana bunun iyi olduğunu söyle - sana böyle sarılmanın," dedi Ari, parmak uçları teninin üzerinde oynarken. "İyi olmana ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesi kırılarak.

Henüz konuşmaya hazır değildi. Onun yerine, kendi eliyle onun elini buldu ve serçe parmaklarını birbirine doladı. O da anlayışla sıkıca geri sıktı.

Ollie'yi daha önce hiç kızgın görmemişti.

Biraz... sıcak mıydı? Belki de onun adına çok kızgın olduğu içindi. Onu kucaklarken çok dikkatliydi, gelir gelmez onu Ari'den aldı. Sırtında yatıştırıcı daireler çizirken ona ne kadar cesur ve zeki bir omega olduğunu söylüyordu. Ama Ari'ye dik dik bakıp açıklama isterken yüzü gök gürültüsünü andırıyordu.

"Priya aylardır onun peşinde. Juno bana saldırganın o olduğunu düşündüğünü söyledi. Şimdi de öyle mi düşünüyorsun, Ari? İşler bu noktaya geldiği için tatmin oldun mu?"

Ari perişan haldeydi, Ollie'nin sözleri kendi kendini kırbaçlamaktan daha fazla acı veremiyordu. Ollie alay ederek ondan uzaklaştı ve Juno'ya odaklandı.

"Acıyan bir şey var mı, günüşiğim?"

Her şey ve hiçbir şey. Bunu ona nasıl açıklayacaktı? Yanağı yüzeyde, kalbi ise derindeydi. Yine de her şey uyuşmuştu ve hâlâ söyleyecek bir sözü yoktu.

Ollie daha fazla zorlamadı, yanağını ve boynunu kızın omzunun üzerinden geçirdi ve onu kokusunun en güzel bulutuyla baş başa bıraktı.

"En azından onu bir doktora ya da hemşireye gösterdin mi?" diye Ari'ye çıkıştı.

"Evet, bir ilk yardım görevlisi geldi. İşlerini bitirdikten sonra kalmamalarını istedim çünkü bir yabancıyla yanında kendini güvensiz hissetmesini istemedim." Ari üzgün bir şekilde cevap verdi. "Sadece şokta olduğunu ama fiziksel olarak iyi olduğunu söyledi ve yanağı için bir buz torbası bıraktı. Priya saçlarını düzgün bir şekilde tutamadan onu çekip çıkarmayı başardım ve-"

Ollie öfkeden bembeyaz kesildi. "Juno'nun saçını çekmeye mi çalıştı?"

Ari şaşırılmış görünüyor ve başını salladı. Ollie Juno'yu daha da yakınına çekti ve saç çizgisine sevgi dolu öpücükler kondurdu.

"Ah tatlı kızım, çok üzgünüm," diye fısıldadı, onun neden böyle donup kaldığını tam olarak anlamıştı. "Seni evine, yuvana götürebilir miyim? Sanırım sana sarılmak isteyecek birkaç kişi tanıyorum.

hemen şimdi."

Juno yorgun bir iç geçirdi ve Ollie onu havadaymış gibi kaldırarak kapıya doğru ilerledi.

"Ollie, ben-"

"Kendine sakla, Ari."

Geçen sokak lambaları hipnotik bir ritimle yüzüne vuruyordu. Arabanın camından dışarı bakıyor, gözleri odaklanmadığı için ışıltılı şehrin bulanıklaşmasına izin veriyordu. Arabayı sürerken Ollie'nin eli onun dizinde sabit ve sıcaktı.

"Vincent'ın tekrar hayatta olduğunu sanıyordum."

Parmakları kızın tenini daha da nazıkçe avuçlamadan önce tepkisel olarak gerildi.

"Onun kokusunu alabiliyordum," diye devam etti Juno sessizce. "Eskiden beni nasıl incittiğini hissedebiliyordum." Başını pencereye yasladı. "Ben de çok iyi gidiyordum," diye düşündü kendi kendine sessizce.

"İyi gidiyorsun," diye sertçe düzeltti Ollie onu. "Tetiklenmiş olmak seni zayıf yapmaz ya da çok çalışmadığın anlamına gelmez. Her zaman güçlü olamazsın ve olmana da gerek yok. Senden kesinlikle bunu beklemiyorum."

Juno ona baktı, normalde köpek yavrusu gibi olan alfadan gelen tiradın olgunluğu karşısında biraz dehşete kapılmıştı. Ollie onun şaşkın bakışlarından habersiz devam etti. "Ve güçlü olmadığın zamanlarda senin yanında olmama izin vermen... bu bir ayrıcalık Juno." Yüzü ona dönüktü, samimiyet yayıyordu. "Seni sevmek bir lütuf."

İstese de duygularının çağlayanını durduramazdı. Priya'nın eli yanağına değdiği andan şu ana kadar içinde tuttuğu her şey dışarı taşmıştı.

"Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum," diye hıçkırdı.

Ollie gülerek kenetlenmiş ellerini dudaklarına götürdü ve kızın parmak eklemlerini öptü. "Neredeyse eve geldik, günışığım. O zaman seni deli gibi sevmemi engellemeye çalış."

Juno Isaac'e Ari'nin konuşmak için ulaştığını söylediğinde, Isaac'in söylemesini beklediği en son şey-

"Onu eve davet et. Bu cumartesiye ne dersin? Oyun gecemiz için herkes evde olacak zaten. Ona akşam 5'te, her şey başlamadan önce söyle."

Bu... rahatsız ediciydi. Yine de davetiye uzatıldı ve muhtemelen Ari'nin ona küfürlü bir yanıt göndermediğine şükrederek kabul etti. Cumartesi günü saat beşte kapıyı son derece gergin bir Ari'ye açtı. Ari'nin saçları o güne kadar gördüğü en uzun saçlardı ve ensesine doğru kıvrılıyordu, ancak Ari'nin saç tellerini bir çeşit düzene sokmaya çalıştığı belliydi. Kıyafeti için çaba sarf etmesine rağmen, ne kadar uğraşırsa uğraşsın kaçamadığı bir dağınıklık unsuru vardı. Yakası hafifçe bir tarafa çekilmiş, kollarının kenarları yıpranmış ve ağır botlarının parmakları aşınmıştı. Juno yine de buna aldırmadı. Takım elbiseyle gelseydi daha endişe verici olurdu.

Isaac elini uzattı, perili bir ev atraksiyonu gibi arkasından çıkageldi. Tanıştılar ve ellerini biraz fazla sıkıca sıktilar. Aralarında *alfa* bir şey geçti, bir

Ari bir an sonra gözlerini indirdiğinde ve Isaac ona başıyla onay verdiğiğinde sonun geldiğini hissetti.

Juno gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Alet ölçmek istiyorsan sonra yap," diye yakındı Ari'nin sıçramasına ve Isaac'in öksürmesine aldırmadan içeri girerken.

Salonda onların arasında otururken, kendini birbiriyle hiç uyuşmayan iki kediyi tanıştırmış gibi hissediyordu. Ari'nin giderek artan endişesi Isaac'in boncuk gözlü değerlendirmesiyle daha da kötüleşti ve bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

"Ari, bana söyleyecek bir şeyin mi vardı?"

Ona baktı ve Isaac'in onu tutuşunu kırdı. Evet, güzel. Zihinsel olarak etinin derisini yüzüyormuş gibi görünen alfa yerine buraya odaklan.

Ari öne doğru eğildi, dirseklerini uzun kalçalarına dayadı ve ellerini kavuşturdu. "Priya'nın okuldan atıldığını bilmen gerektiğini düşündüm," diye söze girdi. "Hiç pişmanlık göstermedi ve bu Alistair için çok kolay bir karardı. Özellikle de olan biten her şeye tanık olduğu için. O zamandan beri Priya'nın bu tür davranışlar sergilediği ortaya çıktı," dedi rahatsız bir şekilde. "Alfa kovalamak ve omegalara karşı önyargı sergilemek. İlk kez bu olay şiddete dönüştü."

Gelecek dönem okula geri dönebileceğini ve Priya'yla karşılaşma endişesi duymayacağını bilmek kesinlikle rahatlatıcıydı.

"Gözünü sana diktği için üzgünüm Juno. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadığım ve daha da kötüleştirdiğim için üzgünüm. Bunu söylerken mazeret uydurmuyorum ama omegalarla olan kendi deneyimlerim seni onunla nasıl gördüğümü renklendirdi. Ve bu doğru değildi."

Acısı içinde bir çıban gibi iltihaplanmıştı. Juno bu yarayı deşmek ve kendisini uzun süredir altında tuttuğu muazzam, acı verici baskıyı serbest bırakmak istiyordu.

"Anlat bana," diye mırıldandı, bu yumuşak istek sert bir talepten çok silahsızlandırıcıydı.

Ari tek bir kasını bile oynatmayan Isaac'e bir bakış attı ve hafif bir ürpertiyle Juno'ya döndü.

"Londra'da bir sürünün içindeydim. Birlikte büyüdüğüm arkadaşlarım. Kardeşten daha yakındık ve seçtiğim ailede olmasını istediğim her şey onlardaydı. İkisi de koku eşleşmelerini aynı omega'da buldular ve o da bizim sürümüze katıldı. Amelia ve ben birbirimizi o kadar sevmiyorduk ama sürümün omega'sı olarak ona saygı duyuyor ve değer veriyordum."

Gömülü anıları, ölümsüz ve zehirli bir şekilde yüzeye çıkarken elleri titriyordu. "Sonra bir beta olan Lucy'ye aşık oldum ve her şey değişti. Amelia beni istemedi ama başka kimsenin bana sahip olmasını istemedi. Yavaş ama emin adımlarla sürümü bana karşı kıskırttı ve onlar da beni dışladı. Ve sonunda Lucy'yi de kaybettim, çünkü suçluluk duygusuyla ve kardeşlerim olmadan dönüştüğüm kişiyle başa çıkamadı. Ben de kalamazdım. Depresif, acı dolu bir insandım ve ona bağlandığım için her şeyi hissetti."

Ari öfkeyle avucunun geniş bir hareketiyle yanağındaki bir damla yaşı sildi. Juno'nun uzanıp bunu onun yerine yapmaması çok zordu.

"Alistair bana dünyanın öbür ucunda bir iş teklif ettiğinde kabul ettim. İlişkimizin içinde bulunduğu stres nedeniyle aramızdaki bağ zaten zayıflamaya başlamıştı. Onu her gün görmemek bu süreci hızlandırdı. Bir daha asla omega'larla işim olmayacağına yemin ettim. Ve sonra yeni bir başlangıç yapmam gereken ilk günde..."

"İçeri girdim."

"İçeri girdin."

Aralarındaki sessizlik, duygular ve olasılıklardan oluşan bir ip gibi uzayıp gidiyordu.

"Sana karşı koyarsam, eski sürümün sırf kokuları uyuştuğu için Amelia'yla kalmak zorunda olmadığını bir şekilde kanıtlayacağımı düşündüm. Bu yüzden kendime senin de onun gibi olduğunu söyledim Juno. Bencilce."

Narsist. Beta'lardan sadece tanımları için nefret ediyorum. Görmek istediğimi gördüm. Hatalıydım, çok hatalıydım ve bunun bedelini sen ödedin. Çok üzgünüm," dedi Ari, utanç ve pişmanlık onu canlı canlı yiyip bitiriyordu.

Juno yumuşak bir sesle, "Hikâyeni paylaştığın ve özür dilediğin için teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Buradan nereye gideceklerini bilemediklerinden yere baktılar ve ayak parmaklarını beceriksizce halıya bastırdılar.

"Ari."

Isaac'in odadaki varlığının hatırlatılması bir boğa kırbacının şaklaması gibiydi. İkisi de baş alfanın sandalyesinden kalkışını görmek için döndüler.

"Cin rummy oynar mısın?"

ARI

Juno ve alfaları ürkütücü bir sessizlik içinde, derin bir konsantrasyonla taşlarına bakıyorlardı. Isaac'ın Hong Kong'a yaptığı bir iş gezisinden sonra eve getirdiği uygun kart yüzü mahjong taşlarını kullanan cin rummy, görünüşe göre Rivera-Gunnarsson sürüsüyle oyun gecelerinin temelini oluşturuyordu. Her oyuncu elini ayarlarken yeşil ve beyaz bloklar ritmik bir şekilde tıkırdıyordu.

Ari soğuk ve ıslak bir hissin kolunu sıyırmasıyla irkildi. "Ah, üzgünüm dostum. Sadece sana bir bira vermeye çalışıyordum."

Isaac şişeyi ona uzatırken gülümsüyordu. Ari oyuna tekrar odaklanmaya çalışmadan önce şişeyi nazikçe aldı. Kaybedenle yer değiştirebilmek için kuralları öğrenmesi gerekiyordu.

Şu an burada ne halt ediyorum.

Miles kendi şişesini Ari'ninkiyle tokuşturdu ve Ari de ona uyarak uzun bir yudum aldı. Mutlaka bir yerlerde gizli kameralar vardı. Gözleri içgüdüsel olarak tavandaki sıradan köşelere yöneldi.

Miles ağzının kenarından gizlice, "Alfalar şu anda her şeyden sonra biraz gergin," dedi. "Juno'nun iyi olduğunu gördüklerinde her şey yoluna girecek."

Ari bunların hiçbirini anlamadı. "Nereden biliyorsun?"

Beta ona bilmiş bir bakış fırlattı. "Lütfen," diye alay etti. "O üçünün şu anda Juno'yla oynamasının ve Julian'la benim oynamamamızın bir nedeni var." Şişesini masayı işaret etmek için kullandı. "Juno şu anda en iyi işini yapıyor."

Everett üç Vale koymuştu. Bir taşı atıp sırasını bitirir bitirmez Juno bir çığlık attı ve koltuğunda mutlu bir şekilde küçük bir salınım yaptı.

"Ben kazandım!"

Everett'in setinin yanındaki son taşı -dördüncü Jack'i- tıkladı. Everett eline bakarak, "Kahretsin," diye küfretti.

"Olamaz!" Ollie, "Baksana kaç tane taş kalmış," diye haykırdı.

Everett kısaca, "Farkındayım," dedi.

"Vay canına, bir kez olsun sonuncu olmadım," diye devam etti Ollie, farkında olmadan yarasına tuz basarak.

Isaac şaşkın bir gülümsemeyle öylece oturdu ve son taşını parmak uçlarıyla evirip çevirdi. Çetele tutmaya gerek yoktu, özellikle de Everett huysuzca hâlâ elinde olan bir çift papazı gösterdiğinde. Juno masanın öbür ucundan ona bir öpücük kondurdu ve o da Ari'nin kendi açısından yakalayamadığı bir şey söyleyerek karşılık verdi. Juno'nun tepkisi anında oldu; oturduğu yerde kıpırdanırken ağzı açık kaldı. Everett ayağa kalktı, kaybetmesine rağmen halinden memnun görünüyordu ve sandalyesini Julian'a uzattı.

Dağlı alfa, yol boyunca atıştırmalık ve sos kaselerini toplayarak ikisinin yanına doğru yürüdü.

"Chip?"

Ari, '*sana söylemiştim*' der gibi kaşlarını kaldırmış olan Miles'a baktı. Ari bir ısırık almadan önce Everett'e teşekkür etti.

"Bu sos çok güzel," dedi Ari ikinci kez yerken. Ve sonra üçüncüyü. Everett göğsünün derinliklerinden bir kahkaha attı. "Elbette öyle. Juno ve ben yaptık."

Ari, Juno'ya biraz ikram etmek için masaya getirişini izledi; omega'ya duyduğu açık şefkat, keskin yüz hatlarını oldukça yumuşatmıştı. Juno ona minnettarlık dolu geyik gözleriyle baktı ve karnını kaşıyarak teşekkür etti. Ari'nin göğsündeki bir şey hayalet bir uzuv gibi acıyla sızladı.

Ollie bir sonraki raundu Everett'in kaybettiğinden daha da muhteşem bir şekilde kaybetmeye devam etti ve Miles'ı onun yerini alması için çağırdı. Ari ona taze bir bira uzattı ve Ollie barış teklifini almak için koşarak gelene kadar farkında olmadan nefesini tuttu.

"Yani... sevdiğim insanlara kızmaktan hoşlanmıyorum," diye başladı Ollie, birkaç dakika sessizce yudumladıktan sonra.

"Yine de hak ettim," diye karşılık verdi Ari hemen. "100%."

"Güzel, anlaştık o zaman," diye karşılık verdi Ollie. Çekingen gülümsemelerini değiş tokuş ettiler ve hem ağızlarını hem de ellerini meşgul edecek bir şey buldukları için şükrederek biraz daha içtiler.

"Sadece... onu bir daha incitme," dedi Ollie sessizce, tırnağıyla şişenin etiketini kazıyarak.

Onu bir daha asla göremeyecekken bunu nasıl yapabiliirdi? Kendisi onun geçmişindeyken ve onlar onun geleceğiyken neden bir sorun olsun ki? Bu gece gittikten sonra hayatı nasıl görünecekti?

Ari'nin sormak istediği pek çok şey vardı.

Bunun yerine sadece başını eğdi. "Yapmayacağım," diye söz verdi.

Ollie'nin içten gülümsemesi göğsündeki ölü ağırlığı hafifçe hafifletti. Başparmağıyla cin okey oyununu işaret etti. "Hâlâ mantıklı gelmiyor mu?"

Isaac yarasa gibi işitiyor olmalıydı çünkü onlara el salladı. "Bu sefer ben oturacağım," diye teklif etti. "Sen ve Julian'ın birkaç tur daha oynayıp işleri öğrenmenize izin vereceğim." Isaac'ın eli ayağa kalkarken Julian'ın omzunda gezindi ve genç betanın kulaklarının kontrolsüzce alev almasına neden oldu.

Juno otururken Ari'ye bir gülümseme hediye etti, bütün gece özenli sürü üyeleri tarafından sürekli tazelenen içkisi yüzünden gözleri biraz fazla parlaktı. Mutlu, tatmin olmuş bir omega'nın parfümünün ne kadar sarhoş edici olduğuna odaklanmamaya çalışarak fayanslarını dizmeye başladı. Pelüş, çırpılmış ve incelikle şekerli vanilya kreması, pürüzsüz ve davetkâr yüzeyi dilini üzerinde gezdirmesi için yalvarıyor ve-

"Ari, sıra sende."

"Tamam, peki. Özür dilerim."

En zoru da her şeyin bu kadar kolay olmasıydı. Berbat elleri yüzünden diğer sürü üyeleriyle alay etmeye başlamak kolaydı. Birbirlerinin zekice hareketlerinden zevk almak kolaydı. Gülmek kolaydı, kendini bırakmak kolaydı. Juno orada olsun ya da olmasın, karşısında ve yanında kimin oturduğu fark etmiyordu, aralarında zahmetsiz bir bağ vardı.

"Başka oyun oynuyor musunuz?" Ari bir sonraki oyun için taşları karıştırmaya yardım ederken sordu.

"Ne, şimdiden sıkıldın mı?" Miles onu iğneledi. "Hayır, tabii ki hayır. Demek istediğim-"

Juno arkasından, "Onu kızdırma," diyerek saçlarını karıştırdı. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Kendini geriye yaslanıp hevesli bir köpek yavrusu gibi daha fazla tırmık peşinde koşmaktan alıkoymak için her şeyi yapması gerekti.

Ollie yardımsever bir şekilde, "Aşamalardan geçiyoruz," dedi. "UNO ve Pictionary gibi klasikler. Bazen daha yeni, daha belirsiz oyunları da deneyeceğiz."

Miles parmaklarını şıklatarak, "Bir süre telefonlarımız ve televizyonla yaptığımız bilgi yarışması türü oyunlar da vardı," diye ekledi.

"Hiç Mario Party gibi bir şey yapar mıydın?" Ari sordu.

Ari'nin beklediği son şey Miles ve Ollie'nin inlemesi ve Ollie'nin onu susturmak için kollarını çılgınca sallamasıydı.

"Mario Party'den bahsetme," diye tısladı Ollie, sesini alçaltabilmek için yakınına eğilerek.

"Neden olmasın?" Ari fısıldayarak karşılık verdi.

"Bu evde Mario Party oynamıyoruz, Ari." Isaac'ın gür sesi odada yankılanarak Ollie ve Ari'yi yaramaz okul çocukları gibi ürküttü.

"Mario Party oynamadığını mı söylüyorsun?" Everett'in adımları ağırlaşmıştı. "Çünkü sen *lanet* olası bir *hırsız*sin."

Miles ellerini havaya kaldırdı. "İşte başlıyoruz," dedi derin bir teslimiyet tonuyla. Isaac şakaklarına masaj yaparak, "Tanrı aşkına Everett, bırak artık," dedi.

"Bana bırakmamı söyleme, asla bırakmayacağım!" Everett bağırdı. "Başka *iki* yapay zeka oyuncusu daha vardı ama sen *benim* yıldızımı çalmayı seçtin!"

"Ve ben kazandım, değil mi?" Isaac kükreyerek karşılık verdi.

"Mario Party'nin amacı kazanmak değil, *PARTİ* yapmaktır!" Everett son kelimeyi kocaman elinin bir dilimiyle noktaladı.

Juno yüzünde gizlemediği bir sevinç ifadesiyle onları izliyor, bu iki komuta edici alfanın tek bir zayıflığı olduğunu ortaya çıkararak yemek yiyordu - pikseli bir yıldıza karşı uzun süredir devam eden bir kin.

"Bu tartışma ne zamandır sürüyor?" Ari dudaklarının kenarından Ollie'ye sordu.

Ollie parmaklarının ucuyla sayıyor, sayıları nefesinin altında sayıyordu. "Yaklaşık 12 yıl," dedi sonunda.

Tartışma, Miles'a göre her zaman olduğu gibi başladığı anda söndü (aynı fikirde olmadıkları konusunda anlaştılar). Rummy taşları kısa süre sonra Yunan ziyafeti geldiğinde terk edildi. Yedi tane yağlı, aşırı doldurulmuş döner ve bir dağ dolusu kekikli beyaz peynir cipsiyle uğraşmak zorunda kaldılar. Ari yemesi gerekenden daha fazla yedi ve sonrasında hepsi de mobilyaların üzerine yayılmış sümüklü böcekler gibi oturdular ve yemeyi daha önce bırakmaları gerektiğinden yakınmaktan başka bir şey yapamadılar.

Juno sanal gerçeklik oyunlarına ilgi duyduğunu ifade eden bir yorum yaptı ve tabii ki birkaçı hemen konsolu kurmak için ayağa fırladı. Ari kendini bu şekilde Julian'la baş başa koltukta buldu.

"Bu benim de ilk oyun gecem." Yumuşak dilli beta utangaç bir ifadeyle, burada olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kırıpıştıtarak konuştu. "Çok eğleniyorum."

Ari ona şaşkın bir bakış attı. "Sürüde bu kadar yeni olduğunu fark etmemiştim."

Julian bir elini gür siyah saçlarında gezdirdi. "Evet, bazen hala inanamıyorum. Onlara bakıyorum ve ben sadece buradaymışım gibi-" Eliyle ne kadar yetersiz olduğunu göstermek istercesine geniş bir hareket yaptı.

"Yapma bunu," diye onu hemen uyardı Ari. "Betaların da sürü dinamikleri içinde en az diğer tanımlamalar kadar yeri vardır."

Julian utanarak başını eğdi. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi neredeyse belli belirsiz. "I

Dürüst olmak gerekirse Isaac'ın bana bir şans vermesini beklemiyordum. Yani, Juno ve ben o zamanlar bir şey bile değildik. Ama minnettarım. Juno'yu tekrar kaybetmek çok zor olurdu."

Ari'nin beyni Julian'ın gergin gevezeliklerinin bir kısmında durmuştu. "Geri... o zaman?"

Panik onu ele geçirirken Julian'ın ağzı bir Japon balığı gibi sessizce açılıp kapandı. "Um, ben-er..."

"Sorun yok, Julian."

Juno yeniden ortaya çıkmış, omzuna sakinleştirici bir el koymuştu. Parmaklarını kavradı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Julian ayağa kalkıp Ari'ye başıyla selam vermeden ve oradan ayrılmadan önce başları birbirine yakın ve burunları neredeyse birbirine değecek şekilde birkaç kelime konuştular.

Ari, bütün akşam boyunca ilk kez yalnız kaldıkları gerçeğinin son derece farkındaydı. Pantolonunun kırıışıklarını nemli avuçlarıyla düzeltti. Onun yanındaki koltuğa çöktü, dizleri temas etmenin eşiğindeydi.

"Julian'la eski sürüm sayesinde tanıştım. En hafif tabirle iyi alfalar değillerdi ve ikimiz de acı çektik." Juno dalgın bir şekilde boynunda daireler çizirken gözleri uzaklara dalmıştı. "Neyse ki kaçabildim ve Ulusal Omega Komisyonu'ndaki bağ çözme denemelerine katılmaya hak kazandım."

Ari, dairelerin izini sürmediğini fark etti. Yara izlerini takip ediyordu. Eski, acımasızca yapılmış bağ izlerinin kabarık izleri. Dövmeler, Priya'nın saldırısına verdiği tepki. Hepsi bir araya geldi. Üstesinden geldiği travma ve zorlukların bir mozaigi, karşısındaki kadında kristalleşiyordu.

Bükülmüş, kırılmamış.

"Siktir," diye nefes aldı. "Zaten yaşadıklarının üstüne bir de ben eklendiğim için tam bir pisliğim."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, gözleri ıslıl ıslıl ve delici bakıyordu. "Sana olanları küçümseme, Ari. Tüm aileni, sevdiğin herkesi kaybettin. Bu küçük bir şey değil." Kadın bakışlarını kaçırdı ve Ari yeniden nefes alabileceğini hissetti. Tırnaklarının etrafındaki deriyi bilinçsizce karıştırırken duraklayarak devam etti. "Ve Priya ile... Onu da yargıladım, biliyorsun. O kaba davrandı, ben de ona kaba davrandım. Ama dişi bir beta olmak da kolay değil. Dünyamızdaki cinsiyet dengesi ve atamalar böyle olunca, pek çok sürü buna benziyor. Yani, neden benim sevebileceğim bu kadar harika erkek varken o bir tane bile bulamıyor? Bir insan ancak o kadar çok kez istenmediğini ya da geride bırakıldığını hissedebilir ki bu onu çirkin bir şeye dönüştürür." Juno yüzünde hüzünlü bir ifadeyle başını kaldırdı ve Ari onun mürekkepli boynuna bakmaktan kendini alamadı. "Ne yazık ki sahip olmadıkları yerine sahip olduklarına odaklanmamış."

"Nasıl..." Ari boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Yaptığı şeyden sonra ona nasıl sempati duyabiliyorsun?"

Juno'nun bir sonraki sözleri onun ruhuna kazındı. "Öfke zehirdir, Ari. Merhamet ise özgürdür."

Üzerine atılmak ve onu kollarının arasına almak istedi. Tenini teninde hissetmek, onunla aynı havayı solumak, sırf onun ışığının parıltısının kendisine de geçme ihtimali için. Acı olduğu her yeri dengeleyen esmer şeker tatlılığı.

Ölçülü ayak sesleri yaklaştı ve Ari baş alfanın gelişini daha onu görmeden hissetti. Alfalar artık birbirlerini sık sık test etmiyorlardı - bu, günlük hayatı modern hassasiyetler için biraz fazla vahşi hale getirirdi, baristalar müşterilerle kavga eder, iş toplantıları kavgaya dönüşürdü - ama Ari neredeyse anında Isaac'e teslim olmuştu. Daha da kötüsü, Isaac'ın ona karşı çıkmaya çalışmadığından bile emindi.

Bu yüzden Isaac Juno'nun tam arkasında durup bir nöbetçi gibi ona baktığında kanı dondu.

"Bu gece bize katıldığın için teşekkür ederim, Ari." Duyduğunda bir kovulma olduğunu anladı.

Ari uzun bedenini koltuktan kaldırıp ayağa kalktı ve Isaac ile Juno'nun ona eşlik etmesine izin verdi. Merdivenleri yarılarmıştı ki durakladı, omzunun üzerinden Juno ve Isaac'ın Barok bir tablo gibi ön kapıda çerçevelenmiş hallerine baktı. *Kraliçe ve Kara Şövalyesi*.

Bak ama dokunma.

"Bu arada sınavı başarıyla geçtin." Juno elini göğsüne doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Ari saygıyla başını eğdi. "Bunu hak ediyorsun." İkisi de onun notundan bahsetmediğini biliyordu.

Uzaklaşırken üzerine bir ürperti çöktü, acı tatlı bir depresyon onu içten dışa uyuşturdu. Kendini yeniden evinden sürülmüş hissetti. Ancak bu kez, her şeyin merkezinde güzel kokusuyla uyumlu omega vardı. Kendisinin yörüngesinde dönen ailenin en iyi parçalarına ışık tutan bir güneş. Onun çekim alanından yuvarlandı, buz tuttu.

O mutluydu.

Onsuz mutluydu.

JUNO

"Omega'm benim olduğunu düşünüyor, biliyorsun."

Juno, Ari'nin gözden kayboluşunu izledi. Isaac koluna dokundu ve Juno kapıyı kapatmasına izin vermek için yana doğru hareket etti.

"Seni hak etmek için bir koku eşleşmesinden daha fazlası gerekir Juno," dedi ciddiyetle.

"Biliyorum, biliyorum." Elini yatıştırıcı bir şekilde salladı. "Onu böyle görmenin zor olduğunu kastetmiştim. Evet, her şeyi berbat etti ama Priya'nın bana saldırmasına o *sebepten* olmadı. O kendi yaptıklarından sorumlu. Her ikisinin de kendi sorunları var ve bunlar... kötü bir şekilde çarpıştı ve ben de ikincil hasar oldum." Juno teslimiyetçi bir iç çekti.

Isaac başparmağıyla artık iyileşmiş olan yanağını sıyırdı ve onu değerlendiren bakışlarıyla sabitledi. Dikkatli dokunuşu çene çizgisini takip ederek çenesini hafifçe yukarı eğdi. Eğer biri onları görseydi, onu öpmek üzere olduğuna yemin edebilirdi. Ama Juno onun sadece ona baktığını, *gerçekten* baktığını biliyordu. Sarı bir tutam saçı şefkatle kulağının üzerine sıkıştırdı, görünüşe göre incelemesinden tatmin olmuştu ve o an sona erdi.

Juno tekrar konuştuğunda gitmek için harekete geçti. "Bu gece onu neden davet ettin?" Isaac hareketsiz kaldı. Juno, içindeki alfayı evcilleştirirken onun zarif bedeninden bir dalgalanma geçtiğine yemin etti.

"Olabilecekleri, kaybettiği her şeyi görmek... Bunun için onu kendisinden daha fazla kimse cezalandıramaz, öyle değil mi?"

Ses tonundaki buz gibi memnuniyet onu sinirlendirdi. Rahatsız edici bir kahkaha attı. "Çok sertsin, bunu biliyor muydun?"

Isaac'in yarattığı bir kasırganın ortasında kalmışlardı.

"Sevdiklerimi kimse incitemez, Juno." Öyle sarsılmaz bir yemin ki, kanla yazılmış olabilir.

Sonra onu sözlerinin ağırlığı altında bocalamaya bırakarak gitti.

Ollie elindeki gösterişli davetiyeye baktı. Bir şeyi doğrulamak istercesine çevirdi, sonra tekrar yerine attı.

"Daha önce hiç bir NOC bağış toplama galasına davet edilmemiştik."

Juno uzandı ve ağır kartı ondan aldı. Kenarlardaki gerçek altın varak mıydı? Elbette bunun için ayrılan bütçe daha uygun bir yere ayrılabilirdi. Taciz mağdurlarını barındırmak, omegalara minimal invaziv empatik tıbbi bakım sağlamak, terapistinin ofisinin hemen önündeki bozuk kaldırımı düzeltmek.

"Bana bakma, bu süslü şeylerden birine hiç gitmedim," dedi ve mutfak tezgahının üzerinden ona doğru geri kaydıldı.

Isaac içeri girip kahve makinesine doğru yönelince Ollie canlandı. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu, Isaac'in sabah kahvesine erişimini davetiyeyle engelleyerek. Isaac sanki bir sivrisinekten kurtuluyormuş gibi sinirli bir hareket yaptı ve sessizce kendine bir kahve yapmaya başladı.

Juno Ollie'ye sessizce, "Beklemek zorundasın," dedi. Ollie bunun yerine kartı uzattı ve sanki ölmek istiyormuş gibi Isaac'in yüzüne doğru yaklaştı. Isaac kartı ondan kaptığında temas kurmasına milimetreler kalmıştı.

"Küçük kardeşlerin ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı içinden kartı ters çevirirken. "Ah, doğru ya. Evet. Şimdiye kadar hiç davet edilmemiştik."

"Çünkü..." Ollie sesli harfleri gereğinden fazla uzattı.

Isaac davetiyeyi Ollie'nin göğsüne vurup onu susturmadan önce Juno'ya hızlıca baktı. "Bu yıl büyük bir bağış yapmak için nedenim vardı. Özellikle de bağ araştırma ve geliştirme ekibine ve koku eşleştirme departmanına."

Juno giydiği ödünç gömleğin yakasını çekiştirdi. Burası sıcak mıydı? Belki de ısı döngüsünün neresinde olduğunu kontrol etmesi gerekiyordu. Meyve kâsesinden bir elma aldı ve aceleyle çıktı.

"Uygun kıyafetler bulmak için zaman yaratmalıyız," diye seslendi Isaac arkasından. "Tamamdır!" diye ciyaklayarak uzaklaştı.

Juno uygun kelimesinin doğru olup olmadığından emin değildi. Aslında bunun yanlış kelime olduğundan emindi. Çünkü yeşil ipeğin salkım söğüt gibi bedenini sararak, hiç olmadığından emin olduğu yerlerde çukur ve kıvrım yanılması yaratmasında *uygun* olan hiçbir şey yoktu. Omzunu açıkta bırakan yakası dövmelelerini mükemmel bir şekilde çerçevesliyordu. Yüksek yırtmacı neredeyse tüm bacaklarını ortaya çıkarmadan önce, eteği yürürken dramatik bir şekilde sallanacak kadar dolgundu.

Miles önce onu fark etmiş, sonra da onun, kendisinin ve lanet olası elbisesinin dahil olduğu o kadar çok iğrenç senaryo anlatmıştı ki, eteğini yukarı çekip onu altına sokmaktan başka çaresi kalmamıştı. Yüzü tamamen kızın kokusuna bulanmış bir halde oradan ayrılmaktan çok memnundu ama Everett onu omuzlayarak banyoya götürdü ve yıkanmasını söyledi. "Omega'mızın kaygan kokusunu bizden başka kimse alamaz," diye hırladı ve sonra sahipleniciliğinin onu yeniden kızdırmasıyla uğraşmak zorunda kaldı.

Sonuç olarak modaya uygun bir şekilde geç kaldılar.

Juno kolunu Isaac'in uzattığı kola dolayarak dikkatle merdivenlerden mekanın girişine doğru ilerledi. Gözlerini muazzam sahil arazisinin hemen kenarındaki pırıl pırıl denize dikti. Sosyetenin üst kademelerinin üyeleri, gerçekten aşırı miktarda mükemmel bir şekilde tasarlanmış çiçeklerle çevrili olarak tepede dolaşıyordu.

"Demek alfa parasının satın alabileceği şey buymuş," dedi kuru bir sesle. "Böyle bir şeyden elde ettikleri parayı bağış topladıkları şeylere yatırmaları gerekmez mi?"

Isaac diğer elini onunkinin üzerine koydu. "Fikir şu ki, eğer varlıklı paketleri düzgün bir şekilde geyik yaparsanız, cüzdanlarını açma olasılıkları daha yüksek olacaktır."

"Toplum boku yemiş
durumda."
"Katılıyorum.
Gidelim mi?"

Merdivenleri çıkmaya devam ettiler, sürünün geri kalanı da arkalarından geliyordu. Juno bir süre sonra sessizce, "Yine de yaptığınız başış için teşekkür ederim," diye ekledi. "Nankörlük etmek istemem." Isaac anlayışla elini hızlıca sıktı.

Juno bütün gece endişeyle sürüsüne tutkal gibi yapışmak için bir oyun planı yapmıştı bile. Beklediği son şey, bir araya toplanmış üç tanıdık yüz görmektir. Ne olduğunu anlayamadan heyecanlı bir solukla Isaac'ten ayrıldı ve gruba doğru ilerledi.

"Juno! Omg, çocuklar, bu Juno!"

Ollie'nin sürüsüyle eşleşmesine yardımcı olan omegalar Aisha, Marco ve Layla'yla üçlü bir kucaklaşmanın içinde çabucak sarmalandı.

"Tanrım, hepiniz harika görünüyorsunuz," diye haykırdı. "Özellikle de sen, Aisha. Bebek için tebrikler!" "*Bebekler*," diye düzeltti Aisha gururla. "İki küçük oğlan. Beni öldürecekler, şimdiden söyleyebilirim.

söyle. Onlar doğduğundan beri ilk kez dışarı çıkıyorum ve çantamda bir göğüs pompası var." Devasa el çantasını havaya kaldırdı ve diğer eliyle dramatik bir hareket yaparak çantayı işaret etti. "Gerçekten her şeye uyuyor, değil mi?"

Juno alaycı bir ifadeyle, "Göğüs pompasıyla ortak bir noktamız var, kendimi o kadar yersiz hissediyorum," diye itiraf etti.

"Biliyorum, bu tür şeyler her zaman biraz saçmadır," diye Layla onu rahatlattı. "Herkes buraya aitmiş gibi davranmaya çalışıyor ve çoğumuz en az birbirimiz kadar gerginiz."

Marco yaklaştı ve etrafına kaçamak bir bakış attı. "Sadece burada olmanın herkesten daha iyi oldukları anlamına geldiğini düşünenlerden uzak dur. Onları tanıyacaksınız, kafalarını kışlarına sokmuş olanlardır." Sözlerini fazlasıyla grafik bir işaret hareketiyle noktaladı.

Yakındaki bir fotoğraf makinesinin parlak flaşı Juno'nun irkilmesine neden oldu. "Bu tür şeylerde genellikle bu kadar çok fotoğrafçı olur mu?" diye sordu, görüşündeki beyaz noktaları çılgınca kırıştırarak.

"Duymadın mı?"

"*Sage North* burada."

"Şaka yapıyorsun," dedi Juno inanamayarak, kalabalığa hızlıca bir göz attı ama güzel omega aktrisini göremedi. "Onu *seviyorum*. Özellikle de Sawyer Callahan'ın ona yaşattığı saçmalıklardan sonra bu kadar güçlü olmasını."

Mega ünlü alfa aktörden bahsedilmesi, diğer üç omeganın, yırtıcı bir hayvana karşı savunma taktikleri uygulayan bir av gibi hemen diken diken olmasına neden oldu.

"Ugh, Sawyer Callahan."

"Yürüyen bir kırmızı bayraktan bahsediyoruz." "Sage Takımı, cidden."

Kalabalığın içinde bir mırıltı dalgalandı ve tanıtım konuşmaları için herkesi içeri almaya çalıştıkları hemen anlaşıldı. Diğerleri çantalarını kolayca fark edince Juno hafifçe panikledi ama kısa süre sonra bir elin güven verici bir şekilde kendi elinin içine girdiğini hissetti. Başını kaldırdığında Julian'ın ona gülümsediğini gördü.

"Hadi, diğerleri burada."

JUNO

Julian onu masalarına götürdü ve Ollie ile Everett'in yanına oturabilmesi için sandalyesini çekti. Onların yanındaki iki boş koltuğa baktı.

"Isaac ve Miles nerede?" diye fısıldadı. Ollie cevap veremeden ışıklar söndü ve sunucu sahneye yaklaştı. Juno onun kimi tanıttığını tanıdı - Dr. Anita Kokotis bağ çözme denemelerine öncülük etmiş ve süreç boyunca Juno'yla birkaç kez doğrudan çalışmıştı. Onu laboratuvar önlüğü yerine böyle giyinmiş görmek garipti. Yine de kendi elbisesine baktığında, birlikte geçirdikleri zamanın sanki bir ömür önce olduğunu hissetti.

"Bağ çözme denemelerimizin ezici başarısının ardından, çığır açan tedavimizi artık halka sunacağımızı duyurmaktan memnuniyet duyuyorum."

"Vay canına, bu çok büyük, değil mi?" Odadakiler haberi alkışlarken Ollie "Vay canına, bu büyük bir haber, değil mi?" dedi. Juno başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Umarım onunki gibi durumlarda kapana kısılmış olan diğer birçok omega bir çıkış yolu görebilirdi.

"Denemelerde başarılı olan katılımcılarımızdan bazılarının bu akşam salonda olduğunu biliyorum ve onlara bu süreçte bize güvendikleri için teşekkür etmek istiyorum. Sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız biz burada olamazdık."

Everett elini masanın altından kızın çıplak dizinin üzerine kaydırды ve kalbinin teklemesine neden olan gururlu bir bakış attı.

Dr. Anita konuşmasını sessiz müzayedeye dikkat çekerek sonlandırdı. "Her bir ürün Ulusal Omega Komisyonu'nun faaliyetlerinin farklı bir yönüne fayda sağlayacaktır. Önemli çalışmalarımızı sürdürmemize yardımcı olan cömertliğiniz için teşekkür ederiz."

Alkışlar ve konuşmalar arasında Isaac ve Miles sandalyelerine oturdular. Juno, Isaac'le konuşabilmek için Everett'in üzerine eğildi. "Siz ikiniz nerelerdediniz?"

Isaac hemen, "Hiçbir yerde," diye cevap verdi.

Miles, "Alakasız bir not olarak, ikinci katın balkonu kesinlikle terk edilmiş," diye ekledi bir gram pişmanlık duymadan.

"Miles, kravatın biraz-" Julian eliyle ters bir hareket yaptı.

Kendini düzeltmek için telefonunun ön kamerasını kullanarak, "Aman, haklısın," dedi.

"Önemli bir şey kaçırdık mı?" Isaac Everett'e sordu.

"Tahvil fesihleri halka açılıyor, para istiyoruz," diye homurdandı Everett.

"Kısa ve öz, teşekkürler." Isaac tabağına geri döndü.

Gece ilerledikçe hepsi sessiz müzayedede nasıl teklif verileceğini biliyormuş gibi davrandı ve o lüks odaya aitmiş gibi davrandı. Isaac, ihtiyaç sahipleri için Omega Köyü'nde oda ve yemek masraflarına harcanacak bir eşya için inanılmaz yüksek bir meblağ teklif etti. "Çünkü kaba bir şekilde

konusmalar kaçınılmaz koşullar nedeniyle," diye açıkladı. Juno denemelerden tanıdığı birkaç omegayla daha sohbet etmeyi başardı ve onların çözülme sürecine girmeden önceki durumlarına kıyasla şu anki durumlarında çok daha iyi olduklarını görmekten memnun oldu.

Juno banyoda rujunu rötüşlarken başka bir omega lavaboya doğru ilerledi. Kokusu ona şarap notalarıyla biraz Miles'ı hatırlatıyordu ama çok daha meyvemsi ve kabarcıklı bir kokuydu. Juno aynaya dönmeden önce ona kibarca gülümsedi, beyni *OMG Sage North ile banyodasın* diye bağırırken eli dudaklarının yarısına kadar donmuştu!

Sage'in kendisine, özellikle de dövmelerine doğru utangaç ve çekingen bakışlarını hissedebiliyordu. Hiçbir şekilde kötü niyetli hissetmiyordu, muhtemelen Juno da aynı şekilde göz ucuyla ünlü omega'ya baktığını belli etmemeye çalışıyordu. Bir dakika kadar böyle devam ettikten sonra Juno yüksek sesle nefes verdi ve elini uzatmadan önce içindeki endişenin dışarı çıkmasına izin verdi.

"Ben Juno," diye kendini tanıttı, haddini aşmadığına ya da durumu yanlış anlamadığına dua ederek.

Sage gümüşü bir kahkaha attı ve Juno'nun elini kendi eliyle kavradı. "Sage, ama sanırım bunu biliyorsun." Juno, Sage'in boğuk ve pürüzsüz Amerikan aksanı ile kendi nispeten geniş Avustralya tınısı arasındaki tezat karşısında içten içe ürperdi.

"Bir şey sormak istiyorsan sorabilirsin," dedi Juno dostça bir baş hareketiyle.

Yeşil gözleri büyüdü ve yalnız olup olmadıklarını anlamak için hızla etrafına bakındı. "Bağ çözme denemelerinde sen de var mıydın?" diye sordu alçak sesle.

Juno o anda diğer kadına karşı çok güçlü bir yakınlık hissetti, sanki neredeyse dört yıl önceki halini görüyor gibiydi. "Evet, öyleydim," diye cevap verdi. "Zor ama burada sana çok iyi bakacaklar."

"Ben sadece zihinsel dayanıklılık konusunda biraz endişeliyim. Ya-"

"Sen lanet olası Sage North'sun." Juno, ruhunu güçlü tutmanın ne kadar önemli olduğunu bilerek şüphesini kökünden kopardı. "*O hiçbir şey değil. Bunu yapabilirsin.*"

Sage derin bir nefes aldı ve bıraktı, titreyen ellerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Juno ona hızlıca sarıldı ve aralarında sözsüz bir konuşma geçmeden önce onu sakinleştirdi. *İyi misin? Evet, teşekkürler.*

Sage konuştuğunda banyodan çıkmak üzereydi.

"Benim adım Sophia bu arada," dedi sessizce. "Sage sadece bir sahne adı."

Juno açık kapının önünde durakladı. "Seninle tanışmak çok güzel Sophia. Seni bir daha gördüğümde diğer tarafta olacaksın, biliyorum."

Oradan ayrılırken, Sophia'nın iyiliği için bunun doğru olmasını umuyordu.

Juno odanın ortasında Ollie'nin dağınık saçlarını fark etti ve gülümseyerek çantasına dönmeden önce bara uğramaya karar verdi. Bir sıra şampanya kadehi onu çağırıyordu. Tam yeni en iyi arkadaşını seçerken, kulakları tanıdık bir ismin kesinlikle dostça olmayan bir ses tarafından söylendiğini duydu.

"Isaac Rivera'nın erkek arkadaşıyla birlikte ortadan kaybolduğunu gördüm."

Hızla bir şampanya aldı ve konuşmacıyı tanıyıp tanımadığını görmek için gizlice baktı. Kızıl saçlı, omega, çarpıcı eski Hollywood titreşimleri. Ama tamamen yabancı biriydi. Juno konuşmacının devam edip etmeyeceğini görmek için kaygısızca yaklaştı.

"Bu *yüksek sınıf* bir *etkinlik*," diye yakındı omega sinirli bir şekilde. Onun konuşması

Bir başka omega olan ortak, dalkavukça başını salladı. "Bunların burada ne işi var?"

Marco'nun Juno'yu uyardığı kişilerden biri olmalı. Kafası kışında mı? Kontrol et.

Juno ona ne olduğunu bilmiyordu ama uzanıp kızıl saçlı kızın koluna dokundu. "İkinci bir erkek arkadaş edinmek üzere olduğunu duydum. Bu adamın cüretine inanabiliyor musun?" dedi, dedikoducu Rivera *Tita*'nın en iyi taklidini yaparak.

Juno'ya bir göz attı ve onu arzulu bulduğunu saklamak için pek bir şey yapmadı. Ne yazık ki dedikoduya olan açlığı galip geldi ve Juno onun gül ağırlıklı parfümünden güçlü bir yumruk aldı ve yaklaştı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu sesinin tonunu yükselterek.

"Çünkü ona bir tane getirdim, şapşal." Juno o anı şampanyasından ilk, ferahlatıcı yudumu almak için seçti, diğer omega skandal yaratacak sesler çıkarırken. "Kendimi hiç tanıtmadım, değil mi? Ben Juno, Pack Rivera-Gunnarsson'un omega'sıyım."

Omega hemen toparlandı, bakışları keskinleşti ve dudaklarında samimiyetsiz bir gülümseme kıvrıldı. "Emma. Pack Grosvenor'a bağlı."

İsim ve parfüm birlikte bir şeyler çağırıyordu. *Oh. Everett'in koku uyumu.*

Emma sahte bir sempatiklikle devam etti. "Bağlanmadın mı? Seninle ayak mı sürüyorlar?" Asıl sohbet arkadaşına döndü ve ikisi de kıkırdayana kadar ona dirsek attı.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Juno, hiç rahatsız olmamıştı. "Eğer bir şey varsa, o da ayaklarımı sürüyen *benim*."

İğnesinin isabet etmemesine sinirlenen Emma gülmeyi bıraktı ve ona soğukkanlılıkla baktı. "Onlarla iyi şanslar. Bana sorarsan hepsi biraz *doğal değil*, ana ve o beta. Ve ne yazık ki asla Everett'in koku eşi olamayacaksın," diye böbürlendi, açıkça Juno'nun bitirici darbesinden sıyrılmasını bekliyordu.

Juno bir adım daha yaklaştı, Emma'nın kişisel alanına biraz fazla girmişti, kıvrılmıştı ve saldırmaya hazırdı. Emma yerinde durdu ama Juno onun alt dudağındaki hafif sallantıyı görebiliyordu. "Çok yazık," dedi Juno, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Yani senin bağınazlığın. Sorun onun bir beta olması mı yoksa ikisinin de erkek olması mı?" Emma onun gözlerine bakmadı ve Juno'nun dudağı küçümsemeye kıvrıldı. "İkisi de, değil mi? Çok yönlü birisin, değil mi? Ben olsam koku uyumu konusunda endişelenmezdim. Görünüşe göre evin her yüzeyinde düğümlemek için bir olmak zorunda değilsin."

Emma iğrenmiş görünüyordu. "Tanrım, çok kabasın. Sen onun için mükemmelsin." "Evet, öyle."

Büyük bir el ortasına dolandı ve neredeyse tüm belini kapladı. Sert bir bedene doğru geri çekildi ve tuzlu deniz ve köpük dalgası tarafından yutuldu. "Seni rahatsız mı ediyor, bebeğim?" Everett'in sesi öylesine şehvet doluydu ki, herkesin önünde kızın çıplak tenini yalamış da olabilirdi.

Juno kolunu onunkinin üzerine kaydırarak, "Kesinlikle hayır," dedi. "Beni rahatsız etmesi için önemli olması gerekir." "Mm, güzel." Adamın derin sesinin titreşimi ta aşağılara kadar inerken Juno bir ürperti tuttu kendini.

omurgası.

Emma o anı saçlarını hesaplı bir şekilde savurmak için seçti, bağ işaretlerini ortaya çıkardı ve devasa düğün setini gösterdi. Bir an sonra, onun baskın çiçek kokusu onlara çarptı. Everett'in kalçasını sıkıca kavrayışı, onun bu bariz manipülasyonu karşısında öfke içindeydi.

"Ah tatlım, bu çok üzücü," diye mırıldandı Juno, Everett'in gerginliğini tırnaklarını koluna hafifçe geçirerek yatıştırdı.

Everett burnunu onun boynuna bastırdı, kokusunu içine çekti ve tatmin olmuş bir mırıltı çıkardı. "Sürün için savunmacı küçük bir omega olduğun zaman kokun beni çok sertleştiriyor. Buna bayılıyorum."

Evet, bu kesinlikle onun kışının arasına sokulmuş ağır sikiydi. "Hala burada mısın, Emily?" Juno

dedi, nefes nefese.

Emma uzaklaşırken arkadaşını yakaladı. "Ugh, artık bu tür şeylere *herkesin* katılmasına izin veriyorlar," diye yüksek sesle yakındı. Diğer omega, Juno ve Everett'e geniş gözlerle özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse Isaac'in kim olduğunu bile bilmiyordum," dedi aceleyle ve Emma'dan sert bir çekiş kazandı. Everett koku eşine bir kez daha bakmadı, tamamen Juno'yu en küçük ama herkesin kabul edebileceği dokunuşlarla çıldırtmaya odaklanmıştı.

Isaac'in yumuşak likör kokusu onu sarmış, yanlarında yürürken Emma'nın muhtemelen alfalarını aramak için kalabalığın arasından ilerleyişini izliyordu.

"*Merhamet özgürdür* sözüne ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Homofobikler için değil," diye cevap verdi Juno hemen ardından şampanya kadehinin tamamını yudumlamadan önce. Umduğu kadar fena değildi, çünkü pek de hanımefendiye yakışmayan bir geçirmenin kabardığını hissetti. Onu bastırmak için elinden geleni yaptı ama sonunda bir tür ıslak hıçkırık olarak çıktı.

Everett kapanmak yerine bir inilti çıkardı. Yanaklarının arasında o kadar sert sürtünüyordu ki. Juno, aralarındaki kat kat giysilerin arasından bile adamın sikinin başıyla shaftının birleştiği yerdeki kabarık çıkıntıyı hissedebildiğine yemin etti. Sonra, uzun aletini içine sokmadan hemen önce zonklayan klitorisine sertçe vurduğunu hayal etme hatasını yaptı. Muhtaç bir inilti ağzından kaçtı.

"Siktir, artık gidebilir miyiz?" Sesi, tam o anda onu kızdırmaktan bir feromon solumak üzereymiş gibi geliyordu.

Isaac, Everett'in durumu karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Sanırım burada işimiz bitti, sence de öyle değil mi?" diye sordu ona. Juno baş alfasına gülümsedi.

"Hadi eve gidelim."

EPILOG

"Ben. Ben Isaac, telefonunuza cevap veriyorum."

"Isaac. Siktir. Tanrıya şükür geri aradın." Ben'in rahatlaması telefonda bile hissediliyordu. "Sen Juno'nun başbakanısın, değil mi? Seninle güvende ve mutlu mu?"

"Bana neden aradığını söyle," diye karşılık verdi Isaac, Ben'in niyetinin ne olduğunu öğrenmeden bir adım bile atmayı reddederek.

"Zhao'ya haber ver, Isaac. Onu geri istiyorlar."

DEVAM EDECEK

BONUS

Miles'in (ve Everett'in) Juno'nun gala elbisesini keşfetmesinin daha uzun bir versiyonu için www.elianaleeauthor.com/bonus web siteme uğrayın.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı gizlice yazdım. Oğlumun uykusu sırasında, çalışıyor olmam gerekirken ve çamaşırlar bir yığın halinde katlanmadan dururken.

Ancak bir kitap gizlice bitirilip piyasaya sürülmez.

Beta okuyucularım Jessica ve Andrea'ya teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz ve nazik sözleriniz son derece cesaret vericiydi.

Jamie ve Kai'ye tüm yazım hatalarımı, atladığım kelimeleri ve anlaşılmaz cümlelerimi yakaladıkları için teşekkür ederim.

Madeleine ve Akiro'ya Filipinli temsilimin doğru olduğundan emin olmak için hassasiyet okuması yaptıkları için teşekkür ederim.

Bu muhteşem kapağı teslim etmek için on birinci saatte yanımda olan gerçek iyilik perim Sandra'ya teşekkür ederim. Sana son derece minnettarım.

Okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Ve son olarak, omegaverse'i hala açıklayamadığım kocama, biricik Isaac'ime teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Eliana 11 yaşındayken öğretmeni ondan gelecekteki kendisine bir mektup yazmasını istedi. "Umarım bir oyuncu ya da yazarısın!" diye yazmıştı. Mektubu 21 yaşında okuyacak ve hayatının ne kadar farklı gittiğine gülecekti.

Ancak yıllar geçtikçe okuma sevgisi ve hikayelere karşı bir aşk geliştirdi. Filmlerin ve dizilerin en sevdiği bölümleri, karakterlerin birbirlerine biraz fazla uzun baktıkları anlardı ve kitaplarındaki karakterlerin neden öpüşmediklerini merak ederdi. Bu onun aşk kitapları türünü ve bu türün içinde yer alan tüm tuhaf ve harika alt türleri keşfetmesine yol açtı. Tıpkı kahramanlar gibi o da sert ve hızlı bir şekilde aşık oldu ve peşini bırakmayan fikirler kafasında süzölmeye başladı.

O da yazmaya karar verdi.

Eliana Lee Avustralya'nın Melbourne kentinde yaşıyor ve kendisine benzeyen insanlar hakkında hikâyeler anlatmaya devam etmek istiyor. Ve hayır, oyuncu olmayacak. 2'de 1 fena değil mi?

THE BOND
dissolution
OMEGAVERSE

BONUS

THE
Scent
OF
H
PART ONE

ELIANA LEE

THE BOND
dissolution
OMEGAVERSE

BONUS

THE Scent OF Hs

PART ONE

ELIANA LEE

BİZİM KOKUMUZ: BİRİNCİ BÖLÜM

BONUS SAHNE

BAĞIN ÇÖZÜLMESİ OMEGAVERSE

ELIANA LEE

Kitap griahimonas@gmail.com için hazırlandı

Telif Hakkı © 2023 Eliana Lee

Kapak Tasarımı Maldo Designs

tarafından yapılmıştır. Tüm hakları
saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Teşekkür ederim.

1. J uno Daha

Fazla İster

misiniz?

TEŞEKKÜRLER

The Scent of Us: Part One'ı okuduğunuz için size minnettarım! Bağımsız bir yazar olarak desteğiniz her şey demek.

Lütfen Miles'ın (ve Everett'in) Juno'nun gala elbisesini keşfettiği bu genişletilmiş versiyonun tadını çıkarın.

Eğlenceli, baharatlı nedenlerle 18+.

JUNO

Juno yüksek sesle nefes verdi ve yüzünün etrafında kıvrılmış saçları uçuştı. Elinde bir bomba tutuyormuş gibi hissediyordu. Ollie, Julian, Miles ya da Everett onu görürse patlayacak çok seksi, bacakları ortaya çıkaran bir bomba. Çok büyük bir olasılık değildi.

Mesele olup olmaması değildi. *Kim* meselesiydi.

Başını dışarı çıkardı ve koridora baktı. Her yer temizdi. Sürüsünün mutfaktan yükselen sessiz konuşmalarını duyabiliyordu. Belki oraya varırsa ve Isaac de onların arasındaysa, sümüklü bir su birikintisine dönüşmekten kurtulabilirdi.

Topukları döşeme tahtalarında yankılandı. Tanrım, çok gürültülüydüler. Adımlarını hızlandırdı ve bu daha da kötüleştirdi. Kediler avlarını zilli tasmalarla takip ederken böyle mi hissediyorlardı? Amaç gizlilik olduğunda korkunç, korkunç derecede rahatsız edici. Merdivenlerin tepesi artık görünmüştü. Sadece birkaç adım daha ve-

"Burada neyiz varmış?"

Juno kayarak durdu ve döndü. Bu yanlış bir hareketti çünkü eteğinin bir tarafa doğru uçuşmasına neden oldu. Rüzgâr makinesine yakalanmış bir manken gibiydi. Kırmızı dudakları şaşkınlıkla aralanırken, kasıklarına kadar uzanan çıplak bacakları bir an için göründü. Miles'ın şaşkın bakışları arasında ne güzel bir resim olurdu.

"Benden kaçmayı mı düşünüyorsun?"

Adam kıpırdamadı ama kadın, adamın az önce kendisine nişan aldığını hissetti.

İşaret parmağını ve başparmağını kaldırdı, uçları birbirine yakındı. "Birazcık mı?"

Miles alt dudağını yaladı. Bej rengi pantolonu ve koyu renk gömleği onu gerçekten etkilemişti. Özellikle de *onun* kıyafet seçiminden ne kadar hoşlandığını açıkça belli ettiği için.

"Hemen aşağıya, diğerlerinin beklediği yere gitmek ister misin?" Ona doğru ilk adımını attı. Sesi alçaldı ve Juno *boku* yediğini anladı. "Yoksa o yarığın tam olarak ne kadar yükseğe çıktığını mı öğrenmeliyim?"

"BEN..."

Başka bir adım. "Sanırım o eteğin altında beni seyretmeye bayılacaksın." Şimdi daha da yakın. "Hiçbir şey göremiyorsun ve tek hissedebildiğin klitorisinde sıcak dilim, muhtaç amını siken parmaklarım." Adam, kokusunu alabileceği kadar yakındı ve kadın olduğu yerde bocaladı. "Sence de geri döndüğümde, senin kayganlığıyla kaplandığımda iyi görünmez miyim?"

İşte bu işe yaradı. Juno elini adamın boynuna atarak, "Siktir," diye küfretti. Adamı dizlerinin üzerine çöktürmeden önce çok memnun bir sırıtışla göz kırptı. Miles kızın bacağına omzuna attı ve kız duvara yaslandı. Külotunun ipi aşağı çekilmiş ve kıç yanaklarından dışarı çıkmıştı. Bir tarafa doğru gerilmiş, lastiği etini ısıırıyordu. Zaten kaygan olan amına soğuk bir hava çarptı ve ardından ağzı klitorisinin üzerine kapandığında sıcaklık ve ıslaklık.

"Aman Tanrım." Juno'nun dizi sarsıldı. Miles kıpırdamadan durdu ve Juno yüzüne doğru sallanırken onun ağırlığını daha fazla omuzladı. Miles'in avuç içi Juno'nun kalçasından ayrıldı ve Miles iki yüzgeci derinlere sokarken Juno haykırdı. Bileğini ağzına tıkadı ama işe yaramadı. Boğuk inlemeler, inleyen pantolonlar ve adamın elinin içine girip çıkarken çıkardığı ahlaksız ıslak sesler koridorda yankılandı.

"Boşalacağım," diye haykırdı, sırtı kamburlaşmıştı. "Devam et. Çok yaklaştım, ben-"

İçinden kaygan bir sıvı aktı. Juno nefesini tuttu ve kalçalarını sıktı. Miles homurdandı ve bacaklarını tekrar açmaya zorladı, parmaklarının etrafında çırpınırken dili hiç durmadı.

Ortaya çıktığında tam bir karmaşaydı. Bir zamanlar mükemmel olan saçları darmadağınktı. Dudakları, çenesi, boynu ve gömleğinin yakası kaygan bir şekilde parlıyordu. Altın sarısı ela gözleri o güne kadar gördüğü en parlak gözlerdi.

"Elbiseni beğendim bu arada."

Juno duvara yığıldı, elini alına götürürken inanmaz bir kahkaha attı. "Evet, kesinlikle öyle."

Miles *hâlâ ıslak olan parmaklarıyla* kızın çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarına iffetli bir öpücük bıraktı. Bir adım geri çekildi, kızın kayganlığını parmaklarından emdi ve sonra merdivenlere doğru yürüdü.

Bu lanet olası cüret-

"Miles!" Juno eteğini ellerinin arasına alarak tısladı. "Miles, bu şekilde aşağıya inemezsin!"

"Seni duyamıyorum." Şarkı söyleyen sesi çok uzaklardan geliyordu. "Biri kalçasını kafama çok sert bastırdı ve şimdi kulaklarım çınlıyor."

Yanakları ve boynu sıcaklıkla parlıyordu. "Lanet olsun." Juno hasar kontrolü yapmak için onun arkasından aşağıya koştu.

"Bu ne lan!"

Juno, Everett'in kükremesi karşısında ciyakladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı. "Başım çok büyük belada."

Merdivenlerden indi ve Everett'in hiç pişmanlık duymayan Miles'ı yakasından tutup tuvalete fırlattığını gördü. "Omega'mızın kaygan kokusunu bizden başka kimse alamaz!" Everett'in hırlamasının tınısının tam da onu ıslatan ses tonu olması büyük talihsizlikti. "Ve gömleğini de değiştir! Tam bir kıyafet olduğu konusunda herhangi bir saçmalık duymak istemiyorum, o pantolonlara uyacak başka bir şey bulabilirsin!" Everett kapıyı arkasından çarpmadan önce ekledi.

Onu gördüğünde aniden durdu. Gözleri elbisesinin üzerinde gezinirken Juno'nun tüm vücudu ısındı, bacak yırtmacını aldı ve yerçekimine meydan okuyan yüksekliklere kaldırılan minik göğüslerinin hayatlarının zamanını geçirdiği yere geri kaymadan önce. *Onun sadece kendisi için* uyandırdığı taze uyarılmayı içine çekerken göğsü yükseldi.

Juno ancak "Merhaba," diyebilirdi.

"Evet." Everett bir şeye karar vermiş gibi başını salladı. "Şimdi anlıyorum."

Adam ona doğru yaklaşırken Juno'nun akıl sağlığı bir hiçliğe dönüştü. "Güzel saçlarını ve o güzel yüzünü mahvetmek istemiyorum." Everett'in sakın ve ölçülü ses tonu, gözlerinde yanan ateşten o kadar uzaktı ki. "Bu yüzden arkanı dönmeni, eteğini yukarı kaldırmanı ve *tutunmanı* istiyorum."

Salondaki kanepenin koluna nasıl eğildiğinden bile emin değildi. Belki de Everett bir tür sihirli ışınlanma gücü geliştirmiş ve ona haber vermeyi ihmal etmişti. Juno feromon yüklü, deniz köpüğü alfa kokusundan derin bir nefes aldığına yemin edebilirdi ve bir sonraki nefeste adam sikini damlayan amına sokuyordu.

"Çok ıslaksın," diye inledi Everett. "Seni sertçe boşalttı, değil mi?"

"Evet," diye inledi. "Bir anda oldu."

"Eminim öyledir."

Onun derin itiş gücü, hâlâ hassas olan amcığı için neredeyse çok fazlaydı. Ama ondan *durmasını* istemesinin de hiçbir yolu yoktu.

"Herkes ne yaptığımızı öğrenecek, biliyorsun." Adam eğilip pisliğini doğrudan kulağına fısıldarken kokusu k a d ı n ı sarmıştı. "Döllerim bütün gece o küçük ateşli amından damlayacak. O odadaki herhangi bir alfanın onu oraya kimin koyduğunu tam olarak bilmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Juno'nun omega içgüdüleri bunun düşüncesiyle olumlu *bir* şekilde *gelişti*. "Tanrım, yap şunu Everett," diye yalvardı. "Beni sertçe becer."

Derin erkeksi efor homurtuları onun daha sert, daha hızlı temposuna eşlik etti. Kadının sırlıklam amcığı adamın sikini, taşaklarını ve tüm kalçalarını ıslatmıştı. Juno'nun yapabileceği tek şey, bir eliyle göğüslerinin altındaki kıvrılmış elbisesini tutmak, diğeriyle kendini desteklemek ve bittiğinde hala bir miktar terbiyeli olması için dua etmekte.

"Yaklaştın mı?" diye sordu.

"Henüz değil."

Everett küfretti ve kızın içinden çıktı. Yüzünü kızın iki yana açılmış bacaklarının arasına gömdü ve Miles'a neden bu kadar kızgın olduğunu açıkça unuttu. Geniş dilini klitorisinden girişine kadar uzun uzun yaladı. Yukarı ve aşağı, tekrar ve tekrar. Nefes alış veriş hızlanmaya başladığında tekrar ayağa kalktı ve sikini tekrar onun seğiren, sarsılan amına soktu. Kız çırpınırken iri elleri onu belinin etrafında sabitledi, sikinin etrafına gelirken kalınlığına karşı geri itti. Kısa süre sonra onu takip etti, onu düğümlemenin iyi bir fikir olmayacağını fark edecek kadar beyin hücresi kalmıştı. Sonunda geri çekildiğinde Juno inledi, cum izinin ondan geri kaydığını hissetti.

"Evet, haklısın Ev. Kesinlikle *bir şey* yapmamalıyız

"Omega'mızın kayganlığını üzerimize almak için."

Arkalarını döndüklerinde Miles'ın kollarını kavuşturmuş, kapının çerçevesine yaslandığını gördüler. Everett'in döllerinin şişmiş orgazm sarhoşu amcığından sızan müstehcen damlalarını izliyordu.

Juno'yu bir avuç kâğıt mendille dikkatlice temizlerken Everett'in kafasında dişliler dönüyordu. Juno'nun elbisesini nazikçe düzeltmeden önce ihtiyatlı bir şekilde pantolonunun içine geri soktu (paket arkadaşınız izlerken ne kadar ihtiyatlı olabilirsiniz).

Miles'a homurdanarak, "Bana tüm tasarım fikirlerini anlattığın ve benim de bunun ne kadar kullanışsız olduğu hakkında hiçbir şey söylemediğim bir saatlik bir konuşma borçluyum," d e d i .

"İstedğim uzunlukta bir slayt gösterisi sunumu ve ardından deham üzerine bir saatlik bir tartışma."

"Her slayt için en fazla *beş* dakika harcanacak *sekiz* slaytlık bir sunumun ardından *yirmi* dakikalık bir tartışma... dehanız."

"Kırk."

"Otuz."

"Kırk beş."

Everett sehpayı kafasına fırlatmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Kırk," diye karşılık verdi asık suratla.

"Tamamdır!" Miles anlaşmayı mühürlemek için elini uzattı. Hepsi Everett'in elindeki dölle ıslanmış mendillere baktı. "Bir daha düşündüm de, boş ver."

Juno kıkırdamalarını daha fazla tutamadı. Evet, tüm or- gazmlar harikaydı ama *bunun* gibi anlar sürüsüne neden bu kadar minnettar olduğunu açıklıyordu.

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Sırada ne yazdığımıla ilgili güncellemeler için beni sosyal medyada takip edin!
www.elianaleeauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.